

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

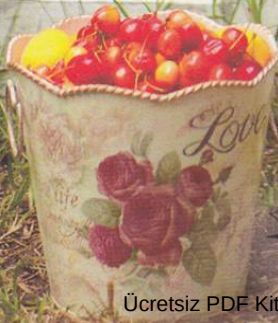
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yaz Aşkım

NEW YORK TIMES BESTSELLER
RACHEL GIBSON

Rachel Gibson

Yaz Aşkım

Kitabın Özgün Adı: True Confessions

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 202

Yazan: Rachel Gibson

Çeviren: Güzin Pelin Direnoğlu

Yayına Hazırlayan: Funda Diken

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-5092-93-1

© Rachel Gibson

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz. Sertifika No: 26707

1. Baskı / Haziran 2014

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaası - Sertifika No: 12088

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul

Tel: 0212 674 97 23 - 674 97 29

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Yaz Aşkım

Rachel Gibson

Çeviren: Güzin Pelin Direnoğlu

“TANRININ YÜZÜ BULUTLARIN ARASINA GİZLENMİŞ”

Idaho, Gospel’de yaşayan insanların kabul ettikleri iki tane evrensel gerçek bulunmaktaydı. Bunlardan ilki; Tanrı’nın Sawtooth Wilderness Bölgesi’ni yaratarak en iyi eserini ortaya çıkarmış olmasıydı. Tanrı’nın en iyi eseri olarak adlandırılan bu yerde meydana gelen talihsizliklerle dolu ‘95’ olayı bile Gospel’in şanını etkileyememişti.

Bir diğer gerçek ise; yeryüzü ve gökyüzünde günah olarak kabul edilen her şeyin sebebinin California olmasıydı. Aslında California, ozon tabakasında oluşan delikten tutun da, Dul Fairfield’in domates tarlalarında bulunan kenevir bitkilerine kadar her şeyin sorumlusu olarak kabul edilebilirdi. Üstüne üstlük Fairfield’in ergenlik çağındaki erkek torunu, geçen sonbaharda Los Angeles’ta ki akrabalarını ziyaret etmişti.

Tüm bu kabullenilen iki gerçeğe ek olarak, her yaz Sawtooth Dağları’na gelip kaybolmayı beceren asalak tipler de

mevcuttu. Bu yaz yollarını kaybeden yürüyüş sevdalılarının sayısı üçü bulmuştu. Eğer bu sayı üçte kalır, bir kırık çıkık olayı ve iki tanede irtifa hastalığı meydana gelirse Stanley Caldwell, Kayıp Yürüyüşçüler Bahislerinden iyi para kazanacaktı. Gerçi Stanley'nin saf ve salak olduğunu herkes biliyordu. Sekiz kayıp, yedi kırık çıkık ve işin içine biraz heyecan katmak için zehirlenme vakasına parasını yatıran karısı bile Stanley'nin kazanacağına inanmıyordu.

Kasabadaki hemen herkes parasını bahislere yatırır, rakiplerini geride bırakarak büyük ödüle sahip olmak isterdi. Bahisler sayesinde Gospel insanları; koyunlarından, büyükbaş hayvanlarından, ya da bahçe duvarlarından başka düşünecek bir konu bulabiliyor, en azından Rita McCall'un bebeğinin babasının kim olduğu dışında konuşacak başka şeyleri oluyordu. Tüm bunların haricinde Rita ve Roy üç sene önce boşanmıştı. Bahis olayı dışında tüm kasabanın sıcak yaz günlerindeki bir diğer eğlencesi ise turistlerin harcadıkları paranın keyfini çıkartıp, kışın rahatlatıcı soğuğuna özlem duyarak havuza girmekti.

M&M marketlerindeki bira raflarının önünde dönen muhabbetlerin konuları genelde, sineklerin mi yoksa solucanların mı balık tutarken işe yaradığı ya da ok ile yapılan avın 'gerçek av' ile olan rekabetiydi. Tabii bir de Stanley'nin 1979 senesinde vurduğu 12 boynuzlu geyiğin hikâyesi vardı. Geyiğin kocaman başı neredeyse yirmi yıldır kasanın arkasındaki duvarda asılı duruyordu.

Lakeview Sokağı'ndaki Sandman'in üstündeki motelin sahibi olan Ada Dover hâlâ Clint Eastwood'un orada kaldığı-

nı anlatır durur; aktörün çok nazik olduğunu ve onunla sohbet ettiğini her defasında yinelerdi.

“Motelini beğendim,” demişti karizmatik aktör, Dirty Harry filmindeki ses tonuyla. Sonrada buz makinesinin nerede olduğunu sormuş ve fazladan havlu istemişti. Ada Dover, resepsiyon masasının arka tarafında, heyecandan öleceğini zannetmişti. Hatta bazı dedikodulara göre aktörün, Francis Fisher’dan olan kızının tohumları, bu oteldeki dokuz numaralı odada atılmıştı.

Gospel’in insanları dedikodu olmadan yaşayamazlardı. *Curl Up and Dye Hair* adlı kuaför salonunda ise en popüler konu her zaman *Pearl County*’nin şerifi Dylan Taber’dı. Tabii bunda kuaför salonunun sahibi Dixie Howe’un katkısı büyüktü. Genç kadın şerifi ağına düşürmeyi aklına koymuşa benziyordu. Dylan Taber’ı ağına düşürmek isteyen tek kişi Dixie değildi. Paris Fernwood da aynı yoğun duyguları hissediyor olsa da, Dixie Howe kendine çok güveniyordu. Paris, babası ile işlettikleri *Cozy Corner Cafe*’de çalışıyordu. Dixie ise, Dylan’ın kendisi gibi saygın bir kuaför işleten bir kadın dururken, kahve ve yumurta servisi yapan bir kadına ilgi duymayacağını çok iyi biliyordu.

Dylan’ın ilgisini çekmeye çalışan sırf ikisi değildi. Yakın bir kasabada yaşayan üç çocuklu dul bir genç anne de, Dixie’nin en son duyduğu haberdı. Dylan, uzun bir süre Los Angeles’ta yaşadığı için Dixie’ye göre şehirli ve gösterişli kadınlardan hoşlanması gerekirdi. Ve Gospel’da Dixie Howe’dan başka gösterişli kadın yoktu.

Uzun, kırmızı tırnaklı parmaklarının arasında tuttuğu,

Virginia Slims sigarasının dumanı ince bir yol çizerek havaya karışırken, o kuaför salonunun deri koltuklarından birine yaslanmış, saat ikide saçını kestirmek ve boyatmak için gelecek olan müşterisini bekliyordu. Düşünmekten en çok hoşlandığı adamın yüzünü hayal ederken, Dixie'nin dudaklarında kurnaz bir gülümseme meydana geldi. Dylan'ın Gospel'daki yirmi beş yaş üstü ve elli yaş altı erkekler klasmanında açık ara önde olmasının dışında; kadınlara bakışında farklı bir şey vardı. Dylan, başını arkaya atıp, yeşil renkli gözleriyle Dixie'ye baktığında genç kadının bedeni baştan aşağıya ürperiyordu. Hele ki o biçimli dudaklar bir gülümseme ile kıvrıldığında genç kadının bedeni yavaş yavaş eriyordu. Dylan hiçbir zaman *Curl Up and Dye*'a saçını kestirmek için gelmemiş, hiç üşenmeden Sun Valley'e gitmişti. Dixie bunu kişisel algılamıyordu. Bazı erkekler, onun sahip olduğu gibi özel tasarım kuaförlere girip saçını kestirmek konusunda biraz çekimser olabiliyordu. Parmaklarını Dylan'ın gür saçlarının arasından geçirmeyi çok istiyordu. Parmakları ve dudakları ile onun bedeninin her bir noktasına dokunmayı arzuluyordu. Dylan'ı yatağına atmayı becerebilse genç adamın onu asla terk etmek istemeyeceğine çok emindi. Denilene göre Continental Divide'da ki en ateşli kadın Dixie'ydi. O da bu söylenenlere inanıyor ve Dylan'ın bu tecrübeyi yaşamasını istiyordu. En azından genç adam Buckhorn Bar'ında ayırdığı kavgalarda işine yarayan kaslı ve güçlü vücudunu daha zevkli bir şey için kullanabilirdi.

Dixie'nin, Dylan ile kurduğu parlak gelecek planını gölgeleyen tek şey Dylan'ın yedi yaşındaki oğluydu. Çocuk, Dixie'den hoşlanmıyordu. Aslında çoğu çocuk ondan hoşlanmazdı. Bunun sebebi Dixie'nin, çocukların tam bir baş belası

olduklarını düşünmesi olabilirdi. Sebep ne olursa olsun Adam Taber ile iyi geçinmek için elinden geleni yapmıştı. Bir keresinde çocuğa bir paket dolusu sakız almış, Adam teşekkür ettikten sonra on tane sakızı ağzına atıp; Dixie'yi görmezden gelmişti. Dixie, çocuğun o küçük kıcını, Dylan ile aralarındaki boşluğa sıkıştırmasaydı bu hareketi kabullenebilirdi. Genç kadın küçük bir çocuğun geleceğini etkilemesine izin veremeyecekti. Bu sabah Dylan'ın sekreteri Hazel'dan, Dylan'ın, oğluna köpek aldığını öğrenmişti. Dükkanını kapatır kapatmaz eve gidecek ve tüm parasını bir ip parçasına yatıracaktı. Büyük ve lezzetli kemiği bu ip ile bağlayıp, sevimli bir hediyeye haline getirdikten sonra Adam'ın dikkatini çekeceğine inanıyordu. Bu sayede Dylan da Dixie ile ilgilenmeye başlayacaktı. Zaten artık genç adam Dixie'nin bu çabalarına karşılık vermezse, Dixie, onun cinsel tercihlerini sorgulayacaktı. Tabii ki Dylan'ın gerçek bir erkek olduğunu biliyordu. Onun lise zamanlarında siyah Dodge Ram'i ile Gospel'in arka sokaklarında dolanır, bir eli direksiyonda diğer eli de şanslı bir ponpon kızın kalçasında olurdu. Çoğu zaman bu şanslı kız Dixie'nin kendi öz ablası Kim olur ve bu durum genç kadını çileden çıkarırdı. Dixie bu ilişkiyi biraz gelgitli buluyordu. Ne ateşli denilebilirdi ne de duygu yoksunu. Ateşli olduğu zamanlar Kim'in odası cehennem kadar sıcak oluyordu. Aneleri zamanının çoğunu Gospel'daki barlarda harcadığı için, Kim bu durumu olabildiğince çok kullanıyordu. Gerçi annesi evde kimin olduğunu umursayan biri olmadığı için, Kim'in dikkat etmesi gereken pek fazla detay yoktu. Lilly Howe tüm zamanını içki içerek, sarhoş olarak ve ölümünü hazırlayarak geçirmişti.

Dixie, o zamanlar on bir yaşlarında olmasına rağmen yan

odadan gelen seslerin ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. Sesli nefes alışlar, genizden çıkan inlemeler, zevk dolu iç çekişler... On bir yaşındaki Dixie, kız kardeşinin odada ne yaptığını anlayacak kadar seks bilgisine sahipti. Birkaç sene öncesine kadar Dixie, onların yatağı bu kadar uzun süre gıcırdatmalarına hayranlık duyuyordu.

Dylan, Pearl County'nin şerifi olan otuz yedi yaşında, çocuğunu büyötmeye çalışan bir erkekti. Kasabanın gözünde saygın bir kişiliğe sahip olsa da, Dixie, o üniformanın altında vahşi bir erkek yattığına bahse girebilirdi. Dylan Taber, tam anlamıyla yetişkin bir adamdı ve kasabada ki söylentilere bakılırsa yetişkinliğe ulaştığı tek şey yaşı değildi. Dixie bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Dixie, Dylan hakkında kurduğı fantezilerin içinde kaybolurken, fantezilerinin kahramanı siyah kovboy şapkasını alnına doğru indirip, ofisinin verandasına adım atmıştı. Siyah asfalttan yükselen sıcaklık, ana caddenin üst ve alt kısımlarına park etmiş arabalar... Tüm egzoz kokusu Dylan'ın ciğerlerine dolmuştu.

“Kayıp yürüyüşçüler en son Regan Dağı'na çıkarken görölmüşler.” Genç adam şerif yardımcısına son olay ile ilgili bilgileri verirken, kahve ve beyaz renkli arabasına doğru ilerliyorlardı. “Doc Leslie buraya gelmek üzere. Parker'la telsiz üzerinden konuşup kamp alanına binmemiz için atları getirmesini istedim.”

“Günümü bir atın üzerinde vahşi doğa içinde geçirmek planlarımın arasında yoktu.” Lewis söylenmeye başlamıştı. “Lanet olası bir sıcak var.”

Dylan genelde kayıp vakalarında aktif olarak çalışmayı tercih ediyordu. Bu sayede ofis içinde yapması gereken evrak işlerini ertelemeye bahanesi oluyordu. Ama bu sefer iş, onun da gözünde büyümüştü. Geceleri Adam'ın yavru köpeği tarafından uyandırılıyor ve rahat bir şekilde uyuyamıyordu. Bu uykusuzluğun üzerine o kadar yolu yürümek hiç kolay olmayacaktı. Genç adam arabasının sürücü koltuğuna ilerlerken, pantolonunun cebine elini soktu. Adam'ın sabah 'havalı' bir taş olduğunu söyleyerek verdiği taşı, gömleğinin cebine yerleştirdi. Saat daha öğle vaktine gelmemiş olmasına rağmen Dylan'ın gömleği ter içinde kalmıştı. Kahretsin.

“Cehennem sıcaklığı dedikleri bu mu acaba?”

Dylan, arabasının üzerinden Lewis'e baktıktan sonra onlara doğru gelen gümüş renkli arabaya döndü.

“Sun Valley'e giderken yanlış yere sapmış olmalı.” Lewis arabaya bakarken tahminde bulunuyordu. “Kaybolmuş.”

Gospel'da erkekler, boyunlarında kırmızı rengi tercih ederlerdi ve genelde arazi arabaları yollara hâkim olurdu. O yüzden bir Porsche'nin kasabadaki varlığı, bir grup eşcinselin kendi haklarını savundukları yürüyüşlerden birini yapması gibi, ilgi çekici bir olaydı.

“Eğer kaybolmuşsa, biri onu uyaracaktır.” Dylan elini bir kez daha cebine sokup araba anahtarlarını çıkardı. “Eninde sonunda kaybolduğunu anlayacaktır.” Sun Valley, sokaklarında dolaşan Porsche'lara alışkın olsa da, Gospel gibi kırsal bir kasabada bu pek sıradan bir manzara olarak kabul edilmiyordu. Kasabadaki yolların yarısından fazlası asfaltlanmamıştı bile. Asfaltlanmayan o yolların üzerinde de basket topu

büyükliğünde delikler mevcuttu. Yolunu kaybeden bu şanssız insan, arabasının birkaç parçasını Gospel’da bırakmayı kabullenmeliydi.

Porsche yavaşça Dylan ve Lewis’in yanından geçerken, arabanın siyah camları sürücünün silüetini saklıyordu. Dylan’ın bakışları arabanın yedi mavi harften oluşan “MZBHAVN” plakasına kaymıştı. Plakanın üzerindeki kırmızı boyalı “California” yazısı arabanın tekmelenmesi için bir sebep daha oluşturmuştu. Dylan, arabanın yanlış bir U dönüşü yapıp, kasabadan defolmasını diliyordu. Ama bunun yerine Porsche, Blazer’ın önünde durup park etti. Sürücü tarafındaki kapı açılmış, turkuaz renkli, gümüş topuklu ayakkabı giymiş, ince bir bacak kaldırıma adım atmıştı. İnce yapılı kolundan destek alarak arabadan inmeye çalışan kadının bileğindeki saat, güneş ışığının üzerine vurmasıyla parlıyordu. “MZBHAVN” plakalı arabasından inip bir moda dergisinden fırlamış gibi gözüküyor ve nerede olduğunu anlamak istercesine etrafına bakınıyordu.

“Vay canına!” Lewis ağzını tutamamıştı.

Aynı saati gibi, sarı saçları da güneş ışıkları sayesinde birer altın iplik gibi görünüyordu. Gizemli kadının saçları serbest bir şekilde omuzlarına geniş dalgalar halinde dökülüyordu. Saçların uçları o kadar biçimli kesilmişti ki kıvrımlar muntazam bir şekilde biçimlenmişti. Kedi gözüne benzeyen, gözlük camlarının arkasında gizlenen gözleri, biçimli kaşları ve ifadesiz yüzü ile tam bir şehirliydi.

Arabanın kapısı sert bir şekilde kapandıktan sonra MZBHAVN, Dylan’a doğru yürümeye başladı. Genç kadının kır-

mızı dudakları Dylan'ın dikkatini bir arının renkli çiçeklere olan ilgisi kadar çekerken; Dylan, bu şehirli kadının dolgun dudaklarının estetik olup olmadığını düşünüyordu. En son eski karısı Julie'yi gördüğünde onun da dudağına şu dolgulardan enjekte ettirdiğini görmüş, eski karısı her konuştuğunda dudakları öne doğru fırlayacakmış gibi olduğunu fark etmişti. Çok korkunç bir görüntüydü.

Dylan, bu kadının arabasının plakasını görmeseydi ve üzerinde bir patates çuvalı olsaydı bile onun şchirden geldiğini kesinlikle anlardı. Kadının hareketlerinde ivedilik olsa da belli bir amaca yönelik hareket ediyor gibi havası vardı. Idaho'ya yanlışlıkla geldiği her halinden belliydi. Dolgun göğüslerini dekoltesinden taşıran beyaz askılı bluzu ve dar kot pantolonu ile tam bir manken gibi gözüktüyordu.

“Afedersiniz,” şehirli kadın, Blazer'ın önüne gelmişti. “Bana yardım edebileceğinizi düşünüyorum.” Kadının ses tonu yüz ifadesi gibi sakın ve dingin ama aynı zamanda sabırsızdı.

“Yolunuzu mu kaybettiniz bayan?” Lewis yardım etmek için can atıyordu.

Şehirli kadın kırmızı dudakları sayesinde derin bir nefes alırken, Dylan dolgun dudakları yakından incelemiş ve onların doğal olduğuna emin olmuştu. “Timberline Yolu'nu arıyordum.”

Dylan şapkasının ucunu biraz yukarıya kaldırıp kadına baktı. “Shelly Aberdeen'in arkadaşı mısınız?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, ancak Timberline Yolu’nda sadece Paul ve Shelly Aberdeen’in evleri var.” Dylan ayna camlı gözlüklerini gömleğinin cebinden çıkartıp taktı. Daha sonra kollarını göğsünden birleştirip arabasına yaslandı. Gözleri karşısındaki kadının bedeninde bir kez dolaştıktan sonra gülümsedi.

“Emin misiniz?”

Emin miydi? Paul ve Shelly on sekiz yıl önce evlendikleri günden itibaren aynı evde yaşıyorlardı. Dylan keyifle gülümseyip kadına baktı. “Yeteri kadar eminim. Daha sabah oradaydım, bayan.”

“Bana Timberline Yolu üzerinde iki numaraya gitmem söylendi.”

“Buna *emin* misiniz?” Lewis arabanın üzerinden Dylan’a kaçamak bir bakış fırlattı.

“Evet,” kadın kendinden emin bir şekilde cevap verdi. “Anahtarları Sun Valley’deki emlakçıdan aldım. Bana verilen adres bu.”

Bu ev hakkında konuşulması, insanların aklında vahşi anıların canlanmasına neden oluyordu. Dylan o evin bir emlak şirketine satıldığını duymuştu. Demek ki o şanssız insan bu kadındı.

“İki numarayı istediğinize emin misiniz?” Lewis dediğinin daha anlaşılır olmasını sağlamak için konuşmaya devam etti. “Orası Donnelly’lerin eski evinin bulunduğu yer.”

“Evet, aynı yerden bahsediyoruz. Altı aylığına orayı kiralamadım.”

Dylan şapkasını alnına doğru indirmeden önce konuştu. “Kimse orada altı ay yaşayamaz.”

“Gerçekten mi? Emlakçı bana böyle bir şey söylemedi. Ne kadar zamandır boş orası?”

Lewis Plummer tam anlamıyla bir beyefendi idi. Kasabada onun kadar dürüst çok az insan vardı. Kendisi yalan söylemenin bir sanat türü sayıldığı Gospel’da doğmuş ve büyümüş olmasına rağmen temiz kalabilmeyi başarmıştı. “Bir ya da iki sene.”

“Eğer mülk korunmuşsa bir ya da iki sene uzun bir süre değil.”

Korunmuş olmak mı? Şaka mı bu? Dylan o evi en son gördüğünde toz bulutları her yeri kaplamıştı. Salonun zeminindeki kan lekeleri bile tozlardan dolayı gözüküyordu. MZB-HAVN’nin şokta olduğu çok belliydi.

“Bu yolu takip etsem oraya ulaşabilir miyim?” Parmağı ile Gospel Gölü’nün doğal kıvrımlarının oluşturduğu kıvrımlı yolu işaret ediyordu. Dylan o sırada genç kadının tırnağına yaptırdığı French maniküre bakıyordu. Genç adama göre bu tarz manikür diğer tüm renklerden daha seksiydi.

“Evet ulaşırsınız.” Bu sefer Dylan cevap vermişti. Aynalı gözlüğünün yardımı ile karşısındaki kadını baştan aşağıya süzüyordu. Kadının ayakkabısına işlenmiş olan tavus kuşu tüyleri desenini gördüğünde dudağının bir köşesi kıvrılarak içinden gelen kahkahayı bastırmaya çalıştı. Daha önce bu deseni rodeo kraliçelerinin botlarının üzerinde gördüğüne emindi. “Karşınıza pencerelerinde petunyalar olan, bahçe-

sinde eski püskü bir salıncağın sallandığı büyük beyaz bir ev çıkana kadar dümdüz devam edin.”

“Petunyaları severim.”

“Hı hı. O evin oradan sola döneceksiniz. Donnelly’lerin evi caddenin tam karşısında. Görmemeniz imkânsız.”

“Evin renginin gri ve kahverengi olduğu söylenmişti. Doğru mu?”

“Evet, bende tam onu söyleyecektim. Sen ne düşünüyorsun, Lewis?”

“Kesinlikle... Kahverengi ve gri.”

“Harika. Yardımlarınız için çok teşekkürler.” Genç kadın tam gitmek için arkasını döndüğünde Dylan’ın sorusu onu durdurdu.

“Bir şey değil. Bayan?”

Şehirli kadın cevap vermeden önce şerife bir süre baktı. “Spencer.”

“Gospel’a hoş geldiniz, Bayan Spencer. Ben Şerif Taber ve o da Yardımcı Plummer.” Bayan Spencer hiçbir şey dememişti. Dylan konuşmaya devam etti. “Timberline Yolu’nda ne yapmayı düşünüyorsunuz?” Genç adam herkesin özel bir hayatı olduğunun farkındaydı ancak bu kasabanın şerifi olarak insanların özel hayatlarının detaylarını bilmeye hakkı vardı.

“Hiçbir şey?”

“Bu evi altı aylığına kiraladınız ve hiçbir şey yapmayı planlamıyorsunuz. Öyle mi?”

“Evet, aynen öyle. Gospel’ın tatil yapmak için iyi bir yer olduğunu düşünüyorum.”

Dylan, bu kadınla ilgili bazı şüpheler duymaya başlamıştı. Spor bir araba süren, özel tasarım kot giyen bir kadının, Gospel’da tatile gelmesi pek rastlanır bir şey değildi. Bu tarz kadınların daha çok Club Med gibi beş yıldızlı otellere gitmesi gerekir, stresli iş günlerini Uzakdoğu masajları sayesinde atlatması beklenirdi. Gospel’daki masaj salonu konseptine yakın tek yer Peterman’ın sıcak su havuzuydu.

“Emlakçı size Şerif Donnelly’den bahsetti mi?” Lewis ağzını tutamıyordu.

“Kimden?” Genç kadının kaşları birbirine değecek şekilde çatılmıştı. Gözlüğünü yavaşça burnuna doğru indirdi. Konuşmadan önce sabırsız bir şekilde elini üç kez kalçasına vurdu. “Beyler yardımlarınız için çok teşekkür ederim.” Bayan Spencer başka bir kelime daha etmeden arabasına doğru yürümeye başlamıştı.

“Ona inanıyor musun?” Lewis, Dylan’ın ne düşündüğünü merak ediyordu.

“Tatil için buraya geldiğine mi?” Şerif omuzlarına silkti. Belaya bulaşmadığı sürece kadının ne yaptığı umurunda değildi.

“Sırt çantalı gezginlere benzer bir hali yok.”

Dylan’ın bakışları genç kadının dar kalçalarında geziniyordu. “Hayır, yok.” Belanın eninde sonunda ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardı. Dylan’ın ise, belanın peşinde koşmak dışında daha önemli işleri vardı.

“Kadının neden eski bir evi kiraladığını merak ediyormuş gibi duruyorsun.” Bayan Spencer arabasına binerken iki erkek hâlâ kadının arkasından bakmaya devam ediyorlardı. “Onun gibi bir kadını uzun zamandır görmemiştim. Hatta hiç görmemiş bile olabilirim.”

“Pearl County’den daha sık dışarı çıkmalısın.” Dylan arabasının içine oturup, kapıyı kapattı. Anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırırken, Porsche’un yanından geçip gidişini izledi.

“Sende şu sivri burunlu kovboy çizmelerinden almış mıydın?” Lewis arabaya binerken konuşmaya devam ediyordu.

“O çizmelerin moda olduğu yılları hiç özlemiyorum.” Lewis arabanın kapısını kapattığı an Dylan gaza basıp arabayı hareket ettirdi. “Buraya altı ay değil altı dakika bile dayanamaz.”

“İddiaya var mısın?”

“Bu kadar saf olamazsın Lewis.” Dylan kasabanın dışına doğru yol alıyordu. “Donnelly’lerin evini gördüğü zaman arkasına bakmadan kaçacaktır.”

“Belki de ama cüzdanımda, bir hafta kalacağına dair bahse girebileceğim bir onluk var.”

Dylan; pürüzsüz, parlak ve pahalı MZBHAVN’nin kendisine doğru gelişini hatırladı. “Pekâlâ dostum. Sen kaşındın.”

2

“KANA SUSAMIŞ YARASALAR MASUM BİR KADINA SALDIRIYOR”

Kapıyı bu kadar hızlı kapatabildiği için şükreliyordu. Kollarını göğsünün altında bağlayıp, sırtını arabasının deri kol tuğuna yasladı. Uçsuz bucaksız mavi gökyüzünden süzülen güneş ışıkları genç kadının omuzlarını ve saçlarının bir kısmını ısıtıyordu. Gerçi arabanın çalışan kliması, koton bluzunun üzerine doğru estikçe, hafif bir serinlik bedenini ele geçiriyordu. Çakıl yolda ilerlemeye başlayan Hope Spencer, yolun bir tarafında terk edilmiş gibi duran evden yükselen “âşık-olduğum-adam-bana-yanlış-yaptı” temalı country tarzı müziğe eşlik eden rahatsız edici sineklerin vızıltılarına artık katlanamıyordu.

Hope’un bakışları kısılmıştı. Ray Ban gözlüğünü burnunun üzerine doğru indirdi. Evet, evin rengi kahverengi ve griydi. Kahverengi ama grileri soyulmuş bir dış cephe Spencer’ı selamlıyordu. Timberline 2 Numara’da ki ev *Psycho* fil-

minden fırlamış gibiydi. Karşısına çıkan bu yapı Ona söylenen “yazlık ev” konseptinin yanından bile geçmiyordu. Evet, emlakçının söylediği bazı şeyler doğru olabilirdi. Çimler bir şekilde biçilmişti. Evin çevresindeki yirmi metrelik alana bahçe denilebilirse, az da olsa o alanda uzayan otlar ve yabancı bitkiler yolunmuş; ama sahile doğru uzanan ince yolun üzerine devrilmiş ağaç dallarını yerini korumaya devam etmişti. Hope’un bulunduğu noktadan göl, sadece su yüzeyine yansıyan ışıklar ve koyu yeşil renkten ibaret görünüyordu. Gölün yüzeyinde dolaşan folyo atıklarına yansıyan güneş, göz alıyor ve atıkların birbirine çarpması sonucu, gölde hafif bir dalgalanma yaratıyordu. Sahil kısmına bağlanmış olan küçük balıkçı teknesi, sahile vuran dalgalar yüzünden ıslanıyordu.

Hope gözlüğünü burnuna yerleştirip, arkasında tüm heybetiyle yükselen Sawtooth Dağları’na bakmak için geriye döndü. Manzara kesinlikle nefes kesiciydi. Patronunun ona gösterdiği kartpostaldaki resme benziyordu. Ah güzel Amerika... Tepeleri gökyüzüne değiyormuşçasına uzanan çam ağaçları... Hope tüm bu manzaranın, kasabada yaşayan insanlara ilahi bir aydınlatma yaşattığına emindi. Doğa ana, Tanrı’nın kudretinin bir yansıması ya da ilahi bir deneyim gibi orada öylece duruyordu.

Hope’un ilahi bir güç tarafından gerçekleştirildiği söylenen doğaüstü olaylara olan inancı; koca ayak hikâyesine inanması kadar saçmaydı. İş hayatı boyunca karşılaştığı tehlikeli adamlar, ağlayan heykeller veya kendisini Tanrı’ya adamak için zehir içen din adamlarının hikâyeleri, genç kadının hayatını yeterince renkli hale çeviriyordu. Hafta sonu

gittiği bir ormanda “koca ayak” gördüğünü söyleyen birine ya da tortilla ekmeği üzerinde Hz. İsa’nın yüzünü gördüğünü iddia eden kimseye inanmıyordu.

Ah “Kayıp Ahid Sandığı Bermuda Şeytan Üçgeninde Bulundu” başlıklı yazısı büyük bir başarı elde etmiş, arkasından gelen; “Havva’nın Gizli Bahçesi Bulundu” ve “Kayıp Havva’nın Gizli Bahçesi’nde Elvis Presley Bulundu” adlı iki adet yazı da bu başarıdan nasibini almıştı.

Elvis ve Bermuda Şeytan Üçgeni her zaman okuyucuların ilgisini çeken konuların başında geliyordu.

Hope ne kadar mantıklı düşünmeye çalışırsa çalışsın, bu eşsiz manzaranın karşısında kendisini çok küçük ve savunmasız hissetmişti. Önemsiz... Yalnız... Üstesinden gelebildiğini düşündüğü bir yalnızlıktı bu. Temiz dağ havasını soluduğunda ölecekmiş gibi hissetmesini sağlayacak olan bir duygu... Hope, komşusunun evinden yükselen radyo sesi olmasa, bu civarda kendisinden başka kimsenin olmadığını düşünecekti.

Genç kadın, arabanın arka koltuğundaki Bally çantasını eline alıp, evin giriş kapısına giden kirli yolda ilerlemeye başladı. Bu kasabaya gelmeden önce edindiği bilgiler, adımlarını dikkatli atmasına neden oluyordu. Bölgeye yılanlar hâkimdi. Hem de çingiraklı yılanlar.

Emlakçı, çingiraklı yılanların dağlarda yaşadığını söylemişti. Bu da Timberline’in tam anlamıyla yılanların mesken tuttuğu dağların ortasında olduğu gerçeğini, Hope’un yüzüne vuruyordu. Genç kadın, Walter’ın tüm bunları neden yaptığını bilmiyordu. Hope’un tahminleri arasında; onun başına açtığı işler ve geç teslim ettiği kâğıtların intikamını almayı istemesi vardı.

Ön girişin önünü, büyük bir toz bulutu kaplamıştı. Verandanın merdivenleri Hope'un ayaklarının altında gıcırdayor olsa da tahtanın sert yapısı içini rahatlatıyordu. Merdivenlerin çökmesi sonucu yere düşüp yaralansa, muhtemelen üç gün boyunca onu kimse bulamazdı. Muhtemelen burada tek başına can çekişerek ölür ve ebediyete intikal ederdi.

Ne patronu ve yayıncısı, ne de editörü olan Walter Boucher, şu anda Hope'dan pek memnun değildi. "Hem iş hem tatil" fikri onlara aitti. Aylardır iyi bir iş çıkartamadığı için onu farklı bir yere göndererek ufkunu genişletmeye teşvik etmişlerdi. Koca ayak ya da uzaylı hikâyeleri yazmak için sahip olunması gereken ilhamı, Hope'a geri kazandıracak bir yere gitmesi gerekliydi. Ve tabii birde *Sihirli İskoç Cini Mickey'nin Hikâyesi* fiyaskosu da unutulur cinsten değildi. Bu konuda konuşulduğunda hâlâ ortam fena halde geriliyordu.

Hope, anahtarı deliğe sokup yavaşça çevirdi. Kapıyı az da olsa ittirerek açması gerekmişti. Kendisi de kapı açıldığında beklentisinin ne olması gerektiğini bilmediği için, evin içine adım attığında hiçbir şey olmayınca pek şaşırmadı. Ne annesinin kıyafetini giyip elinde bıçağı ile bekleyen bir seri katil, ne bir hayalet ne de saldırmak üzere tetikte bekleyen bir vahşi hayvan vardı. Sadece uzun süre kapalı kalmış bir evin içine hâkim olan havasızlık ve kapıdan içeriye süzülen güneş ışığında dans eden toz bulutu vardı. Hope, ön kapının hemen arkasında bir düğme olduğunu fark edince, kapıyı kapatıp düğmeye bastı. Tavanda asılı duran avizenin lambaları, birkaç kez yanıp söndükten sonra, tamamen karanlığa gömülmüşlerdi.

Hope, güneş gözlüğünü çantasına koyup, kapıyı, kendini

garantiye almak için tekrardan açtı. Solunda bulunan yemek odasının duvarları büyük büfelerle kaplıydı. Odanın içinde bir tanede Çin motifleriyle işlenmiş bir gümüşlük duruyordu. Birçoğu limon yağı ve Windex'in karışımından nasiplerini almışa benziyorlardı. Odanın ortasına konulmuş uzun masa, alanın büyük bir kısmını kaplamıştı. Masanın dengesini bozan bir ayağının altına "Av Fezlekesi" adlı kitap ve birkaç odun parçası sıkıştırılmıştı. Tüm mobilyalar tozla kaplıydı.

Yemek odasının bakımsız ama bir o kadar şık havasının yanında, Hope'un sağ tarafında kalan salon, tam bir av köşkünü andırıyordu. İçi doldurulmuş deri ve ahşap mobilyalar, tavşan kulaklarına benzeyen antenli televizyon ve taş şöminenin üzerine asılmış ayı postu bu düşüncesini destekler nitelikteydi. Taş şöminenin tabanında duran vaşağın dişleri ve pençeleri gözle görülüyordu. Geyik boynuzundan yapılmış kahve ve çay sehпасının üstüne cam yerleştirilmişti. Salonun, ahşap kaplı duvarlarında, birden fazla geyik boynuzu ve diğer avlanan hayvanların başları asılıydı. Yazar Hemingway burayı muhtemelen severdi ama bu tarz kesinlikle Hope'a uymuyordu. Bir gece uyku sersemi salona girmeye kalkışsa, duvarda asılı olan geyik boynuzları onun gözlerini oyardı.

Boş evin içindeki tek ses Hope'un topuklu ayakkabılarının çıkardığı sestti. Genç kadın yavaşça mutfığa doğru ilerledi. Üç sene önceye kadar hep bir ev arkadaşı olmuştu. Ailesi, üniversite arkadaşları ve en sonuncusu da eski eşiydi. Şimdi tek başına yaşıyor ve çoğu zaman bundan çok memnun oluyordu ancak bu terk edilmiş evde, arkasına saklanabileceği bir erkeğin varlığı, hiç fena olmazdı. Uzun boylu ve yapılı bir erkek... Tıpkı bu sabah tanıştığı şerif gibi mesela... Boyu,

Hope'dan uzundu. Geniş omuzları, kaslı bedeni ile genç kadının ilgisini bir hayli çekmişti.

Hope, düşüncelerinden uzaklaşıp mutfağa girdiğinde ışığı yaktı. Işık çok parlaktı. Mutfağın eskimiş tezgâhı, yıpranmış yer muşambası ve ocağın üzerinde asılı bir şekilde yerleştirilmiş ıvır zıvırlar, insanın gözünü yoruyordu. Hope uzanıp fırının kapağını açtığı anda, fırın tepsisinin üzerinde ölmüş bir farenin yattığını gördü. Fırının kulpunu hızlı bir şekilde bırakıp, tekrar şerifi düşündü. Ve tabii ki erkeklerin, zaman zaman cazibelerini nasıl kullandıkları gerçeğini bir kenara bırakamıyordu.

Şerif, gümüş çerçeveli gözlüklerini takmadan önce Hope'u inceleyen yüz ifadesi Idaho'ya özgü vahşiliğinde yaşayan adamdan çok, beyaz perdeden bir aktörün yüzüne benziyordu.

Genç adam kesinlikle bebek yüzlü değildi. Öyle tipler yaşları otuzu geçtiğinde, tüm çekiciliklerini kaybediyordu. Zaten şerifi gören herkes, adamı asla bir çocukla kıyaslayamazdı. Yüzünde beliren, bir 'hayır'ı anında 'evet'e çevirebilecek olan gülümsemesi; kendine güveni olmayan bir kadına bile güven aşılayabilir; saçını savurup işve yapmasına neden olabilirdi. Hope kendini hiçbir zaman zayıf bir kadın olarak görmemişti. Ama şerif ile aralarında geçen o kısa süreli konuşma sırasında, saçının nasıl görüldüğünü düşünmeden edememişti.

Hope, dünyanın unuttuğu bir yerde çalışan kanun adamının fiziksel görüntüsü hakkında nasıl bir beklentisi olması gerektiğini kestiremiyordu. Sıska bir polis memuru da gör-

müştü, Andy Griffth gibi olanı da. Ama bu adam bir başkaydı! Şerifin yeşil gözlerinin ve sakın gülümsemesinin arkasında, gizli olan bilgeliği, onun kesinlikle sıradan bir kasabalı olmadığını gösteriyordu. Genç kadın bunları düşünürken, salonun içinden geçip ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenin başındaki elektrik düğmesine bastığında buradaki ışıkların da yanmadığını gördü. Muhtemelen ya elektrik tesisatında ya da ampullerde bir sorun vardı. Hope, ikinci katın ürkünç karanlığına endişeli gözlerle bakarken, yukarıya doğru bir adım attı. Kalbi duracak gibi atıyordu. Üst katta, açık kalan birkaç pencereden içeriye süzülen güneş ışığı, koridoru aydınlatıyordu. Üst kata hâkim olan bir koku, Hope'a çocukluğundan kalan anıları hatırlatmıştı. Genç kadın koridorun başında yer alan ilk odanın içine bir bakış attı. Odanın, pencerelerinin perdeleri, sıkı sıkıya kapatılmış olmasına rağmen, Hope içeride yer alan yatağın ve örtülerle kapatılmış şifonyerlerin silüetini seçebiliyordu. Gözlerini kısarak tekrar baktığında, eski bir giysi dolabının varlığını seçebilmişti. Kapağı açık dolabın içinden yükselen eski giysi kokusu, anıların netleşmesine sebep olmuş, Hope'a 1975 yılında hayatında ilk ve son kez katıldığı "Kız İzci Kampı"nı hatırlatmıştı. Genç kadın, kapının yanındaki düğmeye uzandı. Odanın zemininde kurumuş çamur izleri vardı. Hope, bu izlerin ne olduğunu düşünmeye zaman bulamadan, dolabın içinden gelen tiz bir kuş sesi duydu. Kuşun sivri tırnakları ile dolabı çizmesi ve kanatlarını panik içinde sallaması yüzünden Hope, üzerine doğru gelen gölgelerin karşısında ne yapacağını bilemiyor, kendisini on yaşındaymış gibi hissediyordu. Ama bu sefer küçük bir kız gibi olduğu yerde donup kalmamış, var gücüyle kaçmıştı. Bu sefer ne yüzünde

bir hayvanın kanat çırpışını hissetmek, ne de saç derisinde günlerce geçmeyecek olan tırmık izlerini görmek istiyordu. Evden olabildiğince hızlı çıkmak istiyordu. Evin verandasına doğru koşarken ayakları yere basmadığı halde hâlâ hareket ediyordu. Hope çılgılık atmaya devam ediyor; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Arabasına binene kadar kendine gelememişti. Sürücü koltuğuna oturduğu anda, dizlerini göğsüne kadar çekip, ciğerlerinde tuttuğu nefesini nihayet bırakabilmişti.

“Aman Tanrım... Aman Tanrım... Aman Tanrım...” Eli ile boğazını tutup yutkunmaya çalıştı. Gözünün önünde siyah noktalar uçuşuyor, nabızı delirmiş gibi atıyordu. Eğer sakinleşmezse muhtemelen kalp krizinden ölecek ya da beyninde kalıcı hasar oluşacaktı. Hope, bu şekilde ölmek istemiyordu. Idaho’nun vahşi coğrafyasında ölüp gidemezdi.

Genç kadın, derin bir nefes alıp, başını dizlerinin arasına koydu. Emlakçıyı kesinlikle öldürecekti. Nefes alış verişini düzene girdiği anda yola koyulacak, Sun Valley’e doğru yol alacaktı. O emlakçının yüzüne sert bir yumruk atmadan rahatlamayacaktı. Hope, emlakçıyı yerde, acıyla kıvranırken düşündüğünde kahkahalara boğulmuştu.

Sakinleştiğine inandığında, kafasını kaldırıp soluna baktı. Üzerine hiçbir şey giymemiş olan iki çocuk arabanın olduğu tarafa yürüyordu. İkisinin de altında mavi naylon şortlar ve kafalarında kahverengi kovboy şapkaları vardı. İçlerinden biri, Hope’u işaret ederken bir diğeri pantolonunu ıslatmaktan kaçınıyormuş gibi davranıyordu. Araba her iki çocuğun da ilgisini çekmişti. Hope o an bir şeylerle ilgilenecek durumda değildi. Beynine giden damarlarından birinin patladığına

yemin edebilirdi. Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı.

“Sen-sen-sen.” Hope’u parmağı ile gösteren çocuk gülmekten yolun karşısına geçememişti.

Genç kadın arabasının camını azıcık açarak, eve doğru bir bakış fırlattı. “Yarasaların arkamdan çıktıklarını gördünüz mü?” Çocukların kahkahalarını bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

Gülmemek için kendisini tutan çocuk kafasını salladı.

“Emin misin?”

“Evet.” Çocuk sonunda kıkırdamıştı. “Sen evden fırlarken arkandan uçup gittiler.”

Genç kadın çantasının içindeki güneş gözlüğüne uzanmak için yana doğru eğildiğinde çantasının artık orada olmadığını gördü. Evin verandasına bakmak için elini gözlerinin üzerine doğru götürdü. Anahtarları, çantası, gözlüğü... Her şeyi evin içindeydi. Muhtemelen hepsi o iğrenç yatak odasından kaçarken düşmüştü.

“Siz ikiniz para kazanmak ister misiniz?”

Çocuklar para lafını duyduğunda hâlâ gülmeye devam et-seler bile en azından Hope’un teklifini dinlemek için sakinleşmişlerdi. “Ne kadar?”

“5 dolar.”

“5 dolar!” Kendisine hâkim olmayan çalışan çocuk duraksamıştı. “İkimize mi yoksa adam başı mı?”

“Adam başı.”

“Wally, silahla atış yapsak daha fazla para kazanırız.”

Hope, çocukların belinde asılı duran parlak turuncu taban-
caların ve kauçuk mermilerin farkına o zaman vardı.

“Evet. Biraz şeker de isteriz.” Wally isteklerini açıkça dile
getiriyordu.

“Ne yapmamız gerekiyor?”

“O evin içine girip, çantamı alacaksınız.”

Çocukların yüzlerindeki gülümseme solmuştu. “Donnel-
ly’lerin evine mi?”

“Orası perili.”

Hope, çocukların yüzlerini incelemeye başladı. Adı Wally
olanının bakır renkli saçları ve yüzünün her yerini kaplayan
çilleri vardı. Diğer çocuğun ise büyük yeşil gözleri ve yüzü-
nü çerçeveleyen kısa siyah saçları vardı. Ön dişlerinden biri
düşmüştü, yenisi ise kendisini az da olsa gösteriyordu. “O
evde hayaletler yaşıyor.”

“Ben hayalet falan görmedim.” Hope çocukları rahatlat-
maya çalışırken, evin tamamen açık ön kapısına doğru bir
bakış fırlattı. “İçeride sadece yarasalar var. Yoksa siz yarasal-
ardan mı korkuyorsunuz? Eğer öyle bir şey varsa bunu anla-
yışla karşılarım.”

“Ben yarasalardan korkmam. Ya sen Adam?”

“Hayır. Geçen yaz büyükannemin kulübesinde yarasalar
vardı. İnsanlara zarar vermiyorlar.” Adam arkadaşına soru
sormadan önce duraksadı. “Peki, sen hayaletlerden korkuyor
musun?”

“Ya sen?”

“Sen korkmuyorsan ben de korkmam.”

“Pekâlâ. Sen korkmuyorum diyorsan ben de korkmuyorum. Hem yanımızda bu bebekler var.”

Hope, çocukların plastik silahlarını, kauçuk mermilerle doldurmasını hayretle izliyordu. Genç kadının kişisel fikrini sorsalardı, yarasalar yerine hayaletleri tercih edeceğini öğrenmiş olurlardı.

Hope, tekrardan çocukların yüzlerine baktı. “Siz kaç yaşındasınız?”

“İkimizde 7 yaşındayız.”

“Hayır, ben 8 yaşındayım.”

“Değilsin.”

“Ama birkaç ay içinde 8 olacağım.”

“Peki, bu oyuncak silahlarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Kendimizi korumayı düşünüyoruz.” Adam, Hope’un sorusuna cevap verirken silahının tetiğini geriye doğru çekti.

“Bekleyin. Sanırım bu iyi bir fikir değil.” Genç kadının kelimeleri ağzından çıktığında artık çok geçti. Çocuklar yolu yarılamıştı bile. Hope, arabadan hızlıca inip verandaya doğru koşmaya başladı. Daha önce çocuklarla hiçbir iletişimi olmamıştı. Muhtemelen bu yaştaki çocukları, yıkık dökük bir evin içine yollamadan önce, ailelerine sormak gerekirdi. “Belki de annenizden izin almam gerekiyordur.”

“Benim annemin bir şey diyeceğini hiç zannetmiyorum.” Wally merdivenlerin ikinci basamağındayken omzunun üzerinden cevap verdi. “Zaten sürekli telefonda Genevieve teyzemle konuştuğu için önümüzdeki birkaç saat hayatla bağlantısını kesmiş olacaktır.”

“Ben de babamı arayamam. Bugün dağda kaybolan yürüyüşçülerle ilgilenecekti.” Adam’ın durumu da pek iç açıcı değildi.

Yarasalar muhtemelen gitmişti ve Hope’un çantası odanın girişinde duruyor olmalıydı. Mantıklı düşünmesi gerektiğini biliyordu. Çocukların olası bir yarasa saldırısına uğrama şansı çok azdı. “Eğer korkarsanız, geri dönün. Çantam o kadar da önemli değil.”

İki çocuk kapının eşiğine adım attıklarında, son kez dönüp Hope’a baktılar. Wally hayaletlerle ilgili bir şeyler mırıldanırken söz dönüp dolaşıp, canlı dövüşlere gelmişti. Genç çocuk bir anda Hope’a döndü. “Çantanız nasıl gözüküyor?”

“Kemik ve şarap rengine, timsah derisi, desenli bir çanta.”

“Anlamadım?”

“Beyaz ve kırmızı renkli desem daha iyi olacak sanırım.”

Hope, ellerini göğsünde birleştirip silahlarını havaya doğrultan bu iki çocuğun arkasından, onları izlemeye koyuldu. Arkadan vuran güneş ışığı, genç kadının görüşünü engelliyordu. Çocukların ilk olarak sola dönüp salona doğru gittiklerini fark etti. Geri geldiklerinde sadece bir dakika geçmişti. Adam elinde Hope’un çantasını tutuyordu.

“Neredeymiş çantam?”

“Duvarlarında boynuzların asılı olduğu odada bulduk.” Hope çantasını eline alır almaz içinden güneş gözlüğünü bulup çıkardı. Gözlüğü hızlıca takarken, cüzdanında bozukluk aramaya koyuldu.

“Çok teşekkür ederim.” Hope bunca zaman boyunca hizmet aldığı birçok kişiye para vermiş olsa dahi ilk defa çocuklara para veriyordu. “Sizler benim tanıdığım en cesur çocuklarsınız.” Genç kadın, parayı, çocukların ellerine sıkıştırırken konuşmaya devam ediyordu. Çocukların gözleri parlamış, gülümsemeleri paragöz bir hal almıştı.

“Başka bir şeye ihtiyaç duyarsanız, size yardımcı oluruz.” Wally silahını şortunun belindeki yere yerleştirirken, Hope’a kararlı bakışlarla bakıyordu.

Şerif Dylan, Cozy Corner Cafe’ye girdiğinde içeriye hâkim olan telaş az da olsa yavaşlamıştı. Pencerelerin üzerindeki siyah film, müşterilerin dışarıyı rahat izlemesine neden olurken, dışarıdan bir yağ tabakası izlenimi uyandırıyordu. Eğer güneş ışığı dik bir açı ile bu filmlere vurursa, muhtemelen müşterilerden birinin korneası delinirdi.

Müzik kutusunun yan kısmındaki kapının orada Loretta Lynn, Kentucky’den gelen kökeni hakkında bir şarkı söylerken, Jerome Fernwood ızgarada pişmekte olan siparişlerden birini almak için mutfağa sesleniyordu.

Gravy soslu kızarmış tavuk ve kahve kokusu, Dylan’ın açlık duygularını harekete geçirmiş, karnının guruldamasına

neden olmuştu. Evinde fast-food tarzı yemekleri olabildiğince az tüketmeye çalışıyor olsa da üstü başı toz içindeyken, eve gidip yemek yapmayı hiç istemiyordu. En hızlı hazırlayabileceği mönü, Adam'ın en sevdiği yemek olan sosisli sandviç ya da peynirli makarna bile gözünde büyümüşü.

Bütün gün süren koşuşturmanın sonrasında tek istediği yemeğini yiyip duşunu aldıktan sonra, deliksiz bir uyku çekmekti. Aslında duş kısmı bu planın en kolay kısmıydı. Deliksiz uykusu için ise, şerif biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. Adam'ı adeta bir stres küpüne çeviren ve 40 dakika içinde başlayacak olan T-ball oyununa yetişmeden önce Dylan, oğluna aldığı köpek ile ilgilenmeli, buna ek olarak Adam'ın özel taş koleksiyonu için aldığı kutuyu teslim almalıydı. Genç adam, oğlunun bu kadar heyecanı nasıl kaldıracağını bilemiyordu.

Adam ile son konuştuğunda, çocuk kuş desenli bir bota sahip olan bir kadının hayaletlerle ve yarasalar dolu evinden bahsetmiş; kayıp bir çantayı buldukları için 5 dolar kazandıklarını sözlerine eklemişti. Dylan bu hikâyede bahsedilen kadınla bizzat tanışmasaydı muhtemelen oğluna hayatta inanmazdı. Adam'ın gerçekleşmemiş hikâyeleri anlatma huyu bile, o kuş desenli botları uydurmaya yetmezdi.

“Hey Dylan.” Paris Fernwood, kolları dağıtacağı siparişlerle dolu bir şekilde şerifi selamladı.

“Selam Paris,” Dylan şapkasını çıkardıktan sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kafenin iç kısımlarına doğru ilerlerken birkaç tanıdığa daha selam verip yerine oturdu.

“Size ne getirmemi istersiniz şerif?” Ioana Osborn, tezgâhın arkasından Dylan’a sesleniyordu.

“Her zamankinden.” Dylan, kırmızı vinil kumaşlı taburelerden birine oturup, şapkasını dizine yerleştirmişti.

Iona gri saçlarının içine sakladığı kalemiyle, elindeki sipariş kâğıdına bir şeyler karalayıp, tüm bu sipariş kâğıtlarını astığı yuvarlak metal askılığına ilişti. “İki patates kızartması iki cheeseburger.” Aşçı hemen yanı başında olmasına rağmen Iona’nın sesi haddinden fazla gür çıkmıştı. “Birinin içinde tüm malzemeler olacak, diğerinde et ve mayonez.”

Aşçı adam, Iona’nın yüzüne bakmadan, hatta spatulasını bile havaya kaldırmadan bu siparişi kimin için hazırladığını anlamıştı. “Hemen hazırlıyorum şerif.”

“Bu çok iyi olur dostum.”

Iona, elindeki büyük gri temizleme beziyle tezgâhtaki kirli bulaşıkları temizlemeye koyuldu. “Kayıp adamı bulabildiniz mi?”

Dylan, sıradan bir kafede çalışan garsonun, polisin gizli dosyalarından nasıl haberdar olduğu gerçeğini sorgulamayı düşünmedi bile. Gospel’da herkes her şeyi bilirdi. Kasabadaki en gür saçlara sahip olmanın dışında Gospel’daki en dedikoducu kadın olma şerefi de Iona’ya aitti.

“Evet bulduk. Regan Dağı’nın alçak doğu kısmındaydı. Kar yağışını görünce, biraz kayak yapmak istemiş.” Dylan konuşmaya devam ederken ayağını taburenin metal kısmına dayadı. “Üzerinde sadece şort ve tenis ayakkabıları vardı.”

Iona son bardağı da lavaboya koyduktan sonra, temizleme

bezlerinden bir başkasını eline aldı. “Ah şu maceraperestler!” Yaşlı kadın tezgâhı silmeye başlamıştı. “Birçoğu dağa tırmanırken yanına ilk yardım çantası bile almadan çıkıyor!” Tezgâhın üstündeki inatçı ketçap lekeleri kadını uğraştırırken, Iona’nın soruları daha bitmemişe benziyordu. “Peki, vücudunun bir yerinde hasar var mı? Melba, bahsini kırık çıkığa yatırmıştı.”

Dylan bu bahis işlerinden haberdardı. Kendisi oynamıyor olsa da, bahis işinin çok fazla zararlı bir alışkanlık olduğunu düşünmüyordu.

“Sağ ayak bileğinde kırık; dizinde ise bağ kopmaları mevcut. Ve tabii soğuk havaya maruz kalmış.”

“Sağ bileği dedin değil mi? Bende sağ ayak bileğinde bir burkulma ihtimaline bahis yatırmıştım. Sakın bir burkulma olayını kırık olarak kabul etmeleri için ısrar edeceğimi düşünme!”

“Hayır... Hayır. Bunu asla düşünmem.”

Ön kapının açıldığını belli eden, kapının üzerindeki çingirak sallanmıştı. Loretta şarkının sonuna gelmiş, mutfakta bir yerlerde bir tabak kırılmış ve Iona tezgâhın arkasından fısıltı şeklinde mırıldanmaya başlamıştı. “O kadın geri geldi!”

Dylan kimin geldiğini anlamak için geriye döndüğünde müzik kutusunun yanında ayakta bekleyen, taze bir şeftali gibi tatlı gözüken o kadını görmüştü. O kadın MZBHAVN idi. Genç kadın, dar jean pantolonundan kurtulmuş, yazlık, askılı bir elbise giymişti. Saçını atkuyruğu şeklinde bağlamış, ayaklarına sandalet geçirmişti.

“Öğle saatlerinde de buradaydı.” Iona sessiz konuşmaya özen gösteriyordu. “Şefin salatasından ısmarlayıp, birkaç soru sordu.”

“Ne gibi sorulardı bunlar?” Dylan, tüm dikkati üzerine topladığının farkına varmasına rağmen sadece karşıya bakarak yürüyen genç kadının tavrına hayran kalmıştı. Kafeye hâkim olan kızarmış yağ ve yemek kokularının arasında bile Hope’un tenindeki şeftali kokusunu duyabiliyordu. Genç kadın, adım attıkça ahenkle uçuşan eteğinin uçları, şerifin aklını başından alıyordu. Kırmızı renkli taburelerin yanından usulca geçip, eline bir menü aldı. Atkuyruğu saçlarından kurtulup, yanaklarına dökülen asi saçlarını, ani bir el hareketi ile kulağının arkasına attı.

“Salatasının taze olup olmadığını; bir de müsait olan genç adamlar tanıyıp tanımadığımı sordu.”

“Müsait olan adam derken?” Dylan’ın açlığı artık dayanılmazacak bir boyuta ulaşmış, genç adamın ruh halini karartmıştı. Aslında o an, dünyanın en lezzetli yemeği bile gelse, şerifin ruh halini düzeltecek gibi gözüküyordu.

“Evet. Donnelly’lerin evini temizletmek için müsait birilerinin olup olmadığını sordu işte. En azından *söylediği buydu.*”

Dylan, Iona’ya baktı. “Ona pek inanmadın sanırım.”

Garson kadının dudakları onaylamaz bir şekilde büzüşmüştü. “Motel sahibi Ada’yı arayıp, kadının orada kaldığını öğrendim. Lobiden uzun bir telefon görüşmesi gerçekleştirmiş. Telefon görüşmesinin büyük bir bölümü evin yarasa-

larla, yabani otlarla ve pislik dolu olmasını içeren küfürlerle geçmiş. Ada'ya göre kadın sinir küpü halinde, hiç uygun olmayan bir dil kullanmış. Telefon görüşmesinde sonra evi temizlemek için uygun birilerini tanıyıp tanımadığını bizzat Ada'ya kendisi sormuş. Parmağında evlilik yüzüğü yok. Muhtemelen boşanmış. Bir de bana, ona yardım etmek isteyen olursa, Sandman Motel'de kaldığını, kendisini orada bulabileceklerini söylüyor. Bana biraz macera arayan biri gibi geldi.”

Bu, Dylan'ın uzun süredir duyduğu en saçma hikâyeydi. Tabii ki genç adam şaşırmamıştı. 5 sene geçmiş olsa bile, bu kasabadaki herkes, Şerif Donnelly'nin o eski evde yaptıklarını konuşmaktan hâlâ zevk alıyordu. Donnelly'nin özel hayatının bilinmeyen detaylarının ortaya dökülmesi, 1983 depreminden beri kasabayı bu kadar sarsan en büyük olaydı. “Sadece yarasalardan kurtulmak istiyormuş gibi geldi bana. Bunda bir sorun yok.”

Iona, lavabonun içine bulaşıkları tikiştirip, ellerini tezgâhın üzerine koydu. “Kaliforniya'dan gelmiş.” Garson kadın, bu cümleden sonra başka açıklamaya gerek yokmuş gibi davranırsa da ağzını tutamamıştı. “Ada'nın söylediğine göre bu kadın, otele daracık bir kotla gelmiş. Kalça kısmında herhangi bir iz olmadığına göre tanga giymiş olduğunu düşünüyoruz. İp gibi iç çamaşırının ne kadar rahatsız olduğunu bildiğimiz için, o kadının giyme sebebini ancak tek bir şekilde açıklayabiliriz. Gösteriş yapmak! Kaliforniyalı kadınlar, hızlı ve oynaktırlar.”

Dylan omzunun üzerinden arkasına döndüğünde Paris'in sipariş aldığını gördü. Bayan Spencer, menünün değişik yer-

lerini işaret ediyor, Paris'in acı çeken yüz ifadesine bakılırsa, sipariş verenin, gıcık müşteri profiline uyduğu açıkça anlaşılıyordu. Bayan Spencer tam bir baş belası gibi gözükiyordu. Ama bu bela Iona'nın söylediği gibi bir şey değildi. Dylan taburenin demirine dayadığı botunu geri çekip ayağa kalktı. "Sanırım şu dar pantolonlar hakkında ona birkaç soru sormam lazım." Şerifin keyfi yerine gelmişti. "Çevremde tanga giyen çok kadın olmadığı için bu konuda bilgisiz kaldım."

"Şerif, çok kötüsün." Dylan yürürken Iona, ergen kızlar gibi kıkırdıyordu.

Bayan Spencer kafasını kaldırmadığı bir sırada şerif direkt olarak söze girmişti. "Selam, bugün zor bir gün geçirdiğinizi duydum."

Hope, başını kaldırıp Dylan'a baktı. Şerifin hayatı boyunca gördüğü en güzel mavi renkli gözlerle ona bakıyordu. Bu gözler Sawtooth Gölü'nün mavisinin rengindeydi. Dylan bunu görebiliyordu.

"Başıma gelenleri duydun mu?"

"Yarasaları duydum."

"Sanırım *iyi haberler* çabuk yayılıyor."

Hope, şerife oturması için teklifte bulunmamış, Dylan ise herhangi bir teklif beklemeden, genç kadının karşısına geçmişti.

"Çantayı almak için eve giren çocuklardan biri benim oğlum."

Hope'un gözleri, Dylan'ın suratını hızlı bir şekilde incelemişti. "O zaman Adam senin oğlun olmalı."

"Evet hanımefendi." Genç adam oturduğu yerde sırtını geriye yaslayıp, kollarını göğsünün altında birleştirdi. Karşısındaki kadının yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Hope duygularını kontrol etmekte başarılı bir kadındı.

"Oğlunu pis işlerim için kullanmam problem olmamıştır umarım."

"Hayır, hiç problem olmadı. Ancak bir çanta için çok fazla para ödediğini düşünüyorum." Dylan'ın tavrı, Hope'u strese sokmuştu. Genç adamın özellikle yaptığı bir şey olmasa da, sahip olduğu unvan, insanları geriyordu. Şerifin söylediği cümle, genç kadının ödenmemiş park cezalarına bir atıfta bulunabilir ya da onun gizli saklı işler çevirdiği manasına gelebilirdi. Ama Hope beladan uzak olduğu sürece tüm sırlarını kendine saklayabileceğini biliyordu. Kahretsin ama Dylan kendisinin büyük bir sırrı olmasından dolayı sırlar konusunda uzmandı.

"Evi temizletmek için genç erkekler aradığını duydum."

"Açıkçası yaş belirttiğimi hatırlamıyorum. Büyükbaban bu iş için gönüllü olursa hiç hayır demem."

Dylan bacaklarını esnetirken, Hope'un bacaklarına değdi. Şerif, genç kadının özel alanına girdiğinde onun ne yapacağını merakla beklemişti. Hope hiçbir şekilde karşılık vermemiş bacağını hızlıca geri çekerek temkinli bir duruşa bürünmüştü. Dylan yüzündeki sırıtmayı saklama gereği bile duymadı.

"Yarasalar sizi ısırmaz, Bayan Spencer."

“Sözlerinizi dikkate alacağım, Şerif.” Tam o sırada Paris bir bardak buzlu çay ile dilimlenmiş limonların olduğu tabağı masaya bırakıyordu.

“Bunlardan daha tazesini ellerinde yokmuş.” Paris’in ince kaşları, gözleri ile birleşecek kadar aşağıda duruyordu. “Sizin için onları dilimledim.”

Bayan Spencer’in yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme belirmişti. “Teşekkürler.”

Dylan, Paris ile büyümüşü. İlkokulda onunla birlikte futbol oynamıştı; liseye kadar neredeyse aynı sınıflarda okumuşlardı ve onun liseden mezun olurkenki konuşmasını dinlemişti. Paris’in her hareketinin anlamını bilirdi. Arkadaşı zor bir insan olmamakla birlikte MZBHAYN nasıl olduysa, Paris’i çıldırtmayı başarmıştı.

“Bayan Spencer kasabamızın en yeni üyesi. Kendisi Donnelly’lerin evinde ikamet edecek.”

“Evet duydum.”

Birlikte büyüdükleri tüm o zaman zarfında Paris için üzül-müş, ona iyi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Genç kadının örgüler içine sakladığı uzun saçları, bir erkeğin zaman zaman hoşuna gidebilecek olan az konuşma huyu, utan-gaç yapısından kaynaklanıyordu. Fiziksel olarak iri kemikli ve büyük elleri olan babası Jerome’a benzemek gibi bir talih-sizliği vardı. Bir erkeğin kadınlarda ilk baktığı şey, mükem-mel bir fizikti. Büyük bir burun ve geniş omuzlar bir yere kadar tolere edilse de, büyük eller ve dolma parmaklar ne olursa olsun kabul edilmesi zor şeylerdi. Tüm bunlara bir de

dudağının üstündeki bıyıklar eklenince, Paris'in işi zorlaşıyordu. Bu dünyadaki hiçbir erkek, yüzünde tüy olan bir kadını öpmek istemezdi. Dylan, o kocaman ellerin erkekliğine uzandığını düşündükçe midesi bulanıyordu.

“Yemeğin gelene kadar sen de bir şey içmek ister misin Dylan?”

“Teşekkürler tatlım, bir şey istemiyorum. Hamburgerlerim gelmek üzeredir.” Paris'i, babasından sadece biraz daha feminen olan annesinin genleri bile kurtaramamıştı. Garson kadın, parmaklarını karnının üzerinde gezdirip Dylan'a gülmüseddi. “Geçen gün sana ikram ettiğim frambuazlı pastayı beğenmiş miydin?”

Dylan dişinin arasına kaçan tohumlu meyvelerin hiçbir çeşidinden hoşlanmıyordu. Adam da pastaya bir bakış fırlatıp “kanlı” olarak adlandırmıştı ve pastayı çöpe atmışlardı. “Adam ve ben pastayı dondurma ile yedik,” diyerek Paris'i mutlu etmek için yalan söyledi.

“Yarın izin günüm. Yeni tariflerimi deneyeceğim. Sana da getiririm.”

“Çok mutlu olurum Paris.”

Paris'in gözlerindeki mutluluk çok açıktı. “Öbür ay gerçekleştirecek olan yarışmaya hazırlanıyorum.”

“Bu sene birkaç mavi fiyonk mu kazanmayı planlıyorsun yani?”

“Kesinlikle.”

“Paris,” Dylan, Bayan Spencer'ın gözlerinin içine baka-

rak konuşuyordu. “Bu eyaletteki diğer kadınlardan daha fazla mavi fiyonk kazandı.”

Bayan Spencer, buzlu çay dolu bardağını, dudaklarına götürüp mırıldandı. “Ah ne kadar tatlı...”

Paris’in yüz ifadesi değişmişti. “Bir sonraki siparişim hazır.” Genç kadın başka bir şey demeden dönüp gitmişti.

Dylan başını yana eğip Bayan Spencer’a gülümsedi. “Bu kasabaya geleli daha 24 saat olmamasına rağmen yeni arkadaşlar edinmekte çok hızlısın.”

“Kasaba halkından bir karşılama hediyesi gelmedi ancak...” Genç kadın bardağını masaya koyup, dudağının kenarını yaladı. “Tabii ki evde kalmadığım için bundan pek emin değilim. Belki de göndermişlerdir. Bütün günüm bir motelin resepsiyonunda kafasında bigudiler olan bir kadın tarafından sorgulanmakla geçti.”

“Ada Dover mı? Ne yaptı ki?”

Hope biraz rahatlamış gözüküyordu. Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. “Benim tek istediğim bir oda kiralamaktı. Ama kendisi bütün aile hikâyemi öğrenmek için her şeyi yaptı. Suç işleyip işlemediği öğrenmek istediğinde, kendisine idrar tahlilimi teslim edebileceğimi söyledim. Cevap olarak ‘Bu tarz bir kot giymeseydin, belki düzgün biri olabilirdin’ dedi. Bu kasabada gerçekten çok garip insanlar yaşıyor.”

Dylan bu kot meselesini hatırlıyordu. Kasabada birçok kadın bu tarz kotlar giyiyordu. “Bunu kişisel algılama. Ada işini çok ciddiye alır. Beyaz Saray’da oda kiralıyormuş gibi bir tavra bürünmesinin tek sebebi bu.”

“Umarım yarın akşamüstü oradan ayrılmış olurum.”

Genç adamın bakışları bir anlığına Hope’un dudaklarına inmişti. Dylan bu dolgun dudakların tadının, göründükleri kadar tatlı olup olmadığını merak ediyordu. Onun dudaklarının tadına varmanın, ya da saçlarına burnunu gömmenin nasıl bir keyfini olduğunu bilmek istiyordu. “Burada altı ay kalmayı hâlâ istiyor musun?”

“Tabii ki.”

Dylan, bu isteğinin birkaç gün sonra biteceğini düşünse de Hope’u neyin içine girdiğine dair uyarması gerektiğini düşünüyordu. “İsteyip istemediğini bilemiyorum ancak sana birkaç tavsiyede bulunmak isterim. Muhtemelen dinlemeyeceksin ama...” Genç adam yanlış bir şey söylememek için duraksayıp, kelimelerini topladı. “Burası California değil. Burada insanlar senin nereden geldiğini önemsemezler. Arabanın hangi marka olduğuyla ilgilenmezler. Sinemaya gitmek istersen Sun Valley’e kadar gitmek zorundasın. Evinin çatısında bir çanak antenin yoksa televizyonunda sadece dört tane kanal izleyebilirsin. Bu kasabada iki tane manav, üç tane benzin istasyonu ve iki tane restoran var. Şu anda onlardan birinde oturuyoruz. Diğer caddenin alt kısmında, ama Spud ve Suds’da yemek yememeni tavsiye ederim. Geçen sene sağlık koşulları nedeniyle iki kere kapatıldı. İki tane farklı mezhebe ait kilisemiz, bir 4-H kulübümüz var.”

“Gospel’da beş adet gece kulübü ve aynı sayıda silah dükânı da mevcut. Sanırım söylediklerimden bir şeyler çıkarılmışsındır.”

Hope, bardağını masadan alıp yavaşça yudumladı. “Ne

yani alkolik silah severlerin kasabasına mı taşındım ben?”

“Ah Tanrım!” Dylan kafasını iki yana salladı. “İşte korktuğum şey başıma geldi. Sen tam bir baş belasısın. Değil mi?”

“Ben mi?” Hope masum bir şekilde elini kalbinin üzerine koydu. “Tanrı’ya yemin ederim ki benim bu kasabada olduğumu unutacaksın.”

“Bundan şüphelerim var.” Dylan ayağa kalkıp genç kadına baktı. “Donnelly’nin evi ile ilgili bir problem olursa Aberdeen’lerden yardım isteyebilirsin. Neredeyse on sekiz yaşına bastılar ve bu yaz yapacak başka işleri yok. Evin oradaki sokanın karşısında yaşıyorlar. Ancak yardım isteyeceksen akşam olmadan, onlara ulaşman lazım.”

Hope, kendisine üstten bakan bu yeşil gözlü adama baktı. Dylan’ın asi bir kaç tutamı alınının üzerine doğru düşmüştü. Şerifin espri anlayışının olmaması çok kötüydü. Ama böyle bir mesleğe sahip olan bir adamda espri anlayışı çok da büyük bir eksiklik değildi. “Teşekkür ederim.”

Dylan gülümsediğinde, Hope ilk defa karşısındaki adamın büyük bütçeli bir kovboy filminde oynayabileceğini düşünmüştü. Dişleri bir film yıldızınıninki kadar mükemmel olmasa da, yeteri kadar beyazlardı. Üst taraftakiler biraz kalabalık bir haldeydi. “İyi şanslar, Bayan Spencer.”

Genç kadın, evindeki yaralarını temizleyecek birini bulmak için şansa ihtiyacı olduğunu düşünmek dahi istemiyordu. Şerif yemeğinin bulunduğu kısma doğru geçerken, Hope, genç adamın arkasından bakmaya devam etti.

Dylan’ın gömleği, sırtının detaylarını belli ediyor, aynı

tondaki pantolonun her iki yanındaki deri şeritler bir başkasının üzerinde moda felaketi olarak kabul edilse de, şerifin üzerinde çok şık duruyordu. Belinde silahı, kelepçesi ve birkaç başka şey asılıydı ve tüm o ağırlığa rağmen genç adamın yürüyüşünde, hiçbir problem yoktu. Tavırlarındaki kendine güven ve çevresine yaydığı testosteron hiçbir kadının hayır diyemeyeceği türdendi. Ama Hope, o tür kadınlardan değildi.

Dylan yerine oturup şapkasını çıkarmış ve parmaklarıyla saçlarını düzeltmişti. Hope, genç adamın her hareketini izliyordu. Tezgâhın arkasındaki yaşlı garson, Dylan ile koyu bir sohbete başladığında, Hope başını çevirdi. Bir zaman sonra şerifin karşı koyulamaz gülüşüne kapılıp gidebilirdi. Ama artık büyümüştü.

Bir kez daha şerife ve ona bir torba uzatan, saçı örgülü, kaba garsona baktı. Gazeteci kimliği beyninin bir kısmını kemiriyordu. Adamın parmağında evlilik yüzüğü bulunmuyordu. Ayrıca o kadın garsonla aralarında geçen samimi sohbet, evli olmadığı anlamına geliyordu. Tabii ki o kadın garsonun, şerife karşı farklı duyguları olduğunu anlamak için gazeteci olmak gerekmiyordu. Şerifin duyguları arkadaşça olsa bile karşı tarafın duyguları hiç de masum değildi. O garson kadın Hope'a iyi davranmış olsaydı, Hope onun için üzülebilirdi. Ama ne yazık ki genç kadının kendi sorunları kendine yetiyordu.

“ŞEYTANİ ARABA ALARMI TÜM KASABAYI ETKİLİYOR”

Motel odasının içindeki rahatsız koltuk Hope’u uyumaya zorlamıştı. Genç kadın ayağı kalkıp kollarını esnettikten sonra sesli bir şekilde esnedi. Gözleri dizüstü bilgisayarının siyah ekranına odaklanmaktan buğıulu görmeye başlamıştı. Yaklaşık üç saat bu rahatsız koltuğun üzerinde oturmuş, yorgun beyni bir hikâye üretsini diye çabalamıştı. Ama hiçbir şey üretememişti. Ekran bomboştu. Kafasında tek bir fikir bile yoktu. Sonradan geliştirebileceğı bir cümle bile yazamamıştı.

Hope, bilgisayarı kapatıp yatağı doğru ilerledi. Ağrıyan sırtını rahatlatmak için yatağı uzandığında tavanı seyretmeye koyulmuştu. Şu anda evinde olsaydı banyosundaki lekerleri ovuyor ya da ütü yapıyor olacaktı. Yanında tırnak seti olsaydı kendine bir manikür bile yapabilirdi. Bu işte o kadar iyiydi ki bazen gazeteciliğı bırakıp, manikürclük yapmayı düşünmüyor değildi.

Bilgisayarın boş ekran gerçekliğini unutturan tek şey manikür yapmaktı. Aslında manikür genç kadının hayatın gerçeklerinden kaçarken zaman harcadığı birkaç şeyden biriydi. Uzun geceler boyunca konuşacak birinin olmaması ya da elini tutup her şey geçecek diyecek bir erkeğin eksikliği, artık daha fazla ortaya çıkıyordu.

Annesini bu sonbaharda kaybetmiş, babası ise baharda yeniden evlenmişti. Babası evlendikten sonra Arizona, Sun City'ye taşınarak yeni karısının, ailesine daha yakın yaşamayı istediğini belirtmişti. Ara sıra telefonlaştılar da artık hiçbir şey aynı değildi. Tek kız kardeşi Evan, Almanya'da yaşıyordu. Ara sıra yazışıyorlardı. Ama o da eski tadını vermiyordu.

Hope, bir zamanlar evliydi. Evliliklerinin ilk yedi senesi güzel bir şekilde sürmüş, Brentwood'da ki evlerinde masal gibi zamanlar geçirmişti. Sayısız partilere gitmiş, sosyetik spor olan tenise merak salmıştı. Kocas, Blaine çok başarılı bir plastik cerrahtı. Yakışıklı ve eğlenceliydi. Hope, ona umutsuzca âşık olmuştu. Kendisini onun yanında güvende ve mutlu hissediyordu. Beraber geçirdikleri son gece kocası, Hope ile o kadar güzel sevişmişti ki genç kadın bulutların üzerinde geziniyordu.

Ertesi sabah Hope'un önüne boşanma kâğıtlarını bıraktığında ise, çok üzgün olduğunu ama kendisinin Hope'un en yakın arkadaşı olan Jill Ellis'e âşık olduğunu itiraf etmişti. İki de onu üzmemiş ama birbirlerine âşık olmuşlardı. Jill beş aylık hamileydi. Hope'un kocasına veremediği tek şeyi, yani bir çocuğu Blaine'e verebilmişti.

Hope'un artık ne bir kocası, ne arkadaşları ne de bir çocuğa sahip olma umudu vardı. Elinde sadece kariyeri kalmıştı. Gerçi kariyeri de planladığı noktada değildi ama en azından tutunduğu tek şey oydu. Ama şimdi kariyeri de ellerinden kayıyordu. Son üç yıl boyunca geçmişine sırtını dönmüş ve o acıyla yüzleşmeye cesaret edememişti. Hayatının tüm zorluklarına sırtını dönerek işine yoğunlaşmıştı. *Woman's World* ve *Cosmopolitan* gibi dergilerde yarı zamanlı yazar olarak işe başlamış; *Star* ve *The National Enquirer* dergilerinde ek işler yaparak kendini oyalamaya çalışıyordu. Bu işi yapmaktan keyif almıştı, çünkü sadece ünlülerin hayatlarının en özel sırlarını öğrenip haber yaparken hiç eğlenmiyordu.

Magazin gazetelerinden ayrılıp, *The Weekly News of the Universe* adlı gazetede tam zamanlı bir gazeteci olarak çalışmaya başladı. Bu gazete, hani şu siyah beyaz baskı yapan, hâlâ Elvis'in yaşadığını ve şu an Mars'ta olduğunu iddia eden cinstendi. Artık ne dedikodu ne de skandallar vardı. Hope artık kurmaca hikâyeler yazıyor, Madilyn Wright adı altında gazetenin gözde yazarı olma yolunda hızla ilerliyordu.

Ama iki ay önce Hope görünmez bir duvara çarpmış; ne o duvarı görmezden gelebilmiş ne de o duvarın içinden geçebilmişti. Olduğu yerde kalakalmıştı. O duvardan saklanması imkânsızdı. Yazdığı hikâyelerin içine bile saklanamıyordu. Bir cümle yazması için mucize gerçekleşmesi lazımdı. Hope'a göre işinin ehli bir psikiyatrist, sorunun ne olduğunu hemen anlardı. Aslında genç kadın sorunun ne olduğunu zaten biliyordu.

Editörü, onda bir sorun olduğunu ve işe biraz ara vermesi

gerektiğini söylemişti. Sonuçta gazetenin işine yarıyor, en iyi kurgusal hikâyeleri kısa zamanda yaratıyordu.

Walter, yani sevgili editörü, Hope'un ara vermesi gerektiğine karar vermekle kalmamış, nereye gideceğine ve gideceği yerde yapacağı harcamalara kadar karar vermişti. Tatil yeri olarak Gospel, Idaho'yu seçmiş; bunun sebebinin temiz hava olduğunu söylemişti. Tabii ki Hope, bu sebeplere inanmıyordu. Gospel'ın koca ayakların avlandığı bir yer olarak tarihe geçtiğini, insanların burada uzaylılar tarafından kaçırıldığını ya da ay ışığı altında çıplak dans ederek ayinler yaptığını herkes çok iyi biliyordu.

Hope yatağının kenarına oturup iç çekti. Walter'ın bu kararına uyup buraya gelmesinin tek sebebi, kendisinin de içinde bulunduğu hayattan sıkılmasıydı. Yeni bir hayat kurmalıydı. Los Angeles'tan ayrılıp, başka bir şehirde yeni bir hayat kurmak daha kolay olacaktı. Hope tüm geçmişini geride bırakmak için buraya gelmişti.

Genç kadın hiçbir heyecan duymadan altına bir şort çekip, üzerine Planet Hollywood tişörtünü geçirip, bilgisayarının başına oturdu. Tuşların üzerinde hareketsiz duran parmakları ve ekranda yanıp sönen ibreye bakan gözleriyle, hayatının anlamsız dakikalarından bir diğerini yaşıyordu. Sessizlik her yanını sarmıştı. Hope, gözlerini ayaklarının altında serili olan o çirkin halıya doğru indirdiğinde, hayatında bu kadar çirkin bir halı görmediğine yemin edebilirdi. On beş dakikasını, halının üzerindeki renk karmaşasının dokumadan mı yoksa daha önceki müşterinin döktüğü pizzadan mı kaynaklandığını anlayamaya ayırmıştı.

En sonunda halının deseninin bu şekilde olduğuna karar verip, gereğinden fazla oyalandığını düşünerek işine geri döndü.

Ekrana hipnotize olmuş bir kobra gibi bakıyor, ekrandaki her bir boşluğu inceliyordu. Tam o sırada gecenin sessizliğini bozan bir çığlık, Hope'u oturduğu yerden zıplattı.

“Tanrı aşkına!” Hope’un kalbi hızla çarpıyordu. Daha sonra bu sesin kendi arabasının alarmına ait olduğunu anlayınca çantasına alıp hızlıca koştu. Ayağına bulduğu ilk ayak-kabısını geçirip, park alanının içine yöneldi.

Sandman’ın müdürü, Hope’un, Porsche’sinin başında bekliyordu. Başındaki bigudiler hâlâ duruyordu. Kadın müdür, Hope’un üstüne başına bakıp onaylamaz bir şekilde ona nefret dolu bakışlar fırlatıyordu. Diğer insanlar odalarının camlarından ya da kapılarından otoparkı izlemeye koyulmuşlardı. Alacakaranlık tüm Gospel’in üzerine çökmüş, gölgeler yer yer tabiatın üzerinde dans ediyordu. Gospel’in huzurunu bozan tek şey Hope’un arabasının alarmıydı. Genç kadın hemen kumanda ile alarmı etkisiz hale getirdi.

“Birinin arabama girdiğini gördünüz mü?” Hope, Ada Dover’in tam karşısındaydı.

“Ben hiçbir şey görmedim.” Ada bir elini kalçasına götürürken çok sinirli gözüküyordu. “Ama bu şey çalmaya başladığında korkumdan neredeyse boğazıma tavuk kemiği kaçırıyordum.”

“Muhtemelen birileri kapıya ya da pencereye dokunmuştur.”

“Alarımın M&S Market’ten geldiğini düşündüğüm için Stanley’i aradım. Hızlı bir şekilde buraya gelmesini de ekledim.”

“Ah, harika!” Hope homurdanıyordu.

“Ama kendisinin bir alarmı olmadığını söyledi. Dükkânın içinde bulunan alarmın sadece bir maketten ibaret olduğunu öğrenmiş bulunuyorum.”

Hope, Stanley’yi tanımıyor olsa da bu küçük sırrının herkes tarafından bilinmesini istediğini pek zannetmiyordu.

“Neredeyse şerifi arayacaktım.” Ada konuşmaya devam etti. “Sonradan ilk olarak tüm bu karmaşanın nereden geldiğini öğrenmem gerektiğini düşündüm.”

Şu anda Hope’un burada görmek isteyeceği en son kişi şerifti. Hele ki kendisine bu kasabadaki varlığını bile hissettirmeyeceğine söz verdikten sonra bunu kaldıramazdı. “Aramadınız değil mi?” Los Angeles’ta kimse bir araba alarmı için polisi aramazdı. Herhangi bir günde park yerine biri girdi diye, ne bir polis aranır ne de aranan polis gelmek için tenezzül ederdi. Burada yaşayanların bunlardan haberi yok muydu?

“Hayır, tabii ki aramadım. Eğer aramış olsaydım kendimi aptal gibi hissederdim. Zaten bir de tavuk kemiğinden dolayı kendimi öldürseydim işte o zaman tam bir aptal olarak ölecektim.”

Hope karşısında duran kısa boylu kadına bakakaldı. Ada’nın kafasındaki bigudilerden pek bir şey gözükmüyordu. Hope’un koluna değen soğuk, genç kadını kendine ge-

tirmiş, arabasının alarmı yüzünden bir kadının boğulmasına sebebiyet verdiği için kendisini üzgün hissetmesi gerektiğini düşünmüştü. Ama hissedemiyordu. Bir insanın nasıl olup da tavuk kemiği yüzünden boğulabileceğini aklı almıyordu. “Özür dilerim, neredeyse ölüyormuşsunuz.” Hope arkasını hafifçe döndüğünde meraklı müşterilerinin odalarına geri döndüğünü görmüştü.

“Bu alarm bir daha çalmayacak değil mi?”

“Hayır.” Hope cevabını verip, otel sahibine baktı.

“Güzel. Çünkü diğer müşterilerimin rahatsız olmasını istemem. Bu insanlar bana sessiz bir gece geçirmek için para ödüyorlar. Bu tür rahatsızlıklardan hiç hoşlanmam.”

“Sana söz veriyorum. Bir daha olmayacak.” Hope alarmı tekrardan devreye sokmuştu. Oradan ayrılıp odasına gitmek için geri döndüğünde, Ada’nın seslenişi genç kadının durmasına sebep oldu.

“Eğer bir daha böyle bir şey olursa buradan ayrılmak zorunda kalırsın, tatlım.”

Hope karşısındaki kadının sınırı aştığının farkındaydı. O anda öfkesine yenilip ona cevap vermek için yanıp tutuşsa da, susuyordu. Kasabanın dışında sadece bir otel daha vardı. Ve orası da Sandman kadar doluydu. Genç kadın derin bir nefes alarak anahtarlarını göğsüne bastırıp odasına döndü.

Hope odasının kapısını hızlıca kapattıktan sonra sandalyesine yerleşip, başını ellerinin arasına aldı. Bir gece önce Salt Lake City Doubletree otelde kalmıştı. Sabah güzel bir

şekilde uyanmış ama nasıl olduysa insanların tavuk kemikleri yedikleri bir yere düşmüştü.

Hope bir anda gülümsedi. Parmakları klavyesinin üzerinde hızlı bir şekilde hareketlenmeye başlamıştı. İlham perileri nihayet Gospel'a gelmişlerdi.

DELİ KADININ SONUNU TAVUK KEMİĞİ GETİRDİ

Geleneksel seremoni sırasında, tavuklara tapan Dodie Adams...

Ertesi sabah Hope erkenden kalkıp hızlı bir duş aldıktan sonra, üzerine kotunu ve askılı siyah bluzunu geçirdi. Saçlarını kurutup botlarını da giyince tam anlamıyla hazırlandı. Dizüstü bilgisayarına interneti bağlayıp, tavuk kemiği hikâyesine devam etmeye başlamıştı. Koca ayak hikâyesi gibi çok büyük bir etki yaratmayacak olsa da basılmayacak kadar kötü değildi. En önemlisi yeniden yazabiliyordu. Ada Dover'a teşekkür etmemek için kendini zor tutuyordu. Hayat ironilerle doluydu.

Saçını atkuyruğu şeklinde bağladıktan sonra, markete gitmeye karar verdi. Üç blok aşağıda olan markete araba ile gitmeyi tercih etmişti. Dün gece sadece dört saat uyuyabilmiş olsa da, daha uzun süre uyuduğu zamanlara nazaran kendini dinç hissediyordu. Evet, yeniden yazıyor, bir şeyler üretiyordu. Bu sürecin geçici bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyor; bilgisayar ekranına bakıp bakıp saatlerini harcama fikrine katlanamıyordu.

M&S markete girdiğinde ilgisini çeken ilk şey, kasanın arkasında asılı olan geyik boynuzlarıydı. Heybetli bir şekilde ahşap duvarın üzerinde asılı duruyordu. Marketin içine hâkim olan çiğ et ve karton kokusu Hope'un midesini bulandırmıştı. Marketin derinlerinden gelen bir radyo yayınının sesi, bir kasabın et döverken çıkardığı sese benzer bir sesle karışıyordu. Kendisi ve arkada bir şeylerle uğraşan kişi dışında, markette kimse yoktu.

Giriş kapısının yan kısmında bulunan, mavi renkli alışveriş sepetlerinden birini koluna takıp ilerlemeye başladı. Gazetelere ve dergilere hızlı bir şekilde göz attı. *The National Enquirer*, *The Globe* ve Hope'un en büyük rakibi *The Weekly World News*, *The Weekly News of the Universe*'ün arkasında kalmışlardı. Bu hafta Hope'un yayınlanan herhangi bir yazısı yoktu. Otelden ayrılmadan önce editöründen elini çabuk tutması gerektiğini bildiren bir mail almıştı.

Atıştırmalık abur cuburların satıldığı reyonunun içinden geçip dondurulmuş ürünlere doğru ilerlerken, üzerinden yürüdüğü yer karoları yürüdükçe garip sesler çıkarıyordu.

Hope, önünde durduğu buzdolaplarından birini açıp, içinden bir kutu yağsız süt aldı. Daha sonrasında içindeki şeker miktarını merak ettiği bir portakal suyunu incelemeye başlamıştı. Meyve suyunun içinde meyve şekerinden daha çok mısır şekeri olduğunu anladığında kutuyu hemen dolabın içine geri koydu. Dolabın iç kısmında duran üzüm ve kivi suyu karışımına uzanırken son anda karar değiştirip yabanmersini ve elma karışımını eline aldı.

“Ben olsam üzüm ve kivi suyunu alırdım.” Hope arkasın-

dan gelen bu sesi tanıyordu. Arkasını dönüp sesin sahibini görmek için doğruldu.

“Tabii ki sabahın bu saatinde üzüm ve kivi suyu biraz ağır gelebilir.” Şerif bugün keyifli gözüküyordu. Başında Stetson şapkası yoktu. Bugün bir değişiklik yaparak yılan derisinden yapılmış bir şeridi olan kovboy şapkası takmıştı. Şapkasının gölgesi, genç adamın yüzüne vuruyordu.

“Erkencisin.”

“Bugün yapacak çok işim var, Şerif Taber.”

Şerif, önünde durdukları buzdolabına uzanırken, Hope’u geriye doğru adım atmaya zorlamıştı. “Dylan,” genç adam buzdolabından iki adet çikolatalı süt alıp, onları koltuğunun altına yerleştirdi. Dylan’ın dünkü resmi havası kaybolmuş, bugün daha bir arkadaş canlısı görünüyordu. Üzerine geçirdiği mavi tişörtü yer yer buruşmuş, eski bir görüntü çizmesine rağmen, ona yakışmıştı. Altındaki solmuş Levi’s ile tişörtü enteresan bir uyum içindeydi. Genç adam geniş cüssesiyle dolabın cam kapağına açık kalması için yaslandığında, camların üzeri buğuyla kaplandı. Pantolonunun arka cebi aşınmış, cüzdanının bir kısmı oradan gözüküyordu. Dylan dizlerinin üzerine çöküp, yerde duran dondurma kutusunu benzeyen iki kutuyu eline aldı.

“Sana yardım edebilecek birilerini bulabildin mi?”

“Daha bulamadım. Senin söylediğin kişileri aramayı düşündüm ancak saatin biraz erken olduğunu düşünüyorum.”

“Meraklanmana gerek yok. Çoktan uyandılar.” Dolabın kapısını serbest bırakıp, Hope’a döndü. “İşte burada.” Şerif,

boşta kalan eliyle çarkıfelek meyveli meyve suyunu elinde tutuyordu. “En sevdiğim,” Hope, Dylan’ın bahsettiği meyve suyuna uzanmak için davranırken, şerif onu almasın izin vermek yerine, genç kadına daha da yakınlaştı. “Çarkıfelek meyvesinin bir diğer ismi de tutku meyvesidir. Biliyor muydunuz Bayan Spencer?”

Hope’un parmakları şerifin başparmağına değdiğinde, genç kadın istemsizce başını kaldırıp Dylan’ın anlamlı bakışlar fırlattığı yeşil gözlerine baktı. Hope cehennem kadar seksi bir kovboya âşık olan aptal kasaba kızları modasının geçtiğini çok iyi biliyordu. “Sabahın bu saatleri *tutku meyvesini* yemek için erken değil mi?”

“İsmim Dylan.” Şerif özellikle isim konusunda ısrarcı davranıyordu. Genç adamın gülüşü bütün yüzüne yayılmıştı. “Ve tatlım *tutku meyvesi* için günün hiçbir saati erken değildir.”

“Tatlım” kelimesi Hope’u yakalamıştı. Kelimeyi duyduğu anda, genç kadının midesine garip bir sıcaklık yayılmıştı. Şerifin bu sözü kafedeki garson kadına söylediğini duyduğu için, kendisini ayrıcalıklı hissetmiyordu. Hayır, Hope’un ayrıcalığı yoktu. Mantıklı düşünmek için kendisini zorlasa da Dylan, onun kişisel alanına girmiş, genç kadının elinin kolunu bağlamıştı. Şerifin oğlunun aniden ortaya çıkışı, Hope’u kurtardı.

“Baba, solucanları bulabildin mi?” Adam babasına bakıyordu.

Dylan, oğlunun sesini duyduğu anda elini hızlıca çekip, kendisine çeki düzen verdi. Bakışları bir saniyelğine Hope’un yüzünde dolaştıktan sonra oğluna baktı.

“İşte burada evlat.” Dylan, elinde tuttuğu dondurma kaplarına benzeyen kapları havada sallıyordu.

“Bunlar solucan mı?” Hope o küçük kutucuklara bakakalmıştı.

“Evet, bayan.”

“Ama onlar...” Genç kadın cam süt şişelerine işaret ediyordu. “Sütlerin yanında duruyorlar.”

“Tam yanında sayılmazlar.” Dylan kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Koltuğunun altına yerleştirdiği sütlerin yerinde olduğuna emin olduktan sonra oğluna baktı. “Bayan Spencer’a merhaba desene evlat.”

“Selam. Yarasaları korkutmak için hâlâ bana ihtiyacınız var mı?”

Hope ne diyeceğini bilemez bir şekilde, bir Dylan’a bir de babasına bakıyordu.

“Kahvaltı için hangi çeşit çörek aldın? Pudra şekerli mi yoksa?”

“Hayır, çikolatalı.”

“Anladım. Sanırım bugünlük çikolatalı yiyebilirim.”

“Bugün Dolly Varden için balık tutacağız.” Adam, Hope’u bilgilendiriyordu.

Hope’un karşısındaki ikili sütlerle, solucanların yan yana durmalarını normal olarak karşılıyorlardı. “Dolly kim?”

Dylan’ın göğsünden yükselen kahkaha, Hope’un yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. “Alabalık avlamaya gi-

diyoruz.” Genç adam kahkahalarının arasında cevap verebilmişti. “Hadi evlat gidip biraz Dolly Kim? avlayalım.” Adam da babasının kahkahasını taklit edercesine çocuksu bir şekilde gülüyordu.

“Şehirli kızlar işte...” Dylan yürürken konuşmaya devam etti.

“Evet ya baba,” Adam babasını desteklercesine konuşurken, Dylan’ın botlarının çıkardığı seslere tezat olarak, spor ayakkabılarının taş zeminde çıkardığı ses birbirine karışıyordu.

Bu insanlar kimdi ki Hope’a gülüyorlardı? Genç kadın baba oğulun arkasından bakarken ne düşüneceğini bilemiyordu. Sonuçta sütlerle solucanların aynı rafta satılmasını normal karşılayan o değildi. Normal olan oydu. Ev için gerekli olan malzemelerin satıldığı reyona doğru yürürken, kasada olan biteni izlemeyi ihmal etmiyordu. Dylan aldıklarını kasadan geçirmeye başladığında, Hope bir başka koridora girdi. Sepetinin içine bir çift pembe temizlik eldiveni, sıvı deterjan ve bir de böcek ilacı atıp, burnuna gelen taze şeftali kokusunun olduğu reyona doğru yürümeye başlamıştı.

“Görüşmek üzere Bayan Spencer.”

Hope şeftalilerin olduğu yere geldiğinde kafasını kaldırıp, Dylan’a baktı. Adam’ın geçmesi için kapıyı tutan şerifin yüzünde o çarpık gülümsemesi hâlâ duruyordu.

“Alışverişiniz bitmediyse, arka tarafa geçip etlerle ilgilenmem gerekiyor.”

“Yok hayır, işim bitti. Hemen geliyorum.”

“Siz şu dün gece arabasının alarmı çalan kadın mısınız?”

Hope, sigaraların ve çakmakların yanında bulunan kasanın üzerine sepetindekileri tek tek koymaya başladı. “Evet, o benim.”

“Ada dün gece beni arayıp, alarmımı kapatmamı söyledi.” Marketin sahibi olan adamın büyük parmakları, kasanın anahtarlarına doğru uzandı.

“Sizi rahatsız ettiği için özür dilerim.”

“Neredeyse boğazına takılan bir kemik yüzünden boğuluyormuş.”

Görünüşe bakılırsa bu durumu garipseyen tek kişi Hope’tu.

Market sahibi, böcek ilacının üzerindeki barkodu kontrol edip, işini yapmaya devam etti. “Burada uzun mu kalacaksınız?”

“Altı ay kalacağım.”

“Oh gerçekten mi?” Adam şaşırmıştı. “Siz de şu çevrecilerden misiniz?”

“Eee, hayır değilim.”

“Bende öyle düşünmüştüm.” Şişman parmaklı adam kasanın alt kısmına uzanıp, birkaç tane poşet çıkardı. “Zaten o çevrecilerden birine hiç benzemiyorsun.”

Hope bu sözleri iltifat olarak alıp almaması gerektiğine emin olamıyordu. Emin olamadığı için de sessiz kaldı.

“Donnelly’de kalacağınızı duydum.”

“Evet, orada kalacağım.”

“Orada kalma sebebiniz tam olarak nedir?”

Gospel’dakilerin, Hope hakkında en çok merak ettikleri şey buydu. “Yaz aylarında sakın bir şekilde tatil yapmak istiyorum.”

“Karım, Melba Dixie’nin kuaföründe saçını yaptıırken, Ada orayı arayıp sizin uygun erkekler aradığınızı söylemiş.”

“Evdeki pisliği ve hayvanları temizlemesi için birilerine ihtiyacım var.” Hope bu konuya açıklık getirmekten bıkmıştı. Adam, aldıklarının toplam tutarını öğrenen genç kadını meraklı bir şekilde kadını inceledi. Onun zararsız olduğuna kanaat getirmişçesine başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Evet Ada’da böyle söyledi.” Market sahibi Hope’un uzattığı parayı alıp, para üstünü yavaşça saymaya başladı. “Çok yazık. Challis yakınlarında çalışan bir yeğenim var. Ancak kendisi *uygun* olan kadınları kolayca kullanır. Sen pek Alvin ile ilgilenecek olan bir kadına benzemiyorsun.”

Hope merakına yenik düşüyordu. “Nasıl bir kadın Alvin’den hoşlanır ki?”

“Aklı havada olan.” Adamın yüzündeki bıyığın kıvrılmasına neden olan gülümseme genç kadının pek hoşuna gitmemişti.

“Teşekkürler.”

“Önemli değil. Benim adım Stanley Caldwell. Karım Melba ve ben buranın sahibiyiz. Ismarlamak istediğin özel bir şey olursa hiç çekinmeden söyleyebilirsin.”

“Bunu aklımda tutacağım.” Hope paketlerini alıp kapıya doğru ilerlerken aniden döndü. “Burada nerede cappuccino bulabilirim?”

“Sun Valley’de.”

Hope, hayatının bir hiçbir döneminde cappuccino içmek için bir saatlik yol gitmemişti. Bu yüzden Stanley’ye teşekkür ederek marketten ayrıldı. Arabasını hemen marketin önüne park etmişti. Genç kadın elindeki paketleri yolcu koltuğuna bırakıp arabayı çalıştırdı. CD çalara, Sherly Crow’un albümünü koydu ve sesi yükselterek çalan şarkıya eşlik etmeye başladı. Hope, Gospel’in ana caddesinden geçerken “Koş bebeğim koş bebeğim koş” şarkısını bağırarak söylüyordu. Dün içinden koşarak çıktığı eve geldiğinde saat 8’i biraz geçiyordu. Ev dün bıraktığı gibi harabe bir şekilde orada öylece duruyordu.

Evdeki tüm haşereler kaybolmadığı sürece Hope, içeriye girmemek konusunda kararlıydı. Genç kadın, vakit kaybetmeden yolun karşısındaki evde oturan komşusunun kapısını çalmak için harekete geçmişti. Kapıyı kırmızı renkli kıvrırcık saçları olan, yüzü çil kaplı; üzerine perdelik bir kumaştan yapılmış gibi duran sabahlık giymiş bir kadın açtı.

“Dylan bugün uğrayabileceğini söylemişti.” Kapıyı açan kadın geri çekilip Hope’un içeri girmesini bekledi. Ahşap boyama ürünlerinin hâkim olduğu bir salona girmişti. Her yerde ahşap parçaları, minik testereler ve metal süt sürahileri duruyordu. “Ben Shelly Aberdeen.” Kadının ayağında büyük tavşan şeklinde terlikler vardı. Boyu ortalamanın üstünde sayılmazdı.

“Şerif yarasalarla yaşadığım sorunlardan bahsetti mi?”

“Evet, bahsetti. Ben şimdi çocukları uyandırmak üzereydim. Neden oturmuyorsun? Sorunundan onlara bahsedip geliyorum.”

Shelly evin koridorun da ilerlerken, Hope taş şöminenin yanında duran koltuğa oturdu. İçeride bir kapının açıldığını duymuştu.

“Bu Porsche’yi sen mi sürüyorsun?”

“Evet.”

Evin içinde derin bir sessizlik oluşmuştu. “Peki, Pamela Anderson’ı ya da Carmen Electra’yi tanıyor musun?”

“Ah hayır, tanımıyorum.”

Sessizlik devam ediyordu. “Pekâlâ, bu çocuklar için tam bir hayal kırıklığı olacak ama yine de sana yardım edeceklerdir.”

Hope ayağa kalktı. “Saatlik ücretleri ne kadar? Çok uzun süredir böyle işlerle uğraşmıyorum da...”

“Ne kadar ödemen gerektiğini düşünüyorsan o kadar öde. Öğlen işlerin bitince tekrar gel. Sana yemek yapacağım.”

Hope, ne kadar vermesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Bu durum genç kadını rahatsız etmişti.

“Yengeç etli sandviçler yapacağım. Hem birbirimizi daha yakından tanıma şansımız olur.”

İşte yine aynı şey olmuştu. Hope bu durumdan da hoşlanmıyordu. Shelly doğal olarak Hope’un ne iş yaptığını sora-

cak; genç kadın da işinden bahsetmek istemeyecekti. Özel hayatı hakkında kimseyle konuşmak istemiyordu. Ama bir yandan da özgürce uçabilmek için bekleyen bir baloncuk gibi her şeyi anlatmak için can atıyordu. “Size zahmet vermek istemem.”

“Bana kesinlikle zahmet vermeyeceksin. Tabii davetimi geri çevirip duygularımı incitmezsen.”

Hope, Shelly’nin büyük kahverengi gözlerinin içine baktı. “Tamam, geleceğim,” diye cevap verdi. Başka ne diyebilirdi ki?

Aberdeen ikizleri, Andrew ve Thomas uzun boylu ve şarışındı. Göz renkleri ve kafa yapıları haricinde birbirlerinin kopyası gibilerdi. Her ikisi de üst dudaklarının üstünde şişkinlik yapan tütünü çiğniyor, sol omuzları biraz daha yukarıda duracak şekilde duruyordu. İkizler sessiz bir yapıya sahipti. Hope’un sorduğu sorulara birbirlerinden teyit almadan cevap vermiyorlardı.

İlk başta evin içine girip yarasa olup olmadığına baktılar. Bu sırada Hope, onları verandada beklemişti. Genç kadın ikinci kattan gelen bağırışlardan kırk dakika sonra, Thomas’ın beş tane yarasa bulduğunu söylemesi ile rahatlamıştı. İkisi yatak odasında, diğer üçü de çatı katındaydı. Genç çocuk, ağzındaki tütünü teneke bir kutuya tükürüp, yarasaların artık problem olmayacağını söylediğinde Hope rahat bir nefes almıştı. Bunu nasıl başardıklarını sormak bile istemiyordu.

Yarasa problemi çözüldükten sonra, çocuklara merdivenleri temizlemelerini söylerken, kendisi de mutfağı temizle-

meye başladı. Ocağın içini temizleyip, ölü fareyi çöpe attı. Daha sonra fırını ve buzdolabını detaylı bir şekilde temizlemeye koyuldu. Kiler boş olsa dahi toz içindeydi. Hope eski ev sahiplerinden kalan tabakları ve bardakları yıkayıp yerlerine yerleştirdikten sonra dinlenmeye karar vermişti. Camlar bir gün daha bekleyebilirdi.

Saat 11.30'u gösterirken, evin ilk katının temizliği neredeyse bitmişti. Ocağın zemininin önünde bulunan kahverengi leke, hiçbir temizlik malzemesiyle çıkmıyordu. Öğle saatlerinde, çocuklara salonda geyik kafalarının asılı olduğu duvarı boşaltmalarını söyleyip, karşı eve gitmek için evden ayrıldı.

Shelly Aberdeen, Hope'un geldiğini pencereden görüp hemen kapıyı açmıştı. "İkizler gelmeden yesek iyi olacak. Yoksa masadaki her şeyi silip süpürürler."

Shelly üzerine dar bir kot ve Garth Brooks tişörtü geçirmişti. Genç kadının kotunun kemeri yılan derisinden yapılmıştı. Hope'un anladığı kadarıyla Gospel'da yılan derisinden yapılan her şey çok ilgi çekiyordu.

"Çocuklardan memnun kaldın mı?" Shelly omzunun üzerinden yemek odasına giderken arkasından gelen Hope'a doğru bakıyordu.

"İyi iş çıkardılar. Çok nazikler. Yarasaların pisliklerini temizlemelerini söylediğimde bile hiç şikâyet etmediler."

"Niye etsinler ki? Bu çocuklar iki yaşlarından beri birbirlerine inek pisliği fırlatıyorlar. Geçen yaz Wilson Packing'de inek kesim merkezinde çalıştılar." Shelly, Hope'a bir bardak soğuk çay dolduruyordu. "Kendi başlarına ayaklarının üzeri-

rinde durabilmelerine seviniyorum. Bir hafta sonra on sekiz yaşında olacaklar. Her şeyi bildiklerini iddia ediyorlar.” Bar-
dağı genç kadına uzatıp sordu. “Evin içi ne âlemde?”

Hope, soğuk çaydan bir yudum aldığı anda, içeceğin bo-
ğazında yarattığı ferahlama duygusu paha biçilemezdi. “Dış
cepheden daha iyi. Örümcek ağları ve ocağın içindeki fareyi
saymaysak tabii. Ama elektrik ve su tesisatının sorunsuz ça-
alışması en önemlisiydi.”

Shelly, beyaz ve mavi renklerin hâkimiyetindeki örtünün
üzerine sandviçlerin olduğu tabakları yavaşça bıraktı. “Em-
lakçı bu evi, geçen son baharda satın aldı. Evi kiralamadan
önce tüm tesisatını elden geçirmişti. Bir tek kan lekelerinden
kurtulamadı.”

“Kan lekeleri mi?”

“Hiram Donnelly, şöminenin önünde kendisini av tüfeği
ile vurdu. Adamın kanı her yere sıçramıştı. Yerdeki kan leke-
sini görmüş olman lazım.”

Evet, Hope o lekeyi görmüş ancak bu lekenin insan kanı
olacağını düşünememişti. Evinde ölmüş bir insanın kan le-
kesinin olması çok korkutucuydu. “Neden kendini öldürdü?”

Shelly omuzlarını silkerek, Hope’un karşısındaki sandal-
yeye geçti.

“Eyalet kasasından para kaçıırken yakalandı. Parayı sa-
pıkça seks ilişkilerine harcamış.”

“Devlet dairesinde çalışıyor olmalı. Kendisi yargıç mıy-
dı?”

“Hayır. Kendisi Gospel’in eski şerifiydi.

Hope, peçetesini dizlerinin üzerine yerleştirip, tabağına uzandı. Komşusundan öğrenmek istediği birçok şey vardı. Sanki bugün hava nasıl diye soruyormuşçasına konuşmaya devam etti.

“Ne tarz bir seks ilişkisiymiş bu?”

“Kölelik ve efendilik üzerine kurulu olan fanteziler diye biliyorum. Karısı öldükten sonra internet üzerinden birçok kadınla tanışmaya başlamıştı. İlk başlarda amacının masum olduğunu düşünüyorum. Sonuçta bekâr bir adamın kadınlarla tanışmak istemesi çok normal. Ama zaman geçtikçe olaylar amacından sapmaya başlamıştı. Tanıştığı kadınların evli olup olmadıklarına bakmıyor, yaşlarını hiç önemsemiyordu. Hatta bir gecelik ödeyeceği ücrete bile dikkat etmemeye başlamıştı. Kontrolünü kaybettiği için yanlış seçimler yaptı.”

Hope, komşusunun anlattıklarını dinlerken, gazetelerde zimmetine para geçiren şerif hakkında bir şeyler okuyup okumadığını düşünüyordu. Ama böyle bir haberi okusaydı muhakkak hatırlardı. “Tüm bunlar ne zaman oldu?”

“Şerif kendisini beş sene önce öldürdü. Sanırım tüm bu olaylar ölümünden bir sene önce başlamıştı. Gospel’da yaşayan hiç kimse, FBI onu tutuklayana ve şerif kendisini öldürene kadar, hiçbir şey bilmiyordu.”

“Kontrolünü ne kadar kaybetmiş olabilir ki?”

Shelly bu konu ile ilgili detayları konuşmaktan çekiniyor gibiydi. “Hayal gücünü kullan.” Genç kadın daha sonra başı-

nı iki yana sallayarak konuyu değiştirdi. “Seni Gospel’a getiren şey nedir?”

Hope ne zaman ileri gitmesini gerektięini bilir ve yeri geldiğinde de susardı. “Tatil için gelinebilecek bir yer olduęunu dūřundūm.” Akıllıca bir hareketle soruyu savuřturmuřtu. “Sen kaç senedir burada yařıyorsun?”

“Ben daha altı yaşındayken ailem buraya taşındı. Kocam Paul bu evde doğmuş. Burada yaşayan çoğu insan gibi Gospel Lisesi’nden mezun oldum.” Shelly, kendisiyle birlikte mezun olanları Hope’a sayıyordu. “Paul ve ben, Lon Wilson ve Angie Bright, Bart ve Annie Turner, Paris Fernwood, Jenny Richards, Kim Howe ve Dylan. Ama o zamanlar Dylan, ailesiyle Double T’de kalıyordu. Annesi, kız kardeşi ve kız kardeşinin eşi hâlâ orada yaşıyor. Kim, lise mezuniyetinden hemen sonra bir tır şoförü ile kaçıp, Midwest’te yaşamaya başladı. Jenny’ye ne olduğunu bilmiyorum.” Shelly sandviinden bir ısırık alıp çiğnemeye başlamıştı. “Sen evli misin?”

“Hayır.” Shelly, Hope’un ayrıntıya girecek diye beklese de genç kadının böyle bir niyeti yoktu. “Bořanma” lafını kullanır kullanmaz ardı ardına sorular gelecek, konu en ince ayrıntısına kadar konuşulacaktı. Hele yeni tanıştığı bir kadına bunları anlatmak ne kadar doğru olabilirdi ki? Hope ayına uzanıp büyük bir yudum alırken iř dışında en son ne zaman birisiyle yemek yediğini hatırlamaya çalışıyordu. Bu konuda olumlu dūřünemiyordu. En son birisiyle yemeğe çıkmasının üzerinden yıllar geçmişti. Tūm evli çiftlerde yaşanan sorunlar onlarda da yaşanıyordu. Evlilikleri boyunca sahip oldukları arkadaşları artık “onların” arkadaşi olarak sayılmış, boşanma sonrası o insanlarla gōrūřmeyi bırakmıştı. Hayatları bař-

tan aşığıya değişmiş, yolları ayrılmıştı. “Gospel’a gelmeden önce nerede yaşıyordun?”

“Rock Spring’in dışında, Wyoming’de. Çok sarsıcı bir taşınma hikâyesi değildi. En azından seninkinin yanında çok normal gözüküyor.”

Hope bu cümleler karşısında gülmekten başka hiçbir şey yapamamıştı. “Sandman’de popöler olduğumu hiç zannetmiyorum.”

“Ada Dover hakkında endişelenme. The Ritz otellerine rakip olduğunu zannediyor.” Shelly nefes almadan sorularına devam ediyordu. “Ne iş yapıyorsun?”

“Ben yazarım. Bir yere bağlı çalışmıyorum.” Bu kısmen doğruydı. Geçmişte birçok gazete için aynı anda işler yapmıştı. İstese bugün de öyle şeyler yapabilirdi. şimdilik kurgusal hikâyeler yazmak hoşuna gidiyordu. Bugün Shelly’den duyduğu eski şerifin hikâyesi de oldukça ilgisini çekmişti.

“Neler yazıyorsun?”

Hope, tüm hayatı boyunca bu soruya maruz kalmış ve cevaplamaktan kaçınmıştı. Yaptığı işten asla utanmıyordu ancak, onun ne iş yaptığını öğrenen insanların tepkileri hep aynı olmuştu. Bazıları küçümseyici bir tavır takınıyor, diğerleri hemen bir uzaylı tarafından kıçlarına sokulan borudan bahsetmeye başlıyorlardı. Uzaylı saldırısına uğramayanlar ise elbet uğrayan birilerini tanıyor, büyükanneleri için bir hikâye yazmasını talep ediyor ya da ölmüş köpeğinin ruhu tarafından ele geçirildiğini söylüyordu.

Hope insanları dış görünüşlerinden ayırt edemediği için

iş hakkında konuşmuyor ya da olabildiğince eksik bilgi veriyordu. Tıpkı M&M çikolataları gibi dışları normal gözüküyor ama içlerinde çılgın bir ruh taşıyorlardı.

“İlgimi çeken ne varsa yazıyorum.” Genç kadın elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Yarı doğru yarı yanlış bir şeyler uydurmaya başlamıştı. “Şu anda Northwest Dergisi için kuzeybatıdaki mikrobiyel çeşitliliği ve o bölgenin kendine has hayvan yaşamını inceliyorum.”

“Demek yazarsın! Eğlenceli bir iş olmalı.”

Eğlenceli mi? Hope sandviçinden bir ısırık daha alırken, Shelly’nin dediğini düşünüyordu. “Bazen eğlenceli,” aldığı ısırığı yuttuktan sonra devam etti. “Bazen de öyle olaylara şahit oluyorum ki yaptığım işe inanamıyorum.”

“Birkaç yaz önce buraya tatil el kitapçıkları yazan bir yazar gelmiş; ondan önce de kuzeybatıdaki bisiklet yolları hakkında kitap yazan bir kadın Gospel’e kısa süreli yerleşmişti. Bunun gibi birçok yazar Gospel’i daha önceden ziyaret ettiler. Peki, benim okuyabileceğim bir şeyler yazdın mı?”

“Bir bakalım... İki yıl önce *Cosmo* için rahim ameliyatları hakkında bir yazı yazmıştım.”

“Ben *Cosmo* okumam.”

“*Redbook*?”

“Hayır. “*People*” için bir şeyler yazmadın mı?”

“Bir zamanlar kendileri için bir taslak hazırlamıştım.” Hope elindeki sandviçi tabağına koyup ağzını sildi. “Ama kabul etmediler.”

“*The Enquirer?*”

Hope bir zamanlar onlar için çalışmış olsa da artık çalışmıyordu. Yüzlerini gerdiren ve göğüslerini büyüten ünlülerin bilgilerinin bulunduğu bölümde çalışıyordu. “Gerçekler hakkında yazmaktan pek hoşlanmıyorum aslında.” Genç kadın en azından bir süredir öyle düşünüyordu.

“Hmm... Paul, *Guns ve Ammo* dergisine abone oldu. Herhalde nasıl kanada geyiği avlanır diye yazılar yazılan bir dergide çalışıyor olamazsın.”

Hope, karşısında oturan kadına dikkatle bakarken, Shelly’nin içinde tuttuğu kahkahasının farkına varınca az da olsa rahatlamıştı.

“Hayır, hayır... O tarz vahşi konularla ilgilenmiyorum. Yazarlığa ilk başladığımda polisiye dergilerde yazı yazıyordum. Bu işe bir yerden başlamam gerekiyordu. Bir keresinde kadın bir seri katilin hikâyesini yazmıştım.”

“Gerçekten mi? Kayınvalidem o tarz dergileri sanki kutsal kitap gibi saygıyla okur.” Shelly öne eğilmişti. “Kendisi tam bir çatlak. Geçen sene doğum günümde bana sebze kurutucu almıştı. İlk taksiti kendi ödedikten sonra faturanın geri kalanını buraya yolladı.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır. O saçma makina için tonlarca para ödedim. Tahmin edersin ki kurutucuyu hiç kullanmadım.” Genç kadın omuz silkip sözlerine devam etti. “Ah tabii diğer gelinine aldığı domuz şeklindeki kurabiye kavanozu daha beterd.

Kapağı her açıldığında domuz gibi ses çıkarmasını duymak istemezsin.”

Hope sandalyesinde geriye doğru yaslanıp kıkırdadı.

“Hayatında bir erkek var mı?”

Oh, Shelly çok zekiydi. Hope’u rahatlatıp ağzından kolayca laf almaya çalışıyordu. Ama Hope’da fena sayılmazdı.

“Şu an kimse yok.”

“Kasabada sana uygun birkaç kişi var. Bazılarının dişleri hâlâ yerinde ve iyi para kazandıkları işleri de mevcut. Ama soyadı Gropp olanlardan uzak dur. Normal gözüdürler ama kafadan çatlaklardır.”

“Tavsiyelerin için sağ ol.” Hope, bu konuda kendinden emindi. “Ama şu an hiç kimseyi istemiyorum.”

4

“KERTENKELE ETİNİN TADI AYNİ TAVUK ETİNE BENZİYOR!”

Hope tabağını lavabonun içine koyup, ellerini yıkadı. Suyu kapatıp arkasını döndüğünde Shelly’nin topuklarının, zeminde çıkardığı sestten ve dışarıdan gelen motor seslerinden evin diğer sakinlerinin geldiğini anlamıştı.

“Paul ve çocuklar geldi.” Shelly, mutfağın içinden geçerek kapıyı açmaya gitti

Hope lavabonun yanındaki havluya uzanıp ellerini kuruluyordu. Mutfak penceresinden gelenleri görmeye çalışsa da kimseyi görememişti. “Sanırım gitsem iyi olacak.”

“Biraz bekleyebilir misin? Seni eşimle tanıştırmak istiyorum.” Shelly o sırada buzdolabının içinde bir şeyler arıyordu. Hope her ne kadar bu kadının biraz rahat olduğunu düşünse de, kadından hoşlanmıştı. Hope hakkında bir şeyler öğrenmek için kendisini yemeğe çağırmış ama onun hayatı dışında başka konulardan da bahsetmişlerdi. “Bu gece Donnelly’le-

rin evinde mi kalacaksın?”

Hope eskiden kalan bir alışkanlıkla havluyu omuza fırlatıp, Shelly’ye döndü. “Evet, planım buydu aslında ancak eşyalarım daha teslim edilmedi. Muhtemelen ısmarladığım her şey Vegas’a giden bir kamyonun arkasında seyahat ediyordur.”

Hope lafını bitirmeden mutfağın kapısı açılmıştı.

“Hemen işlemem gerekiyor. Sidik torbam patlamak üzere.” Adam, banyoya doğru koşarken durumunu anlatmaktan geri kalmamıştı.

“Wally nerede?”

“Tekneye gitti.”

“Adam.” Dışarıdan gelen bu sesin derinliği Hope’u etkilemişti. “Başka birinin evine girerken kapısını çalman gerektiğini benden daha iyi biliyorsun.” Genç kadın markette duyduğu bu sesi çok iyi hatırlıyordu. Hope hemen kendisine çekidüzen verip, ellerini iki yana bıraktı.

“Kapı çalmayan bir babası olan çocuğun, bunu öğrenemesine şaşırmamalısın.”

Dylan elini kaldırıp, ahşap pervaza üç kere vurdu. “Tak tak tak! İçeri girebilir miyim?”

“Hayır,” Shelly buzdolabının kapısını kapatıp, Dylan’a döndü. “Balık gibi kokuyorsunuz.”

Dylan yaramaz bir oğlan gibi mutfağın içinde tüm cüssesiyle Shelly’ye doğru yürümeye başlamıştı. Genç adam sabah giydiği şapkasını çıkarmıştı. Shelly’nin yüzüne doğru

ellerini yakınlaştırırken, Hope onları şaşkınlıkla izliyordu.

“Benden uzak dur Dylan Taber. Leş gibi kokuyorsun.”

Dylan kıkırdayarak Shelly’ye bakıyordu. “Bana nasıl karşı koymayı düşünüyorsun?”

“Beşinci sınıfta olduğu gibi seni yerle bir edeceğim.”

“Hadi ama! Sen beni hiçbir zaman yerle bir etmedin ki. Sadece kum torbalarının üzerine düşürdün, Shelly. Hem bir kızın öyle davranışlarda bulunması görgü kurallarına aykırı.”

“Bana dokundun.” Shelly’nin sesi uyarıcı bir tonda’ydı. “Dixie Howe’a geçen gece T-ball oyununda giydiği tişörtü çok beğendiğini söyleyeceğim.”

Dylan’nın elleri aniden yere inmişti. “Beni bel altından vurdun.”

“Paul buraya gel. Misafirimiz var.”

“Dylan misafir değil ki.”

“Dylan’dan bahsetmiyorum. Karşı evimizde oturan Hope Spencer burada.”

Dylan omzunun üstünden arkasına bakıp, yavaşça geri döndü. Genç adamın kaşları şaşkınlıktan havaya kalkmıştı. Mutfağın ışığı kahverengi saçlarına yansıyor saçındaki parlak sarı detayları gün yüzüne çıkarıyordu.

“Yani,” Paul Aberdeen sözüne başlarken, ellerini iki yana kaldırdı. “Gospel’a hoş geldiniz. Elinizi sıkamak isterdim ama balık kokuyorum.”

Hope, adamın bu duyarlı davranışı karşısında gülümsedi.

“Teşekkürler.”

Paul iri bir adamdı. Sarı saçları ve bugün balık tutarken kızaran açık teni ile tezat oluşturunuyordu. Genç adam Dylan’a dönüp bakmadan önce Hope’u tekrardan başıyla selamladı. “Biraz içmek ister misin Hope?”

“Hayır, teşekkürler.” Hope nedensiz yere bu iki adamın, kendisini bahis konusu yaptıklarını düşünmeye başlamıştı.

“Dylan?”

Kelimeler, şerifin ağzından zar zor çıkıyor gibiydi. Paul’un ona fırlattığı birayı almadan önce “Tamam,” demişti. Birayı havada kapıp, kapağını hızla açtı.

“Beni hatırladın mı?” Wally, Hope’un yanına doğru gitmişti. Aynı diğerleri gibi o da güneşten bronzlaşmıştı. Ama bu benzerlik dışında Wally hiç babasına benzemiyordu. Kesinlikle Shelly’nin aynısıydı.

“Tabii ki hatırladım. Sen benim cüzdanımı kurtardın.”

“Evet.” Küçük çocuk annesi dönüp baktı. “Adam nerede?”

Shelly parmağıyla banyoyu gösterdiğinde Wally mutfaktan fırladı. “Hope, Northwest Dergisi için bir yazı yazıyor.” Shelly, erkekleri bu konuda bilgilendirmek istemişti.

Paul, buzdolabının kapısını kapatıp, kolunu karısının boynuna doladı. “Ne tür bir yazı bu?”

“Mikrobiyel ve hayvan çeşitliliği hakkında.”

Dylan kafasına diktiği birasının üzerinden Hope’u izliyordu.

“Doğal hayat üzerine yazılar yazıyorum. Vahşi hayatın ve

vejetasyonların fotoğraflarını çekmek istiyorum.”

Dylan birasından büyük bir yudum alıp, Hope’a döndü. “İlk bakışta senin doğasever biri olduğunu düşünmemiştim.”

“Beni hiç tanımıyorsun.”

“Doğru.” Genç adam lavaboya doğru yürüyüp, bira şişesi-ni Hope’un dirseğinin hemen yanına koydu.

“Eğer doğayı keşfetmek istiyorsan, şelalelerin orada kamp yapmalısın. Burası gerçekten güzel bir kasaba.”

Şerif musluğu açarken hareket eden kolları, Hope’un te-nine değiyordu. Genç kadın kendine hâkim olma konusun-da çok başarılıydı. Ne olursa olsun Dylan’dan etkilendiğini genç adama belli etmeyecekti.

Dylan yan gözle Hope’u izliyordu. “Hiç motel odası dışın-da bir yerde kamp yaptın mı?”

Hope bir keresinde Scout Kız Kampı’na katılmıştı. “Tabii ki. Her yaz kamplara giderdim. Doğa ile baş başa olmaktan keyif alıyorum.”

Genç adam, Hope’un sözleri karşısında sadece gülümsedi. Dylan’ın tişörtü genç kadının omzuna sürtünüyordu. “Dikkat et.” Genç adam yavaşça Hope’un kulağına eğilmişti. “Bur-nun uzuyor.” Dylan’ın vücudundan yükselen sıcaklık, artık Hope’u rahatsız ediyordu. Yavaşça yerinden hareket edip, mutfağın diğer kısmına geçti. Bu adam çok büyük ve çok er-keksiydi. Aynı zamanda o kadar yakışıklıydı ki genç kadının nefesi kesilecek gibi oluyordu. Ama Hope’a davranışları hiç normal değildi. Belli ki onu sinirlendirmeye çalışıyordu.

“Geçen sene buraya gelen yazarı hatırlıyor musunuz?” Shelly lafa girmişti. “Onun ne hakkında yazdığını hatırlayamadım.”

“Kendisinin *hayatını devam ettirme işini iş haline getiren biri* olduğunu söylemişti.”

Paul keyifle kahkaha attı. “Evet, o yüzden çantasında acil durumlar için konserve yiyecekler taşıyordu değil mi?”

“Sende böyle şeyler yazabilirsin Hope.” Shelly’nin yüzü aydınlanmıştı. “Tüm bu konular erkekler tarafından yazılıyor. Hayatını devam ettirmenin yolları hakkında bir kadının bakış açısını okumak isterdim.”

Hayatını devam ettirme işini iş haline getiren biri mi?

“Ben mi?”

Shelly ellerini iki yana açarak söylenecek başka bir şeyin olmadığını anlatmak istiyordu.

Paul da bu fıkirden hoşlanmamış gibiydi. “Ev yaşamının içinde olan bir kadının zorlu doğa şartları hakkında ne yazmasını bekliyorsun Shelly? Burada yabani soğan ve yılan yemekten bahsediyoruz.”

Yılan etinden bahsedilince Hope’un yüz ifadesi bir anda değişmişti. Paul hemen açıklama yapma gereği hissetti. “Tanrım, aynı tavuk etine benziyor.”

“Evet, bu doğru.” Shelly kocasını onaylamıştı.

“Belki de kendine şişman bir kertenkele yakalarsın.” Lavabonun oradaki komedyen konuşmadan duramıyordu.

Tüm bu insanlar resmen delirmişlerdi. Hem de hepsi! Hope bir anda tüm gerçeği yüzlerine haykırmak istemişti. *Hey millet! Ben koca ayaklar, uzaylılar hakkında hikâyeler yazıyorum. Doğa Ana'yı unutun!*

Dylan, lavabonun oradaki işini bitirip Hope'un arkasına doğru geçti. Genç kadının omzunda duran havluyu sessizce alıp ellerini silmeye başlamıştı. "Sanırım sadece etrafta gördüklerimi yazacağım." Hope arkasını dönüp Dylan'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Sanırım henüz inceleyeceğim bitkileri ve hayvanları yemeye hazır değilim."

Şerif ellerini ve bileklerini kurulamayı bitirmişti. "Ah bu çok utanç verici." Genç adam saatine bakıp, sözlerine devam etti. "Lezzetli bir eti nefis sebzelerle soteleyince elde edeceğin lezzeti tahmin bile edemezsin."

Shelly ve Paul, Dylan'ı çok komik buluyorlardı. Hope, bu adamın nesinin komik olduğunu hâlâ anlamamıştı. İşte yine başka bir gezegene gelmiş gibi hissediyordu. Sanki kendi yazdığı hikâyelerin içine düşmüş gibiydi...

Güneş batmaya yüz tutmuşken, şerif eski çim biçme makinesinin ipini çekiyor ama motor birkaç saniye sonra yeniden duruyordu. Ter sırtından beline doğru akıyordu. Dylan şapkasını çıkartıp merdivene doğru fırlattı.

Genç adam haziran ayının, bir pazar sabahında, arka bahçenin çimlerini biçmektense balık tutmayı ya da hamakta sallanmayı tercih ederdi. Ama ne yazık ki çimler artık bileğini geçiriyorlardı. Evine gelen misafirler kapıya ulaşmak için ka-

pının önündeki yabani otlarla zorlu bir savaş vermek zorunda kalmıştı. Aslında Dylan kimin nasıl geldiğiyle pek fazla ilgilenmese de, herkes arka kapıyı kullanmaya başlayınca durumun ciddiyetini anlamıştı. Annesi ve kız kardeşi geçen hafta onu ziyaret etmiş ve genç adamı kötü hissettirerek bu konuda suçluluk duymasını sağlamışlardı.

Dylan, üzerindeki tişörtü çıkartıp göğsündeki ve belindeki teri hızlıca sildi. Önünde duran makineye sert bir tekme yapıstırıp, bu işi başka bir güne bırakmayı düşünse de, ertelenenin kimseye fayda getirmeyeceğinin farkındaydı. Adam da elinde küçük bir çim biçme makasıyla, merdivenin kenarlarındaki çalıları olabildiğince kesiyor, köpeği Mandy de yanında sessizce yatıyordu.

“Sana gösterdiğimden fazla kesme.” Dylan, parmaklarını saçlarının içinden geçirip önüne gelen tutamları geriye doğru yatırdı.

“Merak etme.”

Dylan, oğlunun üstüne başına dikkat eder, saçlarının, dişlerinin ve kıyafetlerinin temiz olduğuna emin olmadan dışarı çıkmasına izin vermezdi. Bahçesindeki otların bu kadar büyümesini izin vermiş olması, onun pasaklı bir baba olduğu anlamına gelmiyordu. “Parmaklarına dikkat et. İlk yardım konusunda iyi olabilirim ancak dikiş konusunda pek deneyimli değilim.”

“Dikkat ederim.”

Dylan, tişörtü de şapkanın yanına doğru fırlatıp makinenin ipini tekrardan çekti. Bu sefer makinenin motoru çalışmayı

sürdürmeye karar vermiş benziyordu. Çim biçme makinesinin rahatsız edici sesi, sokağa hâkim olan sessizliği bozmuş, verandasında oturan Mandy'nin yerinden zıplayıp evinin etrafında delice koşmasına sebep olmuştu.

Bahçedeki çimler çok uzamıştı. Öyle ki genç adam makinenin ön kısmını havaya kaldırarak, zorlanmasını engellemeye çalışıyordu. Taşların kenarından fışkıran bitkilerin olduğu yöne doğru yönelirken, her yer toz içinde kalmış ve yerde bulunan minik taşlar etrafa saçılmıştı.

Oranın üzerinden beşinci kez geçerken, sert bir sopanın üzerinden geçmiş gibi hissediyordu. Aşağıya doğru daha'dikkatli baktığında bir X-Men figürünün üzerinden geçtiğini fark etti. Bu oyuncak, genç şerife on yıl öncesini hatırlatmıştı. O zamanlar Los Angeles Polis Departmanı'nda cinayet masasında çalışıyordu. Skid Row caddesinden gelen bir çağrıyı cevaplamış ve oraya giderken bilindik bir cinayet manzarası ile karşılaşacağını düşünmüştü. Ama düşündüğünün aksine bir otobüs durağının çevresine toplanmış devriye polislerinin yüz ifadesi, olayın böyle olmadığını açıkça gösteriyordu. Otobüs durağının oturaklarında başı, kolları ve bacakları kesilmiş bir beden duruyordu. Cansız bedeninin üzerinde mavi bir gömlek, kravat ve Brooks Brothers marka bir ceket vardı. Cansız bir beden üzerinde bu kadar pahalı bir ceket olması olayın en normal tarafı sayılıyordu. Katil, adamın cinsel organlarını da kesmişti. Dylan, diğer tüm uzuvların kesilmesini anlayabiliyordu ancak erkeklerin en değerli organının kesilip atılması, gerçekten insanın kanını donduruyordu. Bu olaydan sonraki üç yıl boyunca Dylan aynı departmanda kalmış, ama

bu dosya çözülememişti. Genç adama göre katil kesinlikle bir kadındı.

“O ne baba?” Adam, parmağı ile yerde yatan oyuncacı işaret ediyordu.

“Sanırım senin Wolverine’nin.”

“Sana kaç kere oyuncaklarını bahçede bırakmamayı söyledim.”

“Ben bırakmadım. Wally, onları bahçeye taşıyor.”

Adam’ın doğruyu söylüyor olabilme şansı vardı ancak Wally’ye suç atıyor da olabilirdi. “Fark etmez. Sen kendi eşyalarından sorumlusun. Şimdi al şu parçaları, çöpe at.”

“Ah hayır!” Adam oyuncacığının parçalarını toplarken sızlanıyordu. “Bu benim en sevdiğim oyuncacımdı.”

Dylan, oğlunun söylenerek uzaklaşmasını izledikten sonra çim biçme makinesini yeniden çalıştırdı. Genç adamın hafızasında unutmak istediği birçok görüntü vardı. Bu görüntüler zaman zaman rüyalarına giriyor olsa da, artık bu tür vakaların içinde yer almadığı için çok mutluydu. Gospel’da şerif olduktan sonra yaşadığı en büyük olay, Jeanna Bond’un, kocasını öldürmesi olayıydı. Bu talihsiz olay beş sene içinde Gospel’da yaşanan tek cinayetti. En azından Los Angeles’ta ki gibi beş saatte bir cinayet işlenmiyordu.

Dylan, çim biçme makinesini arka bahçeye doğru sürüp, Adam’ın salıncağının çevresindeki çimleri temizlemeye koyulmuştu. Gospel’dan nasıl kolay ayrıldıysa, Los Angeles’tan tekrar Gospel’a dönerken de çok fazla zorlanmamıştı. Dylan, on dokuz yaşında Gospel’ı terk edip, bir buçuk sene

UCLA’de okumuş daha sonra polis akademisine girebilmek için üniversiteyi yarım bırakmıştı. Dylan bir zamanlar, yirmi bir yaşında, suçluların peşinde koşmak için yanıp tutuşan bir gençti. Gospel’ı terk ederken, çok toy ve deneyimsiz olmasına rağmen geri döndüğünde mantıklı ve olgun bir adam olmuştu. Dylan büyük şehirlerden ve şehirlilerden hoşlanmadığına karar vermişti. Gospel’da herkesin silahının olduğu gerçeği bile bunu değiştirmiyordu. Gospel’da kimse kimseyi çan bandının rengi yüzünden vurmazdı.

Tüm bunların dışında Dylan, katillerle uğraşmaktan tam anlamıyla sıkıldığını, verandasından kaçırılan iki yaşındaki Trevor Pearson vakasından sonra anlamıştı. Çocuğu, Dumpster’da ölü bulmuşlardı. Yıllarca böyle vakalarla uğraşmasına rağmen, Trevor olayı, Dylan’ı derinden etkilemişti.

Olayın olduğu gece evine gittiğinde, mama sandalyesinde oturan Adam’a bakmış ve artık yeter demişti. Adam’ı alıp, özgürce çocukluğunu yaşayabileceği bir yere gitmeliydi. Evine alarm sistemi kurmak zorunda olmadığı bir yer olmayıydı burası.

Tabii ki Adam’ın annesi Dylan’ın bu kararı karşısında pek mutlu olmamıştı. Julie kesinlikle Los Angeles’tan ayrılmayacağını söylüyordu. Genç adam, Julie’yi suçlamıyordu ancak o da kesin bir dille kararından vazgeçmeyeceğini söylemişti. Adam’ın nerede kalacağı konusunda kavgaya etmişler ama Dylan bu konuda da kararlarını hayata geçirmekte geç kalmamıştı. Julie hiçbir zaman çok iyi bir anne olamamıştı. Dylan, Adam’ın annesine bu konu için de kızmıyordu. Julie, kendi annesini hiç görmemiş bu yüzden de annelik içgüdülerine

pek hâkim olamamıştı. Adam'ı seviyor ama *bir bebekle ne yapacağını* bilmiyordu.

Adam, bebekliğinden beri sakın bir çocuk olmamıştı. Prematüre doğmuş, ilk aylarında herkesin hayatını cehenneme çevirmişti. Ağlamadığı zamanlarda kusuyor ve bebeklere has o pudra kokusunun yerine eskimiş patates kızartması gibi kokuyordu.

Bu süreçte her zaman Dylan, Adam ile ilgilenmiş; gecenin üçünde saçma sapan çocuk şarkılarını oğluyla neşe içinde söylemişti. Ve tüm bunların sonucunda Adam, babasına anesinden daha düşkün olmuştu.

Los Angeles'tan ayrıldıklarında, Julie pek zorluk çıkarmamıştı. Hatta o kadar kolay bir şekilde onlardan ayrılmıştı ki, Dylan'ın gizli şüpheleri gerçek bile olabilirdi. Julie ile Adam yüzünden evli kalmıştı. Başka bir şehre taşınma kararını bir anne olarak kısa sürede kabullenmiş, boşanma evraklarını kolayca imzalamıştı. Tek şartı Adam, Temmuz'un ilk iki haftasını onunla geçirecekti.

Dylan, iki yaşındaki oğluyla başladığı yeni hayatından hiç pişmanlık duymadı. Bildiği kadarıyla Julie de hayatından memnundu. Genç kadının her zaman hayalini kurduğu hayata kavuştuğunu biliyordu. Adam ile yapacakları planları onaylamak için Julie ile konuştuğunda, onun sesinin hiç duymadığı kadar mutlu olduğunu anlamıştı. İsteddiği hayatı çok çalışarak elde etmişti. Dylan ise bu dünyada oğlundan daha fazla kimseyi sevmiyordu. Adam, en kötü günlerinde bile babasını mutlu ediyor, Dylan'ın tüm hayatını pozitif bir dünyaya çeviriyordu. Köpeğini seven, doğal taş koleksiyonu

yapan normal bir çocuktur. Yatağının altında taşları koyduğu kutuları saklıyor ve onları sadece sevdiği büyüklere ya da etkilemeye çalıştığı kızlara gösteriyordu.

Güneş, Dylan'ın omuzlarına ve sırtına vuruyordu. Çim biçme makinesini bahçenin arka tarafına doğru götürürken, oğlunun ve kendisinin atları, Atomic ve Tinkerbelle seslerden hiç rahatsız olmamış gibi kendi hallerinde takılıyorlardı.

Genç adam, atların su içmesi için hendeği su ile doldurup, geri kalan suyu üzerine boşalttı. Başının üzerinden boşalttığı soğuk su, tüm bedenini uyarmıştı. Dylan, köpek yavrusu gibi başını iki yana sallayarak su damlalarını etrafa saçıyor'du. Sırtından aşağıya doğru akan su damlaları ise, Levi's kotunun belinden aşağıya iniyordu. Botlarındaki çimleri temizleyip musluğu kapatırken, bugün Shelly ve Paul'un mutfağında yaşananları düşünüyordu.

"Mikrobiyel çeşitlilik ve hayvan çeşitliliği." Dylan bu kelimeleri bu devirde kimin kullandığını çok merak ediyordu. Bu tip kadınların *doğa* anlayışı, üstü açık arabalarıyla Santa Monica Bulvarı'nda rüzgârın keyfini çıkarmaktan ibaretti.

Dylan, Hope'u gülümserken hiç görmemişti. O mavi gözlerinin parıldayarak, beyaz renkli muntazam dişlerinin görüldüğü bir gülümsemeyi daha genç kadının yüzünde görmemişti. Böyle bir gülüşü onun yüzünde görebilmek için ne gerektiğini merak ediyordu. Başka bir yer ve zamanda Dylan bunu deneyecekti.

Hope çok mükemmel bir kadındı. Kıyafetleri, makyajı... Her şeyi... Dylan'ın kendisine almak için sabırsızlandığı türden bir kadın olmasına rağmen, genç adamı belaya sürükle-

yecek bir tarzı da vardı. Özellik onun gibi bir kadının Adam ve kendisi için tehlikeli olduğunu biliyordu.

Gospel gibi vahşi doğanın en iyi yaşanılan bölgesi olan yerlerde yazarların gelip vakit geçirmesi çok olağandı. Ancak MZBHAVN bir doğa âşığı değilmiş gibi gözüküyordu. Onun buraya neden taşındığı hâlâ öğrenememişti ve Hope'un gerçek hayat hikâyesi ile ilgili şüpheleri vardı. En iyisi Hope'tan uzak durmak ve genç kadını aklına bile getirmemektir. Çünkü onu ne zaman düşünse, en son ne zaman bir kadınla seviştiğini hatırlıyor ve sinirleri bozuluyordu.

Dylan arka bahçeden ön tarafa doğru yürüyüp, tişörtünü aldı. Adam, verandanın önünde çalılıklarla oynuyordu. Genç adam o kadar yorulmuştu ki, oğluna bir şey demeden tişörtünü giydi. O çalılıklar bir gün daha bekleyebilirdi.

“Bitirdin mi?” Dylan, oğlunun yanına doğru yürümeye başlamıştı. “Sanırım bugün yakaladığımız balıkları pişirebiliriz.”

Adam, elindeki makası yere bırakıp heyecanla babasına bakıyordu. “Çok güzel bir taş buldum baba. Bakmak ister misin?”

“Tabii ki.”

Adam ayağa kalkıp taşı getirmek için yeltenirken, köşeden bir Dodge kamyonetin döndüğünü görünce yüzü asıldı.

“Kaba davranmayacağına söz ver.” Dylan, Paris Fernwood evlerinin önünde durunca oğlunu uyarmıştı. Genç kadın elinde büyük bir pasta kutusu tutuyordu.

“Ondan hoşlanmıyorum.” Adam fısıltıyla babasına cevap verirken, taşları cebine soktu.

“Ne olursa olsun nazik davranmak zorundasın,” Dylan, kendisine doğru yürüyen Paris’e gülümsüyordu. “Ne getir-din bize?”

“Size Amish kek getireceğimi söylemiştim.”

“Ah ne kadar tatlı,” Dylan oğlunu dirseğiyle dürtüyordu. “Ne kadar tatlı değil mi Adam?”

Adam’ın iyi olmaktan anladığı, ağzını kapatıp hiçbir şey söylememekti. Babasına ilgi gösteren kadınlardan hiç hoşlanmıyordu. Dylan bunun nedenini anlamasa da, Adam’ın, annesi ve babasının günün birinde yeniden bir araya geleceği hayali ile yaşadığını tahmin edebiliyordu.

Dylan şapkasını çıkartıp saçlarını düzeltirken gülümsüyordu. “Seni içeriye davet etmek isterdim ama çok kötü bir zamanda geldin. Ben ve Adam bahçedeki çimleri kesiyorduk. Adam neden Paris’in elinden pastayı alıp mutfağa koymuyorsun?” Adam’ın dediğini yapması için onu birkaç kez dürtmek zorunda kalmıştı.

“Zaten benim de zamanım yok.” Paris, Adam’ın yürümesini izliyordu. Saçlarını örmüş, aralarına papatyalar koymuştu.

“Paris saçlarına çiçekler takmışsın. Saçlarında çiçek olan kadınları severim.”

Genç kadın kızarmış bir yüzle saçına dokundu. “Sadece birkaç tane...”

“Çok tatlı görünüyor.” Dylan’ın bu sözü Paris’in bir saat boyunca orada kalıp genç adamla konuşmasına neden olmuştu. Genç kadın gittiğinde, Dylan kapının önündeki çalılıkların yarısını yolmuştu.

O gece Adam ve Dylan yemeklerini sessizlik içinde yediler. Adam tabağına bakarak konuştu. “Sen tüm o kadınlara o kadar nazik davranmasaydın böyle olmazdı.”

“Tüm o kadınlar mı? Kimden bahsediyorsun?”

“Paris ve Bayan Chevas ve...” Adam ellerini iki adet karpuz tutuyormuş gibi sallıyordu. “Ve kimden bahsettiğimi biliyorsun.”

“Evet biliyorum.” Dylan mısır ekmeğini yerken oğlunu izliyordu. “Bayan Chevas? Anaokulu öğretmeninden mi bahsediyorsun?”

“Evet. Senden hoşlanıyor.”

“Saçmalama.”

“Ama doğruyu söylüyorum.”

“Ben pek öyle olduğunu düşünmüyorum,” Dylan tabağını öne doğru ittirip, oğlunun büyük yeşil gözlerine baktı. Adam’ın bu konu hakkında rahatsız olduğunu biliyor olsa bile endişelenmesini gerektiren bir durum yoktu. Dylan evlenecek birini aramıyordu. “Bayanlara karşı daha nazik olman gerekiyor evlat.”

“Neden?”

“Çünkü dünyanın kuralı bu.”

“Çirkinlere bile mi?”

“Özellikle çirkinlere. Sana çocukken ne dediğimi hatırlıyor musun? Bir kız senin kavalkemiklerine vursa bile, ona karşılık vermemelisin. İşte hayat da böyle. Erkekler, hoşlanmadıkları kadınlara bile iyi davranmalılar. Bu yazılı olmayan kurallardan biri.”

Adam gözlerini devirip yüzünü ekşitti. “Saat kaç?”

Dylan saatine baktı. “Neredeyse sekize geliyor. Tabagını lavabonun içine koy. Sonra televizyon izleyebilirsin.” Dylan masadaki diğer tabakları lavaboya koyduktan sonra masayı sildi. Sandalyeleri masanın iç kısımlarına doğru ittirip, Paris’in kekini masanın tam ortasına yerleştirdi.

Paris ile aynı kasabada oturmak, haftanın tatlısı kulübüne üye olmak gibiydi. Genç adam artık Paris’in tatlı getirmesini istemiyordu. Ama ona bunu nasıl diyeceğini bilemiyordu. Genç kadının evlilik niyetinin farkındaydı. Tüm bekâr adayların içinde en iyi aday kendisi olsa da, diğer adayları görünce bunun bir iltifat olmadığını farkına varmıştı. Bir de Dixie Howe vardı. Kendisinin evlilikle mi yoksa seksle mi ilgilendiğini daha anlayamamıştı. Aslında hiç biri önemli değildi. Düşüncesi bile Dylan’ı ürpertiyordu.

Genç adam geceyi birlikte geçirmek için bir kadını evine getirmek istese de bu imkânsızdı. Küçük bir oğlu vardı ve onun bu yaşta böyle şeyleri öğrenmesini istemiyordu. Kendisi bir kadının evine gitse, park ettiği arabasının haberi tüm Gospel’de yayılır, bir hafta içinde düğün dedikoduları başlardı. Dylan’ın bu kadar dikkatli yaşamasının tek nedeni Adam değildi. Kendisi Gospel’in şerifiydi. Devlet için çalışıyordu.

Özellikle Şerif Donnelly olayından sonra buna daha da dikkat etmeye başlamıştı.

Genç adam salonun kapısına omzunu yaslayıp, oğlunun en sevdiği dizi olan *Heaven on Earth* dizisinin jeneriğine bakmaya başladı. Bulutlar, mavi gökyüzü ve Adam'ın annesinin televizyonda beliren yüzü... Altın renkli dalgalar genç kadının yüzüne düşmüş, sanki oynadığı melek rolündeki ilahi varlık olma halini gerçek hayatta da yaşıyor gibiydi. Amerika'nın sevgili Juliette Bancroft'u...

Dylan'ın tanıdığı Julie'nin bu dizide yansıtılan *melek* haliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Evlilik hayatları boyunca, Julie konuşmalarından argoyu eksik etmemiş, kiliseye bile gitmemişti. Üstelik saçları koyu kahverengiydi.

“Baba gelip yanıma otursana.”

Dylan kapının yanından ayrılıp, Adam'ın yanına oturdu. Her zaman olduğu gibi Adam, hemen babasına yaslanıp keyifle koltuğa kurulmuştu. Dylan, oğlunun televizyonda izlediklerinin gerçek olmadığını farkında olup olmadığı bilemiyordu. Annesi; iyilik dağıtan, insanların ruhunu kurtaran bir melek değildi. Dylan birçok kez Adam ile bunu konuşmuş, o da bunların gerçek olmadığını bildiğini söylemişti. “Geçen hafta konuştuğumuzu hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, annem gerçek bir melek değil. Sadece bir melek gibi davranıyor.”

“Annen bir oyuncu.”

“Biliyorum.” Adam, dizi başladığında konuşmayı bitirmişti.

Dylan oğlunu kendine doğru çekip, onu başından öptü. “Seni seviyorum dostum.”

“Ben de seni baba.”

Hope, iki numaralı Timberline’den dışarıya bakarken, Saw-tooth Dağları’nın üzerinde asılıymışçasına duran ayı izliyordu. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki, genç kadın hayatı boyunca böyle bir manzara ile karşılaşmamıştı. Tıpkı bir gece öncesi gibi Hope, koca bir sessizliğin içinde tek başına oturuyordu. Ne bir araba, ne bir siren sesi ne de helikopter gürültüsü... Komşularının köpeği bile genç kadının bahçesine girip onu rahatsız etmiyordu. Gospel, Idaho dünyadaki en sessiz yerdı.

Evin temizliği neredeyse bitmişti. Merdiven altları silinmişti. Duvarda asılı olan ayı postunu indirip kan lekesinin olduğu yere sermişti. Özel eşyalarını koyduğu birkaç kutuyu açmış, yarasaların olduğu yatak odasını baştan aşağıya temizlemişti. Eşyalarını dolaba yerleştirip, kendine has birkaç özel dokunuşla odayı kendine göre hazırlıyordu. Daha yapacak çok şey olmasına rağmen Hope’un, işinin başına dönmesi gerekiyordu.

Genç kadın yemek masasının üzerine yerleştirdiği dizüstü bilgisayarının yanına bugün eşyalarıyla birlikte gelen masaüstü bilgisayarı da eklenmişti. Sert sandalyenin üzerine bir yastık koyup yerine yerleşti. Bir önceki gece yazdığı tavuk kemiği hikâyesinden sonra ilhamının geri geldiğine inanıyordu. Parmakları bilgisayarın tuşlarının üzerinde gezinirken, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Yarım saat sonra, Hope “Kahretsin!” diyerek ayağa kalkmıştı. Bir şişe Windex’i eline aldı ve rahat giysilerini üzerine geçirdi. Evi temizlemek bile ilhamını geri getirmiyordu. Daha sonra manikür setini masaya koyup, tırnaklarını yapmaya koyuldu. Genç kadın, ruh haline uygun, koyu kırmızı bir oje sürmeye karar vermişti.

Hope arkasını dönerek diğer odada bulunan taş ocağa baktı. Gerçek suçlarla ilgili yazılar yazmayı sevmiyordu.

Genç kadın oje sürmeyi bitirince ayağa kalkıp oturma odasına doğru yürüdü. Lekenin üzerine serdiği ayı postunu ayağının ucuyla ittirip lekeye baktı. Hope, şerifi bu sona sürükleyen gerçeği çok merak ediyordu.

Shelly çapraşık seks ilişkilerinden bahsetmiş olsa da detaya girmek istememişti. İnsanlar sırf kendilerinin kırbaçlanmasını istedikleri için kendilerini öldürmezlerdi. Bu evin içinde ne kadar sapıkça şeyler olmuş olabilirdi ki? Gospel’da yaşayanlar bu konuda neler biliyorlardı?

"KENDİ CENAZESİNE KATILAN KADIN"

Buckhorn Bar, Gospel'daki en eski eğlence mekânlarından biriydi. 32'de ki yangından sonra yeniden inşa edilmiş, *Kurtarıcımız İsa*, Kilisesi'nden önce hizmete girmişti.

Buckhorn'in bu kadar popüler olmasının tek sebebi olduğu gibi görünmesiydi. Buraya birkaç bardak bir şey içip, arkadaşlarıyla sohbet etmek için gelinirdi. Yaz aylarında, yerliler turistlere karşı olabildiğince nazık davranır ancak, en sevdikleri taburelere oturanlara sert çıkarlardı.

Mekânda çalınan müzikler, dışarıda çalışan soğutucunun sesini bastıracak kadar yüksek olan country tarzı parçalardı. Geçen sene kendini zeki zanneden bir salak, bara gelmiş ve George Jones ile Barry Manilow'un şarkılarının yerini değiştirmişti; buna sinirlenen Hayden Dean ise bar sandalyelerinden birini alıp müzik kutusunu parçalamıştı. Artık bar sandalyeleri yere sabitlenmişti.

Buckhorn'un sahibi Burley Morton, hiçbir zaman mekâ-

nının dekorasyonu ile ilgilenmemiş ancak yeni gelen müzik kutusunun, bas gitar sesini net bir şekilde duyurmasından ve büyük Coors ışıkları ile koordineli bir şekilde çalmasından oldukça memnundu. Arka taraftaki bilardo odası dışında, buranın içerisi tam anlamıyla bir mağaraya benziyordu. Yine de müdavimleri her ne olursa olsun burayı seviyorlardı.

Hope, kapıda durup gözlerinin buraya alışması için biraz bekliyordu. Yanıp sönen neon ışıkların sayesinde az da olsa önüne görebilse de, burası genç kadına Micky Sihirli Cüce hikâyesinin ilham kaynağı olan Myron Lambardo ile tanıştıkları Las Vegas'taki barı hatırlatmıştı. Barın içine bira ve sigara kokusu sinmişti. Aslında tüm bunlar Hope'un bir an önce oradan kaçması için bir işaret olsa da, genç kadın bugünlerde çok çaresizdi. Kulağındaki kulaklıkları cebine koyup içeriye girdi. Barın içine doğru ilerlerken, Hope'un omzu büyük bir bez afişe çarpmıştı. Bu afişin üzerinden yüzlerce imza vardı.

4 TEMMUZ ROCKY DAĞLARI

İSTİRİDYE YEMEK YEME VE TUVALET KÂĞIDI ATMA

YARIŞMASI

Hope istiridyenin yendiğini elbette biliyordu. Ailesi senelerce deniz ürünlerinin pişirildiği barbekü partilerine ev sahipliği yapmışlardı. Ancak tuvalet kâğıdı atma yarışması çok saçmaydı. Bu aktivitenin Gospel'da yapıldığını ve burada hiçbir şeyin garip olmaması gerektiğini düşününce, durumu kabullendi. Beş gündür Gospel'da yaşıyordu ve çok garip

şeylerle karşılaşmıştı. Örneğin kasabadaki ruhsatlı silahların sayısı çok fazlaydı. Sanki kasabada her kamyonu olanın, başucunda iki adet de silahı olmalıymış gibi yazılı olmayan bir kural vardı. Eğer bir kişi kemer takıyorsa, kemerin yapıldığı malzemenin aynısından şapkasının kenarında da kullanıyordu. Geyik boynuzlarına sahip olan aileler ise, bu devasa boynuzları sergilemek için elinden geleni yapıyorlardı. Arabaların arkasına yapıştırılan etiketlerin özeti tek bir cümleyle çıkarılabilirdi: “Eğer bir kovboy değilsen, bok ye ve öl.”

Genç kadın kolundaki spor saatine bakıp, bir saat kadar zamanının olduğunu gördü. Buraya gelmek gibi bir niyeti yoktu. Koşuya çıkmış ve bu barı görünce içeriye bakmak istemişti. Tavuk kemiği hikâyesinden beri bir tek kelime yazamamıştı. Walter, Hope’a mail atmış, büyük bir hikâye beklediğini söylemişti. Editörü sabrını yavaş yavaş kaybediyor, Hope ise ne yapacağını bilemiyordu. En son çare Buckhorn’dı.

Sanki insanlar daha önce spor şortu, kısa spor sutyeni görmemiş gibi Hope’a bakıyor, genç kadın tüm bu bakışların üzerinde olduğunu hissediyordu. Saçını atkuyruğu halinde toplamış, çok az makyaj yapmıştı.

Hope kendisine uygun bir yer bulup, bir tane Corona ısımarladı. Mekânın içine hâkim olan yüksek sesli müziğe rağmen içeride oturan birkaç kasabalının dağda yürüyüş yapmak için gelenler hakkında konuştuklarını duyabiliyordu. Konuşmalara kulak kabartmayı sürdürdükçe, bilardo oynayanlar üzerinde bahis yapıldığını anlamıştı. Meydana gelen son kaza sayesinde, üç adet meşe ağacı zehirlenmesi, iki adet bilek burkulması, bir tane başparmağı kırığı ve kaburga kırığı

vakaları üzerine bahis yatıran Otis Winkler en üst sırada yer alıyordu.

Hope konuşulanları dikkatlice dinlerken, garson kadından bir kalem rica etti. Birasını, kırmızı bardağa boşaltıp, peçeteye bir şeyler karalamaya başlamıştı.

ŞANTAJCI UZAYLILAR

IDAHO DAĞLARI'NDA SAKLANIYOR

Sessiz sakın bir kasaba, Mayberry dönemi, uzaylılar, hiçbir şeyden haberi olmayan turistler...

Dylan, Buckhorn Barı'nın kapısı hızlıca ittirdiğinde, kapı duvara sertçe çarpıp sekmişti. Genç şerif bugün hiç keyifli değildi. Yardımcılarından iki tanesi Banner Summit'in güneyinde meydana gelen bir trafik kazasıyla uğraşıyordu. Bir diğeri tatile çıkmış, Lewis'in de yarım saatlik yolu kalmıştı. Tüm yardımcıları bir yana dağıldığı için Buckhorn'daki aptallarla uğraşmak ona kalmıştı.

Birbirlerine vuran yumruk tokuşmalarının, bahis kavgalarının ve Conway Twitty'nin sesleri birbirine karışmıştı. Genç adam yolunda ilerlerken neredeyse Emmett Barnes için atılan bir yumruğun hedefi oluyordu. Birileri Conway'deki fişlerden birini çekip, ışıkların bir anlığına gitmesine neden olduğundan, Hayden, Dean Emmett'in çenesine bir yumruk fırlatmış ve adamın kalabalığın içine savrulmasına neden olmuştu. Dylan, Emmett'ı kavga ederken gördüğüne şaşırma-

mişti. Normal bir günde dahi Emmett'in tam bir pislik gibi davrandığını biliyordu. Bugün de normal bir gün olmadığı için Emmett'da değişen bir şey yoktu. Ayaklarına giydiği sert tabanlı botları sayesinde uzun görünüyor, yüzü adeta bir pit bull gibi öfke içinde etrafa bakıyordu. Bu öfke manyağı herifin alkol alması olayları daha da alevlendirmişti.

Dylan, Hyden'ı yerinden kaldıran, mekânın sahibi olan Burley Morton'a selam verip, Emmett'in olduğu yere doğru yöneldi. Şerif, Emmett'in göğsüne elini koyup kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. “Kavga bitti.”

“Yolumdan çekil şerif,” Emmett'in gözleri öfke doluydu. “Hayden'in kıcını tekmeleyeceğim.”

“Neden sakin olmuyorsun?”

Emmett sakin olmak yerine Dylan'ın sol gözünün altına bir tane yumruk fırlattı. Dylan, beklenmeyen bu yumruk karşısında geriye doğru savrulmuştu. Genç adam bir sonraki yumruğu kolunun tersi ile engelleyip, Emmett'in beline sert bir şekilde vurdu. Sarhoş adamın ciğerinden boşalan hava, onu iki büklüm yapmıştı. Dylan bu durumdan yararlanıp, Emmett'in yüzüne sert bir yumruk vurup, onu yere serdi. Hareket etmesine izin bile vermeden yerde yüz üstü yatırıp ellerini kelepçeledi.

“Kanun namına seni tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsin.” Dylan bu sırada Emmett'in ceplerinin boş olup olmadığını kontrol etti.

Şerif ayağa kalkıp, bir ayağını Emmett'in sırtının üzerine

yerleştirmişti. Bir çift kelepçeyi öbür tarafta diğerk pisliklerle uğraşmayı becermiş olan Burley’e fırlattı.

“Pekâlâ,” Dylan kalabalığa seslendi. “Burada neler oldu?” Genç adam sızlayan yanağını sıvazlıyordu.

Bir anda birçok kafadan sesler çıkmaya başlamıştı.

“Emmett, ona bir içki ısmarladı.”

“O da Emmett’a bir şey söyledi. Emmett da sinirlendi.”

“İşte Hayden da o yüzden bu olaya dâhil oldu.”

Emmett, Dylan’ın ayağının altında kıpırdanmaya başlamıştı. Şerif biraz daha bastırdı. “Kimden bahsediyorsunuz?” Parmağında kan lekesi yoktu ama muhtemelen sabaha mor bir gözle uyanacaktı.

Bar kısmında oturan herkes parmağıyla “Onu” gösteriyordu. Gösterilen kişi ünlü Bayan Spencer’dı. Genç kadının gözleri korkudan büyümüş, spor sütyeninin üzerine bira dökmüşü. Hope ıslanan yerlerin üzerini peçeteyle kurulamaya çalışıyordu.

“Ayağa kalk, tutuklusun!” Dylan, bir hışımla Emmett’ı ayağa kaldırdı. Daha öncede aynı şeyleri yaşadıkları için şerif, Emmett’ın kelepçeler altında nasıl uysallaştığını çok iyi biliyordu.

Genç adam Emmett’ı bir köşede bırakıp, Hope’a doğru yürüdü. “O tabureden inme vaktiniz gelmedi mi bayan?” Genç kadına nazik bir şekilde elini uzatıyordu. Hope masanın kenarına doğru üç adım attı. Elindeki peçeteleri kalçasına taktığı küçük çantasına doldurmayı ihmal etmemişti. Genç

kadın ellerini Dylan'ın omuzlarına koyduğunda, şerif de Hope'un belini sıkıca kavradı. Genç adam onun gözlerine hayretle bakarken, Hope'un yumuşak tenini başparmaklarıyla hissetmenin verdiği garip duyguyu midesinde hissediyordu. Dylan daha fazla oyalanmadan Hope'u hızlıca kucağına alıp yere bıraktı.

“İyi misin?” Şerif, genç kadını baştan aşağıya süzmüştü. Elleri hâlâ Hope'un sıcak teninin üzerindeydi. Hope'un kendine has çiçeksi kokusu, bira kokusu ile karışmış olsa da yine de güzeldi. Şehvet, Dylan'ı baştan aşağıya sarmadan önce genç adam ellerini Hope'un bedeninden çekti.

“Bana vuracağını zannettim.” Genç kadın, şerifin omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırmıştı. “Geçen sene kendimi korumak için ders almıştım ve kendimi koruyabileceğimi düşünmüştüm. Ama bir şey yapamadım. Ben terminatör değilim.” Hope hararet içinde konuştukça göğsü inip kalkıyordu.

Dylan, karşısındaki kadının makyajsız yüzüne bakıyordu. Hope'un kendine güvenli halinden eser yoktu. “Terminatöre hiç benzemiyorsun.”

Hope kafasını iki yana sallarken, yaşadığı paniği kolay atlatacağına benzemiyordu. “Terminatör benim okuldaki takma ismimdi. Biraz sert bir kişiliğim vardı.”

“Bayılmayacaksın değil mi?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Neden derin bir nefes almıyorsun?”

Hope, Dylan’ın dediklerini harfiyen uygulamaya başlamıştı. Genç kadın derin derin nefes alıyordu. Dylan, onun hâlâ kendisine tutunduğunun farkında olduğunu hiç zannetmiyordu. Ama genç adam Hope’un tutuşunun gayet farkındaydı. Bu dokunuş Dylan’ın içini ısıtıyor, ikisinin arasındaki yabancılığı bir nebze olsun unutturuyordu. Sanki dünyada Dylan’ın eğilip Hope’un dudaklarına bir öpücük kondurmasından daha normal bir şey yokmuş gibi duruyorlardı. Dylan yavaşça Hope’un ellerini omuzlarından çekti.

“Daha iyi hissediyor musun?” Genç adam uzun süredir bir kadının ellerini omuzlarında hissetmediğini hatırlamıştı.

Hope kafasını yavaşça salladı.

“Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?”

“Ben sadece orada oturmuş kendi işime bakıyordum. Şu kısa boylu adam yanıma gelip, bana bir şeyler ısmarlamak istediğini söyledi. Bende kendisine teşekkür ettiğimi ama istemediğimi belirttim. Ama ısrarla yanıma oturdu.” Hope’un kaşları çatılmıştı. Genç kadın sustu.

“Ve?” Dylan konuşmanın geri kalanını merakla bekliyordu.

“Nazik olmaya çalıştım ama kendisi bunu pek anlamadı. Bende daha açık sözlü olmam gerektiğini hissettim. Anlarsın ya pek havamda değildim. Böylelikle hiçbir sorun olmadan geri gideceğini düşündüm.”

Aslında önemli olan bu değildi. Dylan olayın geri kalanını merak ediyordu. “Ona ne söyledin?”

Genç kadının yüzü öfke doluydu. “Sanırım... Ona o koca kıcını kaldırıp gitmesini söyledim.”

“Tabii ki Emmett bunu pek hoş karşılamadı değil mi?”

“Hayır karşılamadı. Hatta delirdi. Ben de kendisine alkol problemi olduğunu ve rehabilitasyona gitmesi gerektiğini söyledim.”

“Ve?”

“İşte o zaman gidip kendimi becermemi söyledi.”

“Sonra?”

“Sonra işte ben de küçük penisli kısa boylu bir adam tarafından becerilmektense kendimi becermeyi tercih edeceğimi söyledim.”

Dylan’ın başı daha fazla ağrımaya başlamıştı. “Hı hı.”

“O anda bana uzanıp kolumu tutmaya çalıştı. Çılgılık attığımda da sıska bir adam gelip kısa boylu olanın yakasından tutup geri çekti. Sıska adam olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.”

Dylan biliyordu. Muhtemelen Emmett, Hope’u sırtına atıp bardan çıkartmaya yeltenir, kimsede ona karşı koyamazdı.

“Yani sana dokunmadı?”

“Hayır.”

“Bıçak ya da kırık bir şişeyle seni tehdit etti mi?”

“Hayır.”

Lewis Plummer sonunda olay yerine intikal edebilmişti. “Gözüne ne oldu senin?”

“İş kazası. Sen şimdi hemen Emmett Barnes’a yasal haklarını okuyup, sonrasında cinsel tacizden ve polis memuruna saldırmaktan dolayı tutukla. Üzerinde bir şey bulamadım. Ama emin olmak için sen bir kez daha üzerini ara.”

“Peki ya Hayden?”

Dylan, Hope’a döndü. “İlk kim vurdu?”

“Kısa boylu adam.”

“Hayden evine gidebilir.”

“Merkeze gelecek misin?” Lewis, Dylan’nın morarmış gözüne tedirginlikle bakıyordu.

“Hayır. Adam, evde bakıcısı ile beni bekliyor. Bugün evde çalışacağım.”

“O zaman sabah görüşürüz.” Lewis eliyle herkesi selamlayıp, Emmett’ı almaya gitti.

Dylan, yardımcısının arkasından baktıktan sonra Hope’a döndü. Genç kadının yüzü hâlâ solgun görünüyordu ancak yine de kendini bırakmıyordu. “Merkeze gidip ifadeni şimdi mi vermek istersin yoksa yarın mı?”

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

Birileri müzik kutusunu yeniden çalıştırmış ve ışıkları açmıştı. Yardımcı Plummer, Emmett’ı itekleyerek bardan çıkartıyordu. Saat neredeyse on olmuştu. Barın kapanmasına daha iki saat vardı.

“Araba kullanabilecek misin?” Conway Twitty’nin sesi hoparlörden yayılmaya başlamıştı.

Hope üstüne başına bir göz atarken, Dylan da onu izlemeye koyulmuştu. Kısacık şortu ve büstiyeri ile bu bar için fazla seksiydi. Coors markasının yanan sönen ışıkları sayesinde genç kadının dümdüz olan karnı çok çekici gözüküyordu. “Buraya koşarak geldim.”

Dylan, Hope’un göbek deliğinin üzerinde yanıp sönen ışıktan gözlerini almak için kendini zorladı. “Burley’den kelepçelerimi alıp hemen geliyorum. Seni eve götürürüm.”

“Teşekkürler Şerif.”

“Dylan.” Genç adam Hope’u bir kez daha uyarmıştı.

“Dylan.” İşte olmuştu. Bayan Spencer spor arabası ile bu kasabaya ayak bastığı andan beri ilk kez Dylan’a gülümsemişti. Hope’un gülümserken ortaya çıkan dişleri genç adamın Los Angeles’tan beri gördüğü en muntazam dişlerdi. Genç kadının içi rahatlamış; yüzü aydınlanmıştı. Çoğu kadın böyle bir durumda gözyaşlarına boğulur ya da *gerçekten* minnettar olurdu.

Dylan tüm bu karmaşık düşünceler içindeyken birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Genç adam arkasına döndüğünde Dixie Howes’un elinde onun şapkasının tuttuğunu gördü. “Şapka burada, Dylan.”

“Teşekkürler Dixie.” Genç adam saçlarını geriye doğru tarayıp şapkasını başına yerleştirdi.

“Hemen gitmek zorunda mısınız?”

“Korkarım ki evet.”

“Bir el bilardo oynayabilirdik. Adam’ın evde bakıcısı ile olduğunu söylediğini duydum.”

“Bu gece olmaz.” Dylan, Dixie’nin tuttuğu kolunu çekmek için uğraşırken genç kadın Şerif’e doğru iyice yaslandı. Dylan, Dixie’nin koluna değen büyük göğsünün kazara orada olmadığına çok emindi. Genç adam Dixie’yi çok iyi tanıyordu. Onun kız kardeşiyle çıktığı için Dixie’nin ne kadar rahatsız edici bir çocuk olduğunu hatırlayabiliyordu. Kader Howe kız kardeşlere iyi davranmamış; onları yetiştiren anneleri kızlara iyi bir hayat sunamamıştı. “Bayan Spencer’ı eve bırakacağım.”

Dixie, Hope’un olduğu yere doğru bir bakış fırlatıp dikkatini tekrardan Dylan’a yönlendirmişti. “Dün gece teklif ettiğim şeyi hatırlıyor musun?”

Dylan, Dixie’nin söylediği her şeyi hatırlıyordu. Hayatı boyunca başka hiçbir kadın T-ball oyununun ortasında ona oral seks teklif etmediği için o teklifi hatırlamaması imkansız olurdu.

“İstediğin zaman buradayım.” Dixie sonunda Dylan’ın kolunu bırakmıştı.

“İyi geceler Dixie.” Genç adam başka bir şey söylemeden bar tarafına doğru yürümeye başladı. Dylan hızlı bir şekilde kelepçeleri Hayden’in bileğinden çıkartırken, Hope’un Hayden’a teşekkür etmesini sabırla izliyordu. Dylan’a göre genç kadın teşekkür etme faslını fazla abartmıştı. Hope’un kızarmış bir yüzle Hayden’in burnunun kendisi yüzünden kı-

rıldığını söylemesi çok fazlaydı. Dylan, bu kadın kasabaya geldiğinden beri neredeyse her gün onunla karşılaşmış ancak Hope'dan ilk gülümsemesini beş dakika önce kazanabilmişti. Muhtemelen bu kadını gülümsetmenin yolu, yüzüne bir yumruk yemekten geçiyordu.

Bardan çıktıklarında Hope'un atkuyruğu olan saçları dağılmış, yüzüne doğru düşüyorlardı. Dylan genç kadının yüzünden aşağıya doğru bir bakış fırlatırken, kalbi sıkışmaya başlamış; nefes alış veriş değişmişti. Genç adam hemen bakışlarını başka yöne doğru çevirdi.

Dylan, kamyonete binmesi için Hope'a yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığı sırada hangi tarz bir kadının bu kıyafetlerle bilmediği bir bara gideceğini merak ediyordu.

Tabii ki kendisini Terminatör sanan, baş belası bir kadın bunu yapabiliirdi.

“Bardaki kadın kimdi?” Sessizliği bozan ilk Hope olmuştu.

“Barda bir sürü kadın vardı. Hangisini kastediyorsun?”

“Uzun saçlı. Sarışın. Büyük göğüslü.”

Dylan'ın kaşları havaya kalkmıştı. Hope'un bu kadar dikkatli olacağını düşünmezdi. “Dixie Howe.” Genç adam soruya cevap verirken, gözünün altındaki sızlayan morluğa dokunmadan edememişti.

“Kız arkadaşın mı?”

“Hayır.” Kahretsin, yüzü şişiyordu. “Neden merak ediyorsun?”

“Sadece merak ettim.”

Dylan, Hope’un arabanın ön paneli sayesinde aydınlanan yüzüne baktı. Genç kadının atkuyruğu dağılmıştı, üstü başı bira kokuyordu. “Kız arkadaşım olup olmadığını mı merak ettin?”

“Hayır, sadece sana ne teklif ettiğini merak ediyorum.”

Genç adam Timberline Yolu’na döndü. “İşin aslı belli oldu.”

“Tahmin edebilirim.”

Dylan, Hope’un tavrı karşısında gülümsüyordu. “Sadece konuşmak istemiş olamaz mı?”

“Tabii ne demezsin. Muhtemelen penisinle konuşmak istemiştir.”

Dylan arabanın frenine o kadar sert basmıştı ki, Hope kemerini takmasaydı ön camdan fırlayabilirdi. “Neee?”

Genç kadın ön konsola sıkı sıkıya tutunmuştu.

“Belki de senin şeyinle...”

“Tanrım. Ne dediğini duydum.” Dylan, Hope’a dönüp baktığında genç kadının gülümsediğini görmüştü. Genç kadının parlayan gözleri, yüzündeki gülümsemesi ve *üzerine* dökülen biradan dolayı doğru düzgün düşünebildiğini zannetmiyordu. “Kaç tane bira içtin sen?”

“Hımm? Normalde bu kadar fazla içmem ancak bugün bir alana bir bedava günüymüş.”

“Kaç tane?”

“Sanırım dört.”

“Kaç saat içinde tükettin bu kadar birayı?”

“İki saat içinde.” Hope, Dylan motoru kapatmaya fırsat bulamadan genç kadın çoktan kapıyı açmıştı. “Bu kadar içmeden önce yemek yesem iyi olacaktı.” Hope yalpalayarak karşıdan karşıya geçmeye çalışırken konuşmaya devam ediyordu.

Dylan şapkasını sürücü koltuğunun üzerine koyup, Hope’u verandaya kadar takip etti. Evin dışı tamamen karanlıktı. Verandaya ne pencereden ne de ön kapıdan bir ışık sızıyordu. Sadece gökyüzündeki dolunayın yarattığı etkisiz cılız ışıktan başka hiçbir ışık yoktu. Hope, ön kapının önünde durup kapıya doğru bakmaya başladı.

“Anahtarların nerede?” Dylan, genç kadının hemen arkasındaydı.

“Dışarıda çok fazla kalmayı planlamadığım için verandanın ışığını yakmadan çıktım. Burası fazla korkunç gözüküyor mu?”

Dylan, kemerinde asılı olan el fenerini hızlıca yerinden çıkarıp, kapıya doğru tuttu. Kapı hafif aralık gözüküyordu. “Kapıyı kilitlemeden mi çıktın?”

“Hayır. Evden çıktığımda kapımı muhakkak kilitlerim.”

Dylan ön kapıyı hafifçe sarsıp kilitli olup olmadığını kontrol etti. “Kapı kilitli. Sanırım sert bir şekilde çekmediğin için kilit yerine tam oturmamış.” Genç adam evin pencerelerinden içeriye göz atıyordu. “Burada kal. Bir dakika içinde dönerim.” Şerif arka kapıyı kontrol etmiş, her yerin kapalı oldu-

ğuna emin olmuştu. “Her yer kilitli ve eve girildiğine dair bir iz yok. Sanırım kapıyı gerçekten sert çekmemişsin.” Dylan, Hope’un arkasına doğru geçmişti.

“Evet, belki de.” Genç kadın hızlıca Dylan’ın arkasına saklanmıştı. “İlk sen.”

Genç adam, Hope teklif etmese de evin içini kontrol edecekti. Ama Dylan, onun ince kollarını beline sarıp yüzünü sırtına dayamasını hiç beklemiyordu. Genç kadının eklemleri Dylan’ın göğsüne baskı yaptıkça genç adamın midesi kasılıyordu. Kadınların vücudunu kullanmasına alışkındı. Ama genelde tüm bu zamanlar boyunca her iki taraf da çıplak oluyordu. Ancak şimdi Hope, Dylan’ı herhangi bir tehlike anında öne atmak için kullanıyordu.

Hope elleriyle Dylan’ı, hareket etmesi için uyardı. Genç adam temkinli bir şekilde eve girdi. “Olağan dışı bir şey var mı?”

Genç kadın parmakları üzerinde yükselirken, göğüsleriyle Dylan’a baskı yapıyordu. “Her şey yerli yerinde.” Hope, genç adamın kulağına doğru fısıldadı.

Dylan, bir kadının nefesini bu kadar yakınında hissetmenin verdiği histen hiç hoşlanmamıştı. “Tanrım.”

Evin içine oda oda gezmeye başlamışlardı. Yemek odasına geldiklerinde Dylan ışığı yakıp odanın içine göz gezdirdi. Oda tamamen temizlenmişti. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar, yazıcı, tarayıcı ve faks makinası mevcuttu. Bu manzara tam da Dylan’ın düşündüğü gibi bir yazarın masasını yansıtıyordu. Ama bu kadının hangi konu üzerinde yazdığını hâlâ kestiremiyordu?

“Burada her şey yolunda mı?”

Hope, genç adamın omuzlarının üzerinden etrafa bakıp başıyla onayladı. “Evet.” Mutfığa geldiklerinde Dylan bu evin kısa sürede bu kadar düzgün hale gelmesi çok şaşırmıştı. Tavalar ve tencereler temizlenmiş bir şekilde yerlerine asılmış, tüm tabaklar ve bardaklar raflarına yerleştirilmişti.

Dylan bu mutfakta ilk kez bulunmuyordu. İlk seferinde burada FBI’dan gelen adamlarla birlikte Hiram’ın kendisini öldürdüğü olay üzerinde çalışıyorlardı. Adamlar olay yeri incelemesi süresince birçok eşyayı alıp götürmüşlerdi. Dylan, Hope’a, Hiram’ın cesedini bulduklarında bu askılardan sarkan iç çamaşırlarını ve kırbaçları anlatsa genç kadının tepkisi ne olurdu çok merak ediyordu. Hiram Donnelly’nin çektiği videoları ve fotoğrafları gördükten sonra tüm bu seks oyuncakları daha da anlam kazanmıştı.

Dylan ve Hope hareket ettikçe ayakkabılarından çıkan sesler evin içindeki sessizliği bozan tek şeydi. Genç adam akıl sağlığını korumak için hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Hope’u bu kadar yakınında hissetmenin verdiği haz boğazını yakıyor; genç kadını kollarının arasına alıp dilini boğazına sokup öpmeye başlarsa ne olacağını merak ediyordu. Eğer Hope, göğüslerini biraz daha bastırmaya devam ederse, Dylan genç kadının elini alıp ereksiyon olmuş aletine götürecekti.

“Aşağı katta her şey yolunda gözüküyor. Hadi yukarı çıkalım.” Hope hâlâ Dylan’a sarılıyordu. Genç adam isterse bu durumdan kurtulabileceğinin farkındaydı ancak bunu yapmak istemiyordu. “Sen aşağıda kalıyorsun.”

“Seninle gelmiyor muyum?”

Dylan arkasını dönüp, korku içinde ona bakan mavi göz-
lere baktı. Genç adam Hope’un muntazam güzellikte yüzünü
incelemeden edememişti. “Yatağını kontrol etmemi istiyor
musun?”

“Evet. Ve lütfen banyo perdesinin arkasına da bakabilir
misin? O salak yarasaların saldırısına uğramak istemiyo-
rum?”

“Tanrım. Kesinlikle sen burada kalıyorsun.” Dylan, Ho-
pe’un kollarından kurtulup üst katın merdivenleri hızlı adımlar-
larla çıkmaya başlamıştı. Yukarı çıktığında genç kadının en
büyük yatak odasını kendisi için seçmediğine çok memnun
olmuş; Hiram’ın kendi seks fantezilerini gerçekleştirdiği bü-
yük odanın Hope’un yatak odası olmaması Dylan’ı rahatlat-
mıştı. Şerif, tüm o videolardaki genç kızların yüzlerini hatırladıkça midesi bulanıyordu.

Dylan, Hope’un kendisi için seçtiği odaya geldiğinde tam
da beklediği gibi bir manzara ile karşılaşmıştı. Odanın deko-
rasyonu tam da yalnız yaşayan bir kadının tarzında döşen-
miş, her şey beyaz ve mor renklerin hâkimiyeti altına girmiş-
ti. Genç kadın bahar çiçeklerinin açtığı bir bahçede uyuyor
gibiymi.

Genç adam, odanın içinde Hope’u bu kocaman yatağın
üzerinde sarı saçları yastığa dağılmış, çıtırçıplak yatağa
uzanmış bir şekilde hayal etmeye başladığında, kapıyı ka-
patma vaktinin geldiğini anlamıştı. Koridorun sonuna doğ-
ru ilerleyip, banyonun kapısını açtı. Hope’un isteği üzerine
banyo perdesinin arkasını kontrol ettikten sonra lavabonun

üzerindeki aynada gözünün altında oluşan morluğu kontrol etti. Yaranın rengi koyu mora doğru dönmeye başlamıştı bile. Dylan yavaşça göz kapağını aşağıya doğru çekip, göz bebeğine baktı.

Hope'u çıplak hayal etmesinin dışında, o kadınla alakalı hâlâ bir sürü şüpheye sahipti. Kendisi çok güzel bir kadın olabilirdi ama dünyada birçok güzel kadın mevcuttu ve birçoğu, oğlu ile kurdukları güvenli hayatı tehdit etmiyordu. Dylan onun hakkında çok az şey biliyor olsa da Hope'un bir şeyler sakladığına çok emindi. Dylan bu gizemli kadının sırlarını çözmek istemiyordu.

Genç adam bugün Hope'un farklı bir yüzünü daha görmüştü. Daha rahat, daha savunmasız ve daha yaklaşılabilirdi. Tüm bunların sebebinin alkol olduğu çok açık olsa da Dylan bundan hoşlanmıştı. Bu kadına duyduğu ilgi bütünüyle seks ile alakalıydı. Düşünceleri gerçekleşemeyecek kadar imkânsızdı. Bu durum onu rahatsız etse de Hope ile aralarında hiçbir şey olmayacağına adı gibi emindi.

Dylan koridora döndüğünde, ertesi sabah herkesin, Hope'un evinin önünde duran arabasını konuşacağını tahmin edebiliyordu. Muhtemelen evde ne kadar süre kaldığı üzerinde bahisler açılacaktı. Şerif buna dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Genç adam büyüdükçe asi bir üne sahip olmuştu. Böyle anılmaktan hoşlansa da artık Gospel'ın şerifiydi. Devlet için çalışıyor, küçük bir çocuğa hem annelik hem babalık yapıyordu. Kendisini ve çocuğunu etkileyebilecek olan hiçbir dedikoduyu kaldıracak durumda değildi. Bir önceki şerifin

geçmişı kadar olmasa da, kendi geçmişinde de sırlar vardı. Dylan zaman zaman Gospel'daki insanların onun tüm işleri batırması için tetikte beklediklerini düşünüyordu.

Genç adam üst katı kontrol edip aşağıya indiğinde Hope'u bir buz torbasının çevresine havlu sararken buldu.

Genç kadının arkası Dylan'a dönüktü. Genç adamın bakışları Hope'un biçimli kalçalarının üzerinden gezinirken, Dylan, Iona'nın ince ipli çamaşır konusunda haklı olabileceğine karar verdi.

Hope arkasını dönüp ona gülümsediğinde Şerif'in kalbi anlamsız bir şekilde kasıldı. "Gözün nasıl?"

Dylan artık eve gitmek için geç kalmıştı. "Tanrı'nın cezası çok acıyor."

Hope, elindeki havlu sarılı buz torbasını uzatırken, Dylan bir iki dakika daha kalmasının sorun olmayacağına karar vermişti.

"Sanırım bu acını azda olsa alır."

Genç adam sırtını tezgâha yaslayıp, bir ayağını diğer ayağının üzerine attı. "Evi gerçekten güzel temizlemişsin."

Hope omuzlarını ilgisizce silkmişti. "Tüm o döküntülerden kurtulmam iki-üç günümü aldı."

"Ve tabii yarasalardan."

"Evet... Yarasalar." Genç kadın yüzünü ekşitti. "Shelly bana taş şöminenin önündeki kan lekesi hakkında bir şeyler anlattı. Şerif Donnelly'yi tanıyor muydun?"

“Tabii ki. Yardımcılarından biriydim.”

“O zaman neden kendini öldürdüğünü biliyor olmalısın.”

“Evet.”

Dylan sözüne devam etmediği için Hope sormaya devam etti. “Pekâlâ... Neden?”

Genç adam bu olay hakkında ne derse desin, Hope’un en ince detaya kadar öğrenmek için her şeyi yapacağını tahmin edebiliyordu. “Farklı cinsel fantezi eğilimlerinde bulunmuş. Kadınların garip iç çamaşırları ve deri aksesuarlar giymesinden hoşlanıyor, o yaşlı kıçını kırbaçlatmaktan aşırı zevk alıyormuş. Bunları nereden bildiğimi düşünüyorsan söyleyeyim. Tüm bu ilişkilerini videoya çekiyormuş.”

“Bunların hiçbirini kendini öldürmek için geçerli bir sebep değil.”

“Hiram’ı hiç tanımıyorsun.” Yaşlı adam tam bir kanun adamıydı. “Yoksa onun hakkında bir yazı mı yazmak istiyorsun?”

“Evet böyle bir düşüncem var.” Hope’un kaşları kararsız bir şekilde havaya kalkmıştı. “Genelde gerçek insanlar hakkında yazı yazmayı pek sevmem... Peki sen polis kayıtlarına girmem için bana yardım edebilir misin?”

“Bu çok zor çünkü dava artık FBI’a intikal etti. Hiram’ı bulduğumuzda çoktan kendini öldürmüştü.”

Hope derin bir iç çekti. “O zaman ilk olarak federallerden izin belgesi almam gerekiyor. Bu izni almam haftaları belki de ayları bulur.”

“Onları devamlı arayarak taciz et.” Dylan’ın tek söyleyeceği buydu. Hope’un gerçek insanlar hakkında yazmadığını öğrenmesi, onun bu konuya ilgi duymayacağı anlamına gelebilirdi. Eğer öyleyse, genç kadın bu konuyla ilgili bilgi almak için etrafta fazla dolanmayacaktı. Eski şerifin ölümü Gospel’in popüler dedikodu malzemesiydi. Kasabalılar Hope’un bu konuda bir şeyler karalayacağını duyarlarsa, genç kadını bilgi komasına sokarlardı. “Belki de gidip kasabadaki insanlardan bilgi toplayabilirsin.”

“İnsanların benimle konuşacağını zannetmiyorum. Hiçbiri arkadaş canlısı değil.”

“Onlara bir şans daha vermelisin.”

“Peki ya sen?”

“Ben elimden geleni yapmaya çalışacağım.” İşte Dylan istemeden de olsa yardım etmeyi kabul etmişti. Genç adam hızlıca konuyu değiştirmesi gerektiğine inanıyordu. “Pekâlâ, bunları sonra konuşuruz. Burada tek mi yaşıyorsun yoksa birazdan Bay Spencer gelecek mi?”

Hope kafasını bir yana eğerek mutfağında duran uzun boylu yakışıklı kovboyu baştan aşağıya inceledi. Dylan’ın gözü hafifçe morarmıştı. İki günlük olduğu belli olan sakalları yüzüne ayrı bir hava katıyordu. Genç şerifin kendine has bir ışığı vardı. Hope bu ışığı içtiği biralar yüzünden görüp görmediğine karar veremiyordu. Genç kadın şu anda kendisini özgür ve mutlu hissetmeye başlamıştı. Üzerindeki bu sarhoşluk her şeyin hallolacağını söyleyen garip bir rüya gibiydi. Mutfağında onu bir kavgadan kurtaran ve evini genç kadın için kontrol eden bir adamın varlığını hissetmeyeli çok

uzun zaman olmuştu. Hope gerçek olamayacak bir rüyanın içinde gibiydi. “Evet, bir zamanlar vardı ancak başkasının Bay Spencer’ı olmayı tercih etti.”

“Ne kadar süre evli kaldınız?”

“Yedi yıl.”

“Uzun sürmüş.” Dylan buz torbasını gözünün üzerine koydu. “Neden ayrıldınız?”

Hope bir omuzunu buzdolabına yaslayıp, bu soruyu nasıl cevaplaması gerektiğini düşünüyordu. “Benden daha iyi, birisini buldu.”

“Daha genç?”

Genç kadın sarhoştur ama her şeyi çok iyi hatırlıyordu. “Hayır, hayır daha genç değildi. Aslında olay o kadar da ilgi çekici değil. Bildiğimiz doktor ve hemşire ilişkisi denilebilir.” Hope yalan söylüyordu. Çünkü bu konuda yalan söylemek genç kadının kolayına geliyordu.

Dylan çarpık bir gülümsemeyle Hope’a baktığı sırada genç kadın bu gülüşü çok çekici bulmuştu. “Senden daha güzel olamayacağı kesin.”

Bu gülüş gerçekten çok çekiciydi. “Aslında çok büyük dişleri vardı.”

Şerifin gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. “Büyük dişli kadınlardan nefret ederim.”

Dylan konuştukça, Hope bu adamdan daha fazla hoşlanmaya başlıyordu. “Dümdüz bir kalçası olduğunu söylemiş miydin?”

“Bundan da nefret ederim.”

“Onu en son gördüğümde göğüslerine silikon taktırmıştı.”

Dylan hiçbir şey söylemeden sadece gülümsüyordu.

“Ah pardon! Bardaki kız arkadaşını bir an unuttum.”

“Dixie’nin kız arkadaşım olmadığını söylemiştim. Ama göğüslerinin silikon olmadığına eminim.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Çünkü Dixie’nin ablası Kim ile lisedeyken sevgiliydik. İkisinin vücudu birbirine çok benziyor.”

“Mezuniyetten sonra bir tır şoförüyle kaçan Kim miydi?”

Dylan’ın yüzü garip bir hal almıştı. Buz torbasını gözünün altına iyice bastırdı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Shelly söyledi.”

“Ah şimdi anlıyorum.”

“Eğer o kız senin sevgilinse neden bir tır şoförüyle kaçtı?”

“Çünkü,” Dylan buz torbasını tezgaha koyup gerindi. “Kim liseden sonra hemen evlenmek istiyordu. Benim planlarımın arasında ise evlilik çok uzak bir ihtimaldi.”

“Neydi bu planlar?”

“Bu kasabadan olabildiğince uzağa gitmek ve dünyanın geri kalanını görmek üzerine kurulu olan planlar.”

“Ama geri dönmüşsün.”

“Evet, sanırım dünyanın geri kalanının Gospel’dan iyi olmadığına karar verdim.”

“Buraya ilk geldiğim günden beri bir şeyi çok merak ediyorum.” Hope, Dylan’ın yeşil gözlerinin içine bakıyordu. “Bu kasabadaki kadınların çoğunun sana âşık olması nasıl bir his?”

Şerif tezgâhtan birkaç adım ileriye doğru adım atarken, başını iki yana sallıyordu. “Tatlım sen tüm bunları yanlış anlamışsın.” Dylan tam olarak Hope’un önünde durdu. “Gospel’daki düzgün bir işe sahip olan bekâr erkeklerin sayısını duysan neden bu kadar kadının ilgi odağı olduğumu anlardın. Tüm olay bundan ibaret.”

Hope tüm olayın bundan ibaret olmadığını farkındaydı. Dylan aynı zamanda uzun boylu, kaslı bir vücuda ve mükemmel bir gülüşe sahipti. Genç adamın saçları zaman zaman taktığı şapkalar yüzünden dağınık görünse de, Dylan parmaklarıyla onları dize getiriyordu. Ayrıca Hope bugün Şerif’in arkasına saklandığı sırada ne kadar muntazam bir sırta sahip olduğunu hissetmişti. Tüm bu fiziksel özelliklerin dışında Dylan’ın kadınlarla konuşurken takındığı tutum; tüm dikkatini karşısındaki insana yönelten tavrı ile bütün kadınları cezbediyordu. Kasabadaki tüm kadınlara “tatlım” diyerek seslense dahi bunu kişisel bir iltifata dönüştürebilen tek erkekti.

“Buz işe yaradı mı?”

“Hayır. Başka bir fikrin var mı?”

“Donmuş bir bifteğe ne dersin?”

“Hiç zannetmiyorum.”

Hope parmaklarını dudaklarına değdirdikten sonra yavaşça Dylan’ın yarasına dokundu. “Bu iyi geldi mi?”

Dylan başını iki yana sallarken bakışlarını yavaşça genç kadının dudaklarına indirdi. “Tam olarak işe yaramış sayılmaz.”

Hope ellerini genç adamın göğsüne dayayıp, ayaklarının üzerinde hafifçe yükselerek Dylan’ın yarasını yumuşak bir şekilde öpmüştü. “Şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Hayır” cevabı Hope’un yanağına bir fısıltı halinde ulaşırken, duyguları paramparça olmuş bir şekilde kalbini sıkıştırıyordu. Dylan’ın vücudunda dokunduğu yerin tam olarak neresi olduğunu anlaması fazla zamanını almamıştı. Dylan’ın kaslı göğsünden yayılan sıcaklık, genç kadının vücudunu ele geçirmişti. Hope, buna bir son verip Şerif’i ittirebileceğini biliyor olsa da, orada öylece duruyor ve hareket edemiyordu. Dylan’ın göğsüne dokunmak soğuk bir havada ellerini ateş yanan bir şömineye uzatmak gibi güzel bir hisse sebep oluyordu.

“Dylan,” Hope’un ağzından başka bir kelime çıkmasına fırsat kalmadan, Dylan onun dudaklarına eğilmişti. Bu öpüşün yumuşak ve tatlı öpücüklerden olmasına imkân yoktu. Dudakları birleştiği anda her ikisi de tutkulu bir öpüşmenin parçası olmuşlardı. Dylan, Hope’un yüzünü ellerinin arasına alarak, genç kadını buzdolabına doğru itirmişti. Genç adam, Hope’un dilini şehvetle emerken; Hope, Dylan’ın tadının ne kadar güzel olduğunu düşünüyor; bu tadı uzun zamandır tatmadığı için özlemle zevkine varıyordu.

Genç kadın öpüşmenin şiddeti ellerini Dylan’ın göğsünün üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Genç adamın tişörtünün altındaki sert kasları yavaş yavaş rahatlıyor, Hope bunu elle-

riyle hissedebiliyor; Dylan'ın tutkulu öpüşünden aldığı zevki inlemeleriyle açıkça belli ediyordu. Genç adam tüm dikkatini Hope'un dudaklarına vermişti. Hope, Dylan'ın ciğerlerindeki havayı soluyor, genç adamın kokusunu burnundan veriyordu. Şerif, bu genç kadının bulutların üzerinde gezinmesini sağlamıştı.

Hope boşta kalan diğer elini yavaşça Dylan'ın beline doğru indirdi. Genç kadının parmakları, tişörtün içinden onun tenine dokunduğunda Dylan'nın nefesi kesilmişti. Hope daha da ileri giderek tişörtü kemerin hâkimiyetinden kurtarmak isterken, Dylan onun bileğini tutarak Hope'u buzdolabına yapıştırdı. Genç adam öpüşünü sürdürürken Hope daha fazlasını istediğini hissetmişti. Tüm bu şehveti, tüm bu dokunuşları... Hayatında eksik ne varsa sahip olmak için can atıyordu. Dylan'ın vücudunu avuçlarının içinde hissetmek, o yapılı vücuda dokunabilmeyi diliyordu. Tam o sırada genç adam bir adım geriye gitmiş ve Hope'un ellerinden uzaklaşmıştı.

Dylan'ın nefes alışverişi düzensizdi. Hope'u adeta gözleriyle soymuş; genç kadının onu istediği gibi o da Hope'u istemişti. Ama bunu yapamazdı. Dylan hiçbir şey demeden mutfak kapısına doğru ilerlerken aniden geri döndü. "Hope?"

Genç kadın Dylan'ın geniş omuzlarına ve ensesindeki açık kahve saçlarına bakıyordu. Ağzını açıp bir şey demek istese de konuşamadı.

"Buckhorn'dan uzak dur."

Şerif olay yerini terk etmişti.

"ŞEYTAN VAHŞİ BATI KASABASINDA FOTOĞRAFLANDI"

Saat sabahın dokuzunda Hope, uzaylı hikâyesi ile ilgili bir taslak hazırlamayı bitirmişti. Başlangıç cümleleri hikâyenin geri kalanı hakkında pek netlik oluşturmasa da, üçüncü paragrafı yazarken hikâyenin gelişme kısmına iyi bir geçiş yaptığını hissetmişti.

Hope, uzay gemilerinin uğradığı bir kaza sonucu bir kasabaya düşen ve bu kasabada normal insanların yaşadığı hayata uymaya çabalayan uzaylıların hikâyesinin geçtiği bir taslak yaratmıştı. Uzaylılar, onları kurtarmaya gelecek olan uzay gemisini beklerken, kasabadaki turistleri kandırarak paralarını almayı adet edinmişlerdi.

Genç kadın gün ağarana kadar yazı üzerinde çalışmış; sabah da kafasında tüm hikâyenin taslağı ile uyanmıştı. Tüm gece ayakta durmak için içtiği kahvenin ve vitamin ilacının haddi hesabı yoktu. Saçını gelişigüzel bir topuzla toplamış, üzerine içinde en rahat ettiği pijamaları ve çorapları giymiş-

ti. Hope duş almaya vakit bulamadığı için, kötü koktuğunu hissediyor olsa da hikâyeye tüm dikkatini vermişken, bilgisayarı başından kalkmak istemiyordu. Genç kadın bir yazı üzerinde çalışırken telefonunu asla açmazdı. Bilgisayarının başından kalkması için evin içinde yangın çıkması gerekiyordu.

Walter'a yeni yazısının konusunu e-mail atmış, editörü konudan hoşlandığını söylemiş; hikâyeyi destekleyeceği fotoğraflar talep etmişti. *Gerçekçi* resimler. Bu resimlere sahip olmanın tek yolu, Hope'un evden çıkarak Gospel'in dışında kalan kurak alanlara gidip, fotoğraf çekmesiydi. Fotoğrafları çektikten sonra tarayıcı sayesinde bilgisayarına yükleyerek, onların üzerinde oynamalar yapacaktı. Bu değişikliklerden ilki normal insanları birer uzaylıya dönüştürmek olacaktı. Bu değişiklik zaman alsa dahi yapılması imkânsız bir şey değildi. Muhtemelen Sihirli Cüce Micky'yi Prens Charles'a benzetmesinden daha zor olamazdı.

Saat 09:30'a geldiğinde, Hope sonunda ara verebilmişti. Telefonu çaldığında kimseyle konuşacak hali olmadığından, telesekreterinin devreye girmesine izin verdi. Arayan şerifin yardımcılarının biri olan Hazel Avery'di. Merkeze gidip ifadesini vermesi gerektiğini söyleyen bir mesaj bırakmıştı.

Aslında Hope'un unuttuğu şey merkeze gidip ifade vermek değildi. Genç kadın merkezin olduğu bölgeyi tamamen kafasından silmek istiyordu. Hatta bununla kalmayıp dün geceyi, Buckhorn'a adım attığı anı ve Dylan Taber'ın bu evden çıkıp gittiğini unutmak için her şeyini verebilirdi.

Hope bilgisayarındaki kaydet düğmesine hiddetle bastı.

Bütün geceyi unutmak istediğinden hâlâ emin olamıyordu. Muhtemelen o barda fazla vakit geçirmeden evine dönseydi Dylan ile aralarında hiçbir şey yaşanmayacaktı. Asıl felaket genç kadın peçetesinin üzerine bir şeyler karalarken başında beliren o geri zekâlı herif yüzünden meydana gelmişti. Pek emin olmamakla beraber Emmett'in içkisini ısmarladığı anda gelmiş olabileceği ihtimalini de düşündü. Yazdığı hikâyeye kendini kaptırmasaydı, bilinçsizce alkol tüketmez, Emmett'in karşısında daha mantıklı davranırdı. Muhtemelen küçük adamlar ve onların penisleri konusunu pas geçerd.

Genç kadın pijamalarını hızla çıkartıp duşa girdi. O kadar içmeseydi ellerini Şerif'ten uzak tutacağına da emindi. Hope sıcak suyun altında hareketsiz dururken, Dylan'ın mı yoksa Emmett'in mi daha bir sorun olduğuna karar veremiyordu. Biri daha korkunç diğeri ise daha aşağılayıcıydı. Hope, Dylan hakkında yanlış hisselere kapılmış, Şerif ile aynı hisleri paylaştığını düşünmüştü. Dylan onunla sevişmek istememişti. Mutfak kapısından öylece çekip gitmiş; genç kadın ise dudaklarında Dylan'ın tadı ile arkasından bakakalmıştı. *Buckhorn'dan uzak dur*. Ne bir özür ne de bir pişmanlık bildiren o cümle... Bunun dışında hiçbir şey söylememişti.

Hope son olarak saçlarını duruladıktan sonra duştan çıktı. Uzun zamandır hiçbir erkeğin onu böyle etkilemediğini kabul etmek zorundaydı. Genç kadın, Dylan'ın cüsseli bedenini hissetmeyi gerçekten istemişti.

Hope'a göre aşk olmadan seks olmazdı. İlk deneyimini üniversitede yaşamış ve uzun süre aktif bir cinsel hayatı olmuşt. Şimdi otuz beş yaşına girdiği bu döneminde anlamsız bir cinsel ilişkinin insanı ne kadar boş ve anlamsız hisset-

tirdiğini biliyordu. Kadınlar için tek gecelik bir ilişkinin ardından sabah kalkıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak hiç kolay değildi.

Tabii ki âşık olduğun kişi ile seks yapmak bir ilişkiye sahip olmakla alakalıydı. Bir ilişkiye sahip olmak ise çaba gerektiriyordu. Hope artık yeni bir ilişkiye başlaması gerektiğini düşünse de kimseyi kendisine yaklaştırmıyordu. Genç kadın tüm erkekleri eski kocası gibi zannetmemesi gerektiğini biliyor; çok az erkeğin karısının en yakın arkadaşından çocuk yaptığını tahmin edebiliyordu.

Hope ne kadar mantıklı düşünmeye çalışsa da kalbi bunu kabullenemiyordu. Sürekli konuşan iç sesini susturmak mümkün değildi. Aynaya her baktığında geçmişin yaralarını görmezden gelemiyordu.

Hope ergenlik çağından beri endometriozis hastalığı ile boğuşmaya başlamıştı. Üniversite son sınıfa geçtiğinde artık ameliyat olmaktan başka çaresi yoktu. Hope, 21 yaşında rahimi alınmış bir kadın olarak hayata yeniden başlamıştı. Hayatının tadını çıkarmak ve erkeklerle istediği gibi takılmak için artık özgürdü. Rahim ameliyatını olduktan sonra hayatını etkileyecek en önemli şey çocuk sahibi olamayacak olmasıydı. Hope bu durumu anlayışla karşılamış, doğru zaman gelince bir çocuk evlat edinebileceğini düşünmüştü.

Genç kadın kendi düşüncelerinin, kocasının planları ile

uyuşmadığını boşanma kâğıtlarını imzalarken anlamıştı. Kocasını bir başkasından çocuk yapmış, onu terk etmişti.

Hope duştan çıkıp saçlarını ve vücudunu kuruladıktan sonra aynaya baktı. Üç yıl önceye kadar işleri iyi idare ettiğini düşünmüştü. Blaine'in parasını ve sevdiği arabasını tazminat olarak almış ve maddi anlamda kendisini garantiye almıştı.

Ama aslında hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Hope sadece düştüğü yerden kalkmaya çalışıyordu.

Dün gece Dylan ile yaşadıkları, kendisine kurduğu hayatın içinde özlediği duyguların patlamasıydı.

Yatak odasına girip giyinme dolabını açtığında dün gece yaşananların pek de düşünülerek yapılmadığını kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Dylan'ın dudakları ile buluştuğunda, korkup kaçmamış ve o anın tadını çıkarmaya karar vermişti. Bir yerde duracağına emindi. Hope her zaman duracağı yeri bilmişti ancak bunu onun yerine Dylan yapmış, kolayca çekip gitmişti. Arkasına bile bakmadan, çekip gitmişti. Hope, o adamı bugün görmek istemiyordu. Hatta yarın... Hatta öbür haftaya kadar görmek istemiyordu.

Dylan'la karşılaşmamasının tek yolu kendisini eve kapatmaktı. Ama Hope bunu yapmayacaktı. Bunun iki sebebi vardı. İlki Dylan'ın polis dosyaları hakkında genç kadına yardım edecek olması, ikincisi de Hope'un dün yaşananları ciddiye aldığını göstermek istememesiydi.

Genç kadın kendi kendine, Dylan'ın yüreğini ağzına getirecek kıyafeti bulmak için giysi dolabının önünde bu kadar oyalanmadığını söylüyordu. Üzerine turkuaz renkli etek ve

bluz geçirmiş; ayakkabı olarak da Tony Lama botlarını tercih etmişti.

Şerifin ofisine gitmek için evden çıktığı makyajı çok doğal gözüküyor, saçları doğal dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Pearl County Polis Merkezi, Mercy ve Main'in tam köşesindeydi. "*HEMEN ÇEK- Resimler bir saatte tab edilir.*" Reklâmın sergilendiği yer dışında tüm bina polis merkezine aitti. Eski taş binanın dışı seneler geçtikçe eskimiş, koyu renkli pencereler demir parmaklıklarla korunmuştu. Binaya ait park yeri doğu yakasına doğru genişlemiş; binanın iç kısmı modern bir şekilde yenilenmişti. Yeni boyanmış duvarların ve diğer yeni eşyaların kokusu hâlâ duruyordu. Güneş ışığı ofisin içini aydınlatmıştı.

Üzerinde altın yıldız rozeti olan bej renkli bir bluz giyen bayan şerif yardımcısı, Hope içeriye girdiğinde genç kadını gülümseyerek karşıladı. Hope'u cam kapıların olduğu, üzerinde "Şerif Dylan Taber" yazan tarafa doğru yönlendirmişti. Merkezdeki tüm kadınlar tek tip giyinmişlerdi. Tabelada adının "Hazel Avery" olduğu yazılı olan saçları permalı kadının masası tüm odaların kapılarının açıldığı alanın tam ortasındaydı.

"Siz Hope Spencer olmalısınız." Hazel nihayet konuşmuştu. "Ada bana bu botlardan bahsetmişti."

Hope ayağındaki botlara şaşkınlıkla baktı. "Bunları Malibu'dan almıştım."

"Hı hı." Hazel eline aldığı dosyasıyla ayağa kalktı. "Benimle gelin lütfen."

Hope, Hazel'ı Şerif'in odasına kadar takip etmişti. Şerifin odasının ahşap kapısı yarı açıktı. Kapının yanında altın renkli tabelanın üzerine siyah renkle Dylan'nın ismi ve soyadı yazılmıştı.

Hope kapının önünde durduğunda midesinde hissettiği heyecanı engellemek adına bakışlarını Hazel'in gömleğine dikmişti. Odanın içine girdiklerinde, genç kadına ifadesini nasıl yazacağı anlatılmış, dün geceki olayları en ince ayrıntısına kadar yazması istenmişti.

Hope masaya oturup, önündeki formu dikkatle okumaya başladı. Dün gece yaşanan birçok olay gözlerinin önünde canlanıyordu. Hope en azından bir kısmını unutmak istemişti.

"Eğer sorunuz olursa, burada olacağım." Hazel odadan çıkmadan bombasını patlatmıştı. "Yani üzerinizdeki flörtöz etekle Şerif'i rahatsız etmenize gerek yok."

Flörtöz etek mi? Hope başını iki yana sallarken, Hazel'in aklından geçenlere inanamıyordu. Formun üzerinde yer alan isim, adres, tarih gibi bölümleri sorunsuzca doldurmuştu. Genç kadın formun üzerine eğildiği sırada açık kapıdan dışarıya bakarak bir şeyler görmeye çalıştı. Hope klavyenin üzerinde hızlıca hareket eden uzun parmakları hemen fark etti. Bu uzun parmakların sahibi dün gece bu ellerle Hope'un belini sarmış; genç kadına dokunmuştu. Dylan'ın bej renkli gömleğinin kolları ve siyah deri saati Hope'un dikkatinden kaçmıyordu. Şerif masanın üzerinde bir kaleme uzanmış, kâğıdının üzerine bir şeyler yazıyordu.

Şerif'in solak olduğu detayı genç kadının ilgisini çekmişti. Çalan telefonu sağ eliyle açmış, telefonla konuşurken sol

eliyle kalemi masaya vurmaya başlamıştı. Dylan'ın uzaktan gelen sesini duyabiliyor, gülüşündeki keyfi hissedebiliyordu.

Hope tüm dikkatini önündeki forma vermeye çalıştı. Buckhorn'da yaşanan her şeyi dakikası dakikasına hatırlıyordu. Yazacağı yeni konu hakkında çok heyecanlanmış, o heyecanla aldığı alkolün miktarını ayarlayamamıştı. Emmett Barnes, Hope'a içki ısmarlamakta ısrar etmiş ve hayır cevabını kabul etmemişti. Karşısındaki adam sinirlenmiş, Hope ise karşılık vermişti. İşte kavga o anda başlamıştı. Genç kadın barın üzerine zıpladığında, Dylan'ın içeriye girdiğini ve daha sonra onun Emmett'a salladığı yumruğu görmüştü. Emmett, Dylan'ın yumruğu ile yere serildikten sonra Şerif, Hope'un yanına gelerek genç kadını yere indirmişti.

Genç kadının bakışları ister istemez Dylan'nın oturduğu masaya kayıyordu. Bu adam dün gece ona dokunmuş, uzun süredir hissetmediği korunma duygusunu genç kadına hissettirebilmişti. Ama bu rüya uzun sürmemiş, Dylan çekip gitmişti.

Hope elindeki formu Hazel'a teslim edip arkasına bakmadan koridorda ilerlemeye başlamıştı. Hazel'ın arkasından bakıp, eteğini his tasvip etmediğini belirten bir şey söylediğine çok emindi. Hope bunları kafasına takmıyordu. Koridorda ilerlerken beklediği tek şey Dylan'nın sesini duymaktı. Genç kadın Şerif'in odasının kapısının açıldığını duyduğunda otopark alanına giden bölüme girmişti. Hope arabasına ulaştığında, Dylan'ın uzun bacaklarıyla hızlı hızlı merdivenlerden indiğini gördü. Genç adam kemerini kontrol ediyor bir yandan da omuzuna telsizini sabitliyordu. Hope'un orada olduğunu fark etmemişti. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi

genç adam resmi kıyafetleriyle çok yakışıklı gözüküyordu.

Hope bunca zamandır üniformalı insanların bu kadar çekici olup olmadıklarını merak etmiş ancak bu durumun Dylan'a has olduğunu anlamıştı. Genç adam Levi's pantolon giydiğinde bile ünlü bir model gibi gözüküyordu.

Hope, midesinin bir kez daha alt üst olduğunu hissettiğinde kendisine sabah bir şey yemediğini hatırlattı. Uzun süre yazı yazmış ve yemek yemeyi ihmal etmişti. İçtiği kahve midesini bulandırmıştı. Genç kadın arabasının açığında, Dylan sesi duymuş ve Hope'u görmüştü.

Genç Şerif, Hope'un arabasının ön çamurluğunun orada durup genç kadını selamladı. Dylan'ın gözünün altı morarmıştı. "Hey, selam. Nasılsın?"

"Ben iyiyim ama sen pek öyle gözüküyorsun."

"Sen bir de Emmett'ı gör."

"Onun durumu daha mı kötü?"

"Hak ettiğini buldu." Dylan, Hope ile aralarında araba kapısı kalana kadar yaklaştı. Bu adamın özel alanlar hakkında pek bilgisi yokmuş gibi gözüküyordu. "Seni bu saatte burada gördüğüme şaşırdım."

Hope, Dylan'nın yeşil gözlerinin içine baktı. Bu bakışların etkisi altında olmak biraz rahatsız edici olsa da, genç kadın kollarını arabasının kapısını dayayıp rahat bir görüntü vermeye çalıştı. "Neden ki?"

"Akşamdan kalma olacağını düşünmüştüm."

"O kadarda alkollü değildim." Hope kayıtsızca omuzlarını

silkti. “Evet, belki alkolü fazla kaçırmış olabilirim ama en azından bütün geceyi tuvalette geçirmedi.”

“O zaman çok şanslısın.” Dylan şapkasını hafifçe geriye doğru itti. “Bugünde mikrobiyel çeşitlilik ve hayvan çeşitliliği hakkında olan yazın üzerinde mi çalışacaksın?”

“Aslında bugün bölgenin resimlerini çekmeyi planlıyorum.”

Genç adamın bakışları Hope’un giysilerinin üzerinde geziniyordu. “Bu kıyafetlerle mi?”

“Değiştirmeyi düşündüm.” Dylan kendi kolunu Hope’un kolunun yanına koyduktan sonra genç kadının suratına baktı.

“Resimleri nerede çekmeyi planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Neden sordun?”

“Çünkü dün gece aldığım telefona benzer bir çağrı almak istemiyorum.”

“Dün gece yaşananların benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Sadece senin belayı çeken bir tarafın olduğunu düşünüyorum. Bir süreliğine evde otursan hiç de fena olmaz.” Genç adam bilinçli olarak Hope’un dirseklerine dokunuyordu.

Hope sırtını dikleştirip, bu dokunuştan etkilenmediğini göstermek istercesine kaşını havaya kaldırdı. “Belki de sen bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemesen daha iyi olur.”

“O zaman sen de bana bunları söyletecek şeyler yapma,

çokbilmiş şey.” Dylan, Hope’a doğru eğilmişti. “Daha önce hiçbir kadınla bu tarz bir konuşma yapmadım. Tabii ki bunlar sadece benim düşüncem.” Genç adam duraksadı. “Gündüzleri de alkol almanı tavsiye ederim. Sarhoş olunca daha anlaşılabilir bir insan oluyorsun.”

“Teşekkürler Şerif. Ama bir dahaki sefere senden tavsiye istediğimde konuşursan çok memnun olurum.”

“Öyle mi?” Dylan’ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirmişti. “Tatlım bana telefonda seks yapmayı önerecek misin yoksa başka planlar yapayım mı?”

Hope cevap vermeden önce uzun uzun karşısında sırtıtan genç adama baktı. “Başka planlar yapmaya başla.”

Dylan, genç kadını zorlamaya devam ediyordu. “Her ihtimale karşı numaramı ister misin?”

Hope cevap vermeden arabasına binip gaza bastı. Genç kadının Şerif’in numarasını almasına gerek yoktu. O numarayı çoktan ezberlemişti. Dylan’nın numarası 666’ydı.

Hope, Porsche’sini Gospel Halk Kütüphanesi’nin otoparkına çekmişti. Hikâye hakkında pek fazla bir şey yazmamış olsa da, eski gazeteleri incelemek her zaman keyifli oluyordu. Aynı zamanda eski Şerif Donnelly ile ilgili bir şey öğrenebilirdi. Dylan dışında tüm Gospel halkı bu konu hakkında konuşmaktan çekiniyordu. Hope ne için olursa olsun Dylan ile bu konuyu şimdi konuşamazdı. O sinir bozucu adamla yalnız kalmak şu an istediği en son şeydi. Hope, Dylan’ın onu sar-

hoş olarak tercih edeceğini söylediğinde hissizleşmiş ve ne diyeceğini bilememişti.

Eğer bu konu hakkında bilgiye ihtiyacı olacaksa, FBI'ın dosyalarını inceleyebilirdi, tüm bilgileri toplaması kısa zamanını alırdı. Ancak Hope'un bu konu üzerinde yazma isteği çok baskın değildi. Bilgileri toplayıp, uzun bir çalışma sonrasında basılması garanti olmayan bir işe o kadar emek verip vermemek konusunda kararsızdı. Hope eski dosyaları karıştırdıkça Şerif hakkında ilginç bilgilere rastlıyordu. Şerif nasıl yakalanmıştı? Ne kadar parayı zimmetine geçirmişti? Dylan dün gece videolardan bahsetmişti. O videoları kimler izlemiş ve kimler kasabaya yaymıştı?

Gospel Kütüphanesi'nin ön cephesi iki kanatlı taş bir binaydı. Binanın camları sayesinde gün ışığı içeriye aydınlatıyor; iç kısımdaki rafların ve masaların üzerindeki tozları meydana çıkarıyordu.

Regina Cladis muntazam topuzu ile masasında oturmuş; Goose Bumps serisinden oluşan bir deste kitabı önüne almış, kolasını yudumlayarak zamanını geçiriyordu. Hope'un geldiğini görünce yan gözle genç kadına baktı. Goose, masanın diğer tarafında bekleyen çocuklara doğru kafasını çevirdi.

“Kitapları okumadan önce ellerinizi yıkayın. Hiçbir kitabın üzerinde parmak izlerinizi görmek istemiyorum.”

Hope, çocukların orayı terk etmesini sabırla bekledikten sonra kütüphanecinin gözlerinin içine dik dik bakmaya başladı. “Merhaba, benim bir konuda bilgiye ihtiyacım var. Bana yardım edebileceğinizi düşündüm.”

“Konunun ne olduğuna bağlı. Pearl County’de altı aydan az yaşayan insanlar için kütüphane materyalini inceleyemem.”

Hope bu tepkiye hazırlıklıydı. “Kütüphane materyalinin incelenmesini istemiyorum. Beş yıl önceki yerel gazeteleri incelemek için gelmiştim.”

“Asıl ilgilendiğiniz konu nedir?”

Genç kadın karşısındaki kütüphane görevlisinin vereceği tepkiye hazırlanmak için derin bir nefes alıp, söze başladı. “Bir önceki Şerif hakkındaki haberleri okumak istiyorum. Hani... Kendini öldüren...”

Regina gözlerini kırpıştırarak Hope’a baktı. “Sen Minnie’nin evinde oturan Kalifornialı kadın mısın?”

Hope, duyduğu bu yeni isim karşısında meraklanmıştı. “Minnie mi?”

“Minnie Donnelly. Hiram’ın 25 yıllık eşi.”

“Bayan Donnelly nasıl öldü?”

“Kanserden. Rahim kanseri. Bana sorarsan Hiram her zaman sapıktı. Daha üçüncü sınıftayken göğüslerime dokunmaya çalışırdı. Her neyse. Senin ne işine yarayacak bu gazeteler?”

Hope bu kasabada insanların dedikodu yapmayı çok sevdiğlerini anlamıştı.

“Şerif hakkında bir yazı dizisi hazırlamak istiyorum.”

“Daha önce basılmış bir yazın var mı ki?”

“Birçok yazım dergilerde basıldı.” Bu kısmen doğrudu. Genç kadının uzun süredir hatırı sayılır dergilerde yazıları yayınlanmasa da küçük çaplı dergilerde tam zamanlı çalışıyordu.

Regina’nın gözleri parlamaya başlamıştı. “Ben de yazarım. Çoğunlukla şiir yazıyorum. Belki sonra göz gezdirmek istersin.”

“Aslında şiir hakkında pek fazla bilgim yok...”

“Ah hiç problem değil. Kedim, Jink hakkında da kısa bir hikâye yazdım. Kendisi Tom Jones ile birlikte “*What’s new, pussycat?*” şarkısını söyleyebiliyor.”

Hope’un sessizliği boğazında kramp oluşmasına sebep olmuştu. “Yok artık!”

“Evet, doğruyu söylüyorum.” Regina masanın dayalı olduğu duvarda asılı olan anahtarlardan birini alıp, kilitli çekmecelerden birini açtı. “Bir bakalım. Olay 95 yazında meydana gelmişti.” Kütüphaneci kadın çekmecenin içine iyice eğilip, en diplerden çıkardığı iki mikrofilmi Hope’un avucunun içine bıraktı. “Al bakalım. Bunları projektör ile açabilirsin. Projektör kullanmayı biliyorsun değil mi? Eğer kopyalarını almak istersen her bir kopya için 10 cent ücret alıyoruz.”

Hope, Regina’nın onu görmeyeceğini tahmin edebiliyordu. “Yok hayır. Bunları kullanmayı biliyorum.”

Genç kadının mikrofilmleri kopyalaması uzun sürmüş, Hope bu sırada haber başlıklarını okumakta pek başarılı olamamıştı. Ancak gördüğü kadarıyla Şerif pek çok fetiş gece kulübüne gitmiş, zaman geçtikçe bulunduğu kadınlara para

vermeye başlamıştı. Her yaştan ve her kültürden kadınla birlikte oluyordu. Ölümünden önceki son sene, tercih ettiği kadınların fiyatları oldukça artmıştı.

Hope, haberlerin içinde Dylan'ın ismini gördükçe heyecanlanıyor, Dylan'ın konuşmalarında neler söylediğini merak ettiği için duraksayıp, haberi okuyordu. "Olay FBI tarafından inceleniyor. Konu hakkında konuşamam." Genç adamın söyledikleri bu iki cümleden ibaretti. Hope işlerini halledip, mikrofilmleri geri verdikten sonra kütüphaneden çıkıp, evine doğru yol aldı. Evine girdikten iki dakika sonra kapının zili sabırsızca çalmaya başlamıştı.

"Biliyor musun?" Shelly nefes almadan konuşuyordu. "Çok uzun süredir komşu olmayabiliriz ama en azından arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm."

Hope karşı komşusunun öfkesinin sebebini anlayamamıştı. "Evet arkadaşız."

"Peki, o zaman neden Buckhorn'da olanları Dylan'dan duyuyorum?"

"Sana söylemeye vaktim olmadı." Hope, Shelly'nin arkadaşça bir sohbete mi yoksa dedikodu yapmaya mı geldiğini bir türlü çözememişti. "Sen Dylan'la ne zaman konuştun?"

"Bu sabah Adam'ı bize bırakırken konuştuk. Yüzündeki morluğu sorunca olayları anlatmak zorunda kaldı. Emmett korkutucu bir adamdır. Seni incitmiş olmalı."

"Biliyorum ama Hayden Dean adında bir adam araya girdi. Yoksa Emmett'in yumruğunu yüzümde hissedecektim."

"Evet, şanslıymışsın ama Dean'ler de çok iyi adamlar degillerdir. İnan bana."

“Gerçekten mi? Ben de bugün gidip onu ziyaret etmeyi düşünüyordum.”

Shelly kafasını iki yana sallayarak Hope’a baktı. “Bu insanlardan uzak dur. Sanırım Hayden onun ilk kuzeni.” Shelly’nin kaşı havaya kalkmıştı. “Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

Hope, Shelly’nin buraya neden geldiğini düşünmeyi bırakmıştı. Bir kadının arkadaşlığını ne kadar özlediğini şimdi daha iyi anlıyordu. “İçeri girmek ister misin? Diyet kolam var.”

“Diyet kola mı? Diyete ihtiyacım var gibi mi gözüküyorum? Ben diyet yapmıyorum.”

“Buzlu çay?”

“Hayır teşekkürler. Birazdan Wally ve Adam ile göl kenarında pikniğe gideceğiz. Gelmek ister misin?”

Hope’un yapması gereken o kadar işi vardı ki. Uzaylı hikâyesini bitirmesi, çevre bölgenin resimlerini çekmesi, tüm o fotoğrafları bilgisayara yükleyip üzerinde oynaması, kütüphanedeki hikâyenin detaylarını okuyup olayın arkasındaki sır perdesini aralaması gerekiyordu.

Ama genç kadın evde kalmak yerine, Shelly’ye gülümseyip göl kenarında geçireceği birkaç saatin keyfini çıkarmaya karar verdi. “Tamam geliyorum. On dakikaya hazır olurum.” Hope odasına hızlıca çıkıp yüzünü yıkadıktan sonra bacaklarını tıraşlamayı ihmal etmemişti. Üzerine renkli bir tişört giyip altına kot şortunu taktı. Giyinme işini hallettikten sonra mutfğa inip kilerden piknik sepetini çıkarmayı akıl etmişti.

Sepetin temiz olduğuna emin olduktan sonra içine diyet kola, üzüm, kraker, Fransız peyniri ve Minolta kamerasını attıktan sonra artık hazırdı. Omuzuna attığı plaj havlusu, ayaklarına giydiği parmak arası terlikleri ve yüzündeki gözlüğü ile göl kenarına uygun bir görüntü sergiliyordu.

Genç kadın, Shelly'nin yanına geldiğinde çocuklar çoktan gölde yüzmeye başlamışlardı. Wally'nin annesi çocukları bir ağaç gölgesinin altında izlemeyi tercih ediyordu. Shelly, şezlonga uzanmış, elinde içeceği; ara sıra kaçamak yaparak yediği patates kızartması ile anın tadını çıkartıyordu.

“Yanımızda fazladan sandviç getirdik.”

Hope, genç kadının yanına otururken karnının aç olduğunu hissediyordu.

“Sandviçler neyli?”

“Fıstık ezmeli-marmelatlı ve salamlı-peynirli.”

Hope üzerine uzandığı şezlongun sıcaklığını bacaklarında hissettiğinde içi huzurla dolmuştu. Elindeki sepeti dizlerinin arasına yerleştirip açmaya yeltenirken “Ben de meyve, kraker ve peynir getirdim,” dedi.

“Krem peynir mi?”

“Hayır, Fransız peyniri.” Hope peyniri krakerin üzerine sürdükten sonra üzerine bir de üzüm tanesi ekleyip bir ısırık aldı.

“Ah yok ben istemiyorum.”

Hope, onu hayretle izleyen Shelly'ye bakarken gülmekten kendini alamadı. “Tadı çok güzel.”

“Hayır, ben denememekten yanayım.”

“Ama ben senin yaptığın yemeği yedim. Şimdi sıra sende.” Hope kendi krakerinden bir parça kopartıp Shelly’ye uzattı.

“Bu krakere yemek mi diyorsun sen?”

“Çalışan bir kadın olmak bunu gerektirir.”

Shelly, Hope’un verdiği krakeri ağzına atıp birkaç kez çiğnedi. “Hey, bu düşündüğümde daha lezzetliymiş.”

“Krem peynirden bile mi?”

“Evet. Tabii pastırmalı olanı tek geçerim.” Genç kadınlar ellerindeki sepetleri değiştirirken Shelly, Hope’u uyarmadan edememişti. “O sepette istediğin her şeyi yiyebilirsin ancak fıstık ezmesi ve üzüm marmelatlı olanı asla yiyemezsin. O Adam’ın. Küçük bey marmeladının içinde tane üzüm parçaları istemediği için Dylan onu kendi elleriyle hazırlıyor.”

Hope salamlı olan sandviçi eline alırken, çocukluğundan beri bu kadar taze ekmek yemediğini düşünüyordu. “Adam’ın annesi nerede?” Genç kadın bu sorunun cevabını duymayı çok istiyormuş gibi davranmıştı.

“Çoğunlukla Los Angeles’ta.” Shelly peynir sürdüğü krakerin üzerine üzüm koymakla meşguldü. “Kendisi Adam’ı görmek istediğinde Montana’da bir yerlerde kalıyorlar.”

Hope içeceğini dudaklarına götürürken aldığı cevaptan pek hoşlanmamıştı. “Bu çok garip. Genelde babası çocuklarını görmeye gelir... Anneler değil.”

Shelly bu durum çok normalmiş gibi omuz silkti. “Dylan

anne ilgisine ihtiyaç duyduğunda büyükannesinde ya da halasında kalabiliyor. Dylan çalıştığında ise benimle ve Wally ile zaman geçiriyor.” Shelly krakerinden bir ısırık daha aldı. “Senin çocuğun var mı?”

“Hayır. Hayır, çocuğum yok.” Hope, arkadaşının yüzünde ona acıyan bir bakış yakalamayı beklerken, Shelly sadece yediği krakerle ilgileniyordu.

“Bu kraker bağımlılık yapıyor.” Genç kadın bir tane daha hazırlamak için sepetin içine gömülmüştü.

Hope çocuk konusu açılmadığı için rahatlamıştı. Yemeğini yemeye huzur içinde devam edebilirdi. Wally ve Adam gölün içinde keyifle oynuyordu. Uzun zamandır yemediği kadar lezzetli ama bir o kadarda kalorili yemekleri midesine indirmişti. Sepetini geri aldığındaysa sadece birkaç tane üzüm, iki diyet kola ve kamerası kalmıştı. İlk olarak gölde oynayan çocukların fotoğrafını çekmeye karar vermişti. İki erkek çocuğu elleriyle balıkları yakalamaya çalışırken, çok güzel bir görüntü sergiliyorlardı. Yavaşça odaklanıp, deklanşöre basıp fotoğraf çekmeye başladı.

“Yazacağın yazı için fotoğraf mı çekiyorsun?”

Aniden Hope, Shelly’ye yalan söylemek istemediğini hissetmişti. “Evet.” Aslında bu pek de yalan sayılmazdı. Gölün ve çevresinin resimlerini çekmeye devam ediyordu. Genç kadın fotoğrafları çekmeyi sürdürürken çocukların gölden çıkıp, koşarak yanlarına geldiğini gördü. Adam mayosunun cebindeki taşları Shelly’ye verirken, ona en iyisini alabileceğini söylemişti.

“Benim de fotoğrafımı çeksene, Hope.” Wally kollarını göğsünde birleştirip Hope’a poz veriyordu.

“Hayır benim.” Adam, Wally’yi yolundan ittirip bir bod-yguard gibi poz vermeye başlamıştı.

“Her ikinizin de fotoğraflarınızı çekip, onları bastırınca sizlere hediye edeceğim.” Çocuklar sandviçlerine yumulmadan önce yeterince poz vermişlerdi. Yemeklerini hızlıca yiyip, tekrar taş toplamaya gittiler.

“Yazını ne zaman bitirmeyi planlıyorsun?”

Hope ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalışsa da, bu kadar çok şeyi paylaştığı bu kadına artık yalan söylemek istemiyordu. Bu kadın çocuğunun olmadığını duyunca Hope’u yargılamamıştı bile.

“Sana sır verebilir miyim Shelly? Ama kimseye söylemeyeceksin.”

“Tabii ki.” Shelly, Hope’a doğru uzanmıştı.

“Ben aslında *The Weekly News of the Universe* adlı dergi için yazılar yazıyorum.”

“Öyle mi? Neden yalan söyleme ihtiyacı hissettin ki?”

“Çünkü insanlar yazdığım hikâyelerle dalga geçiyorlar. Tüm bunları saçmalık diye adlandırmalarına katlanamıyorum.”

“Saçmalık değiller mi ki?”

“Hayır. Koca ayak ve uzaylılar hakkında yazılar yazıyorum. Bunlar saçmalık değil.”

“Hımm... *The Enquirer*’ın yanında satılan dergilerden mi bahsediyorsun?”

Hope, gölün sakın manzarasını çekmek için seyir halindeki botun geçmesini bekledi.

“Dev Karınca New York’a saldır! Bunu sen mi yazmıştın?”

“Bingo!”

“Aman Tanrım O sen miydin?”

“Aslında teknik olarak başka isimle yazdığım için hayır, o yazıyı ben yazmadım. Genelde Lacy Harte ya da Frank Rhodes isimlerini kullanıyordum.”

“Sen Lacy Harte mısın? Şaka yapıyor olmalısın! Her zaman bu iki ismi farklı insanlar olarak düşünmüştüm. Devamlı atışıyorlardı.”

“İlk başta çok şizofrenik bir yaklaşım gibi gelse de sonradan çok eğlenmeye başladım. Zaman zaman Madilyn Wright adıyla da yazıyorum.”

“Aman Tanrım! Sihirli Cüce Micky’nin hikâyesini okumuştum. O sen miydin?”

“Aynen.”

“Kayınvalidem tüm o dergileri alır, okuduktan sonra bana gönderir.”

Hope, tüm bu kayınvalideler olmasa bu tür dergileri alanların kendilerini ifşa etmeyeceğini biliyordu. Herkes bu dergileri okur, iş itiraf etmeye gelince kimse almadığını söyler-

di. Derginin dünya çapında on milyona yakın okuyucusu olduğuna göre tüm okuyucuların hepsi yaşlı kadınlar olamazdı.

“Micky kendisini RuPaul’a dönüştürdüğünde çok hoşuma gitmişti.”

“Ancak kendisi bu hikâyeden çok hoşlanmadı.”

“Nasıl yani? O cüce gerçek miydi?”

“Aslında kendisi sihirli bir cüce değil sadece normal bir cüce. Gerçek adı Myron Lambardo; Myron the Masher adı ile de tanınıyor. Kendisi ile Vegas’ta bir araştırma yaparken tanışmıştım. Barda çalışıyor, para karşılığı çamur dolu bir havuzda kadınlarla güreşiyordu.” Hope, o cücenin fotoğraflarını çekmek için para ödemiş, Myron’ın bir izin belgesi imzalamasını söylemişti. Bu adamın kendine has bir ünü vardı. Hikâye fikrinden hoşlanmış hatta daha da ileriye giderek Hope’un iş hattına mesajlar bırakmaya başlamıştı. Hikâye yayınlandıktan sonra her şey tersine dönmüş, Myron hikâyede kendisinin eşcinsel olarak gösterildiğini iddia etmiş; çamur havuzunda bir kadın tarafından yenilmenin daha az utanç verici olduğunu söylemişti. “Myron bir izin belgesi imzaladığını öğrenince, daha da öfkelenmiş ve beni tehdit etmeye başlamıştı. İmajını düzeltmemi istiyordu. Kendisine cevap vermedim. Bir süre sonra nerede yaşadığımı öğrenmiş, kapımda belirmişti. Yapılacak tek şey mahkemeye başvurmaktı. Mahkeme beni haklı buldu. Myron’a uzaklaştırma cezası verdi.”

Shelly yüzündeki şaşkın ifade ile Hop’a bakıyordu. “Bir cüce tarafından mı tehdit edildin?”

“Onun ismi Myron!”

“Sana zarar verdi mi?”

“Birkaç kez fiziksel temasa yeltendi desek daha doğru olur.”

“Ama o bir cüce! Sana nasıl zarar verebilir ki?”

“Evet, ama kendisi oldukça kuvvetli bir cüce. Parasını güreş yaparak kazanıyor.”

Shelly, gözlerini kocaman açmış; eliyle ağzını kapatmaya çalışıyordu. Hope, arkadaşının histerik bir şekilde korkudan ağlayacağını düşünse de, Shelly çoktan kahkahalarla gülme-ye başlamıştı.

Çocuklar, yanlarına geldiklerinde Shelly’nin neden güldüğünü merak etmişlerdi. “Bu kadar eğlenceli olan nedir anne?”

Genç kadın gülmekten cevap verememiş, çocuklar da Hope’tan bir cevap bulmak adına onun yüzüne bakmışlardı.

Hope ne diyebilirdi ki? Bazı insanlar normallikten çok uzaktı. Genç kadın zaman zaman bu dünyadaki tek normal insanın kendisi olduğunu düşünüyordu.

“BU ÇOCUĞUN KULAKLARI ÇOK PİS”

Dylan, duş başlığından fışkıran sudan kaçamamıştı. Üzerindeki gri tişörtünün su damlayan yerleri siyaha dönmüş, lekelenmiş gibi gözüküyordu. “Hey,” Genç adam, Adam’ın başına şampuan dökerken oğlunu uyarmadan edememişti. “Dikkatli ol evlat!”

Adam boş küvetin ortasında otururken mızımızlanmadan edemiyordu. “Baba artık büyüdüm. Kendim yıkanabilirim.”

“Biliyorum yapabilirsin.” Dylan, Adam tek başına yıkandığında saçını bir kez şampuanladığını fark etmiş bunun için en azından haftada bir Adam’ı kendisi yıkamaya karar vermişti. “Bütün bunlar da ne? Çakıl taşları mı?”

“Hayır. Wally ve ben onların evinde kum savaşı yaptık.”

Dylan oğlunun saçlarını tepesinde birleştirip, bir rockçı gibi gözükmelerini sağlayan saç şeklini ilk banyosundan beri yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Bir süre oğluna bakıp

gölümsedikten sonra Adam'ın kafasını geriye atmasını sağlayıp şampuanı duruladı. "Shelly'nin seni popondan vurmasına şaşırdım."

"Hope da bizimleydi." Adam gözlerini yumup, suyun altında rahatlıyordu.

"Shelly hiçbir zaman bir yabancının önünde bizlere bağışmaz."

"Hope da mı sizinle geldi?"

"Evet." Adam eliyle yüzündeki suyu temizliyordu.

"Yüzmek için bir şeyler giymiş miydi?"

"Evet. Mavi ve yeşil renkli bir şey giyiyordu."

"Tek parça mı yoksa iki parça mıydı?"

"Tek parça."

Dylan, oğluna Hope'un nasıl görüldüğünü sormak istese de sonradan vazgeçti. Hope muhtemelen bir çöp torbasının içinde bile muhteşem gözükürdü.

"Başka ne yaptınız?"

"Hope fotoğraf çekti. Sonra bize kumdan kale yapmamız için yardım etti. Yaptığımız kale çok güzel olmuştu ama Hope'un koluna konan bir böcek onu korkutunca kalemiz yerle bir oldu."

Dylan, Adam'ı oturur pozisyonda tutmak için uğraş veriyordu. "Çılgılık attı mı?"

Adam gülmeye başlamıştı. "Evet. Hem çılgılık atıyor hem

de etrafında dönüyordu.” Dylan, Hope’u üzerinde mayoyla zıplarken görmeyi çok isterdi. Genç adam su giderinin tıpasını kapatıp, dolan suyun içine muz kokulu duş köpüğünü boşaltmaya başladı. “Burada sabun ve lif var. Kendini iyice temizle.” Dylan, oğlunun yüzerken kullandığı tüm malzemeleri küvetin içine bırakmıştı. “Bunları da temizlemeyi sakın unutma. Ve tabii kulaklarını da. Neredeyse içinde patates yetiştireceksin!” Genç adam oğlunu banyoda bırakıp, mutfığa doğru ilerlemişti. Mutfak tezgâhındaki tüm o bulaşıkları görmezden gelip, buzdolabından bir bira aldı. Bira şişesini parmaklarının arasına alıp kafasına dikmişti. Dylan biranın kapağını çöpe fırlatmak için yeltendiğinde kapak çöp kutusunu ıskalamış ve Adam’ın köpeğinin başına çarpmıştı. Köpek uykudan uyanıp ve etrafına bakınıp tekrardan uykuya daldı.

Dylan çoğu zaman yeniden evlenmeyi düşünüyor; bulaşıkları yıkayacak, Adam’a annelik yapacak ve en önemlisi kendisi için hayatı kolaylaştıracak birini istiyordu. Acil ihtiyacı olduğunda eve gidebilecek, akşamları konuşabileceği ve yatağını paylaşabileceği birinin olması pek de kötü bir fikir sayılmazdı.

Ancak aynı zamanda sırf bu ihtiyaçları yüzünden biriyle evlenmenin ne kadar yanlış bir karar olduğunu görmüş ve yaşamıştı. Dylan, âşık olmadığı bir kadınla aynı evde yaşamının, sevişmenin tadına varamadan sadece seks yapmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Julie ile yaşadıkları tam olarak bunlardı. Eğer kullandıkları prezervatif yırtılmasaydı ilişkileri bir sene bile sürmezdi. Julie ile hiç ortak bir zevkleri yoktu. Evliliklerinin tek sebebi Adam’ın dünyaya gelmesi olmuş; Dylan tüm bunlara

oğlu için katlanmıştı. Adam ve o arkadaş gibi bir baba oğul ilişkisine sahiptiler. Bekâr bir baba olmak hiç de kolay olmamıştı. Dylan aslında tüm bunları istememişti. Ne oğlunun tüm sorumluluğunu omuzlarına yüklemeyi planlamış, ne de Adam'ın annesinin neden onlarla yaşamadığını anlatırken oğlunun gözlerindeki acıyı görmeyi...

Her temmuz başında Julie ile havalimanında buluştuklarında Adam, babasının neden onlarla gelmediğini soruyor; Dylan'da söyleyecek bir şey bulamıyordu. Genç adam Julie ile vakit geçirmekten kaçınıyor, ayrıca Adam'ın bu mutlu aile tablosuna alışmasını da istemiyordu. Julie'nin televizyon şovu iptal olduğunda Adam, annesinin Gospel'a gelip onlarla yaşayacağına dair hayallere kapılmıştı. Bu asla mümkün olamazdı.

Her sene temmuz ayının ilk iki haftasında Julie ile tatile giden Adam'ın yokluğunda Dylan, ailesine ait olan ama kayınbiraderinin işlettiği çiftliğe gidip işlerin yolunda olup olmadığını kontrol ediyor, kendisi için değil ama oğlunun geleceği için çiftlikle ilişkilerini koparmıyordu. Arta kalan zamanında kendisini oyalayacak işler buluyor; Adam'ın boşluğunu doldurmaya çalışıyordu.

Genç adam banyodan gelen su sesinin kesildiğini duyduğunda, bulaşıkları makinenin içine yerleştirmeye başlamıştı. Adam ile ilgili düşüncelerinin yerini Hope ile yaşadığı karmaşık duygu yoğunluğu almıştı.

Hope Spencer güzel bir kadındı. Üzerine giydiklerini gösteren biçimli bir vücudu ve Dylan'ın asla onun bilmesine izin vermeyeceği minik ve biçimli dudakları vardı. Genç adam

neden gülümsediğini bilmese de bu kadın Dylan'ın gülümsemesine neden oluyordu.

Onu öpmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Bu hissi genç kadının dudaklarına eğilirken hissetmeye başlamış ama kendisine engel olamamıştı. Hope'un tadı tıpkı yıllanmış viskiler gibi Dylan'ın boğazını yakmış ama yine de tadı damagında kalmıştı. Hope'un dokunuşları genç adamın nefesini keserken, genç kadının mavi gözlerindeki tutku Dylan'ın dizlerini titretmişti. Genç adam neredeyse Hope'a dokunabilmek ve ıslanmış olan kadınlığını öpebilmek için yalvaracaktı. Eğer Dylan'ın yanında prezervatifi olsaydı o gecenin sonu daha değişik bitecekti.

Dylan gözlerini kapatıp, pantolonunun önündeki şişliğe bastırdı. Hope'un o gün üzerine giydiği kısa spor şortu genç kadının üzerinden yırtmadan çıkartabileceğine emin değildi. Dilini onun ağzına sokarken, elleriyle göğüslerini sıkarken ve Hope'un kadınlığının içinde gelip giderken hiçbir şey umurunda olmazdı.

Genç adam o an sertleşen cinsel organıyla ne yapacağını bilemiyordu. Aslında cevap yıllardır olduğu gibi çok açıktı. Kendi işini kendi görmek zorundaydı. Dylan bu acı gerçek karşısında soğuk birasına uzandı.

Hope'u öpmek bir yıldırım tarafından çarpılmaya benzemmişti. Dylan'ın saçlarını dikleştirmiş ve genç adamı içten içe yakmıştı. Tüm bunların dışında onu asıl endişelendiren, öpüşmeleri sırasında Dylan, Hope'un mesleğini tamamen unutmuştu. Dylan'ın sakladığı sır, sadece Gospel'inkine değil, tüm Amerika basınına bomba düşürecek cinstendi. Ame-

rika'nın sevgilisi, iyilik meleği Juliette Bancroft'un gayrı meşru bir çocuğu vardı.

Bu sır, Dylan'ın dilini bir kez daha Hope'un ağzına sokmadan önce düşünmesini sağlayan önemli bir şeydi. Ayrıca genç adam prezervatif olmadan seks yapmamaya Adam'ın dünyaya gelişiyle birlikte çok dikkat etmeye başlamıştı. Bu şartlar altında bir tane daha plansız çocuğa sahip olamazdı.

Dylan, mutfak penceresinden dışarıyı izlemeye koyulmuştu. Kendi şahsi Ford'unu Şerif arabasının yanına park etmişti. Batan güneş arabasının üzerinde gölge oyunları yaparken, genç adam Hope'un şu anda ne yaptığını merak ediyordu. Adam bugün onun çektiği fotoğraflardan bahsetmişti. Belki de bir gezi dergisi için yazı yazıyor, buraya geliş nedeni hakkında yalan söylemiyordu. Evet, belki tüm bunlar doğrudu ama ancak Hope yine de yazardı.

Dylan aslında Hope ile ilgili ne bilmek istiyorsa kimlik bilgi sisteminden öğrenebilir, arabasının plakasından dahi en küçük sırlarına varana kadar ortaya koyabilirdi. Ama bunu yapmayacaktı. Bu hareketin etik olmaması dışında, bu tarz bir kolaylığa kaçmak genç adamın tarzı değildi. Hope bir suç işlemiş olsa bile, bunu kendine saklamaya hakkı vardı. Herkesin kendi işine bakması gerektiğini düşünmekte çok haklıydı.

Dylan bunu anlayabiliyordu. Ama Gospel'da herkes bu kadar anlayışlı değildi.

Hope bir sonraki pazartesiye kadar dayandı ve o pazartesi

sabahı M&S marketine gidip *The Weekly News Of The Universe* dergisini eline aldı. Tavuk kemiği hikâyesinin ismi kapağın sol alt köşesindeki çılgın tavuk resminin üzerine konumlandırılmıştı. Genç kadın hemen derginin ilk kapağındaki sayfa numaralarına bakıp, yazısının olduğu sayfayı açtı. Yazısı “Tinsel Kasaba Dedikodusu” yazısının arkasında kalmıştı. Sayfaya birkaç normal görünüşlü kadının tavukların etrafında dans ettiği bir fotoğraf koyulmuştu. Başlık “*Deli kadın tavuk kemikleri yiyor.*” Hope derginin iç kısımlarına doğru ilerlediğinde en popüler sayfaların Clive Freeman’in uzaylılarla ilgili yazısına verildiğini görmüştü.

Uzaylı hikâyeleri hâlâ insanların ilgisini çektiğine göre bir gün önce yolladığı yazısı iyi iş yapacaktı.

Tüm bunların dışında, Hope, Şerif Donnelly hakkında düşünmeden edemiyordu. Devamlı bir kanun adamının sonunun intiharla bitmesine sebep olan olayın ne olabileceğini merak ediyor, bu hikâyenin arkasında anlatılması gereken bir sırrın olduğunu düşünüyordu.

Genç kadın marketin içinde ilerlerken hayatında gördüğü en kötü avokadoları sepetine koydu. Hope bu gece Aberdeen’lerin çocuklarının on sekizince yaş günlerine davetliydi. Akşam bir ara Shelly’yi kenara çekip Donnelly hakkında bir şeyler sormayı planlıyordu. Raflarda duran kavunun da avokadodan aşağı kalır yanı yoktu ama marul idare ederdi. Shelly, genç kadına akşam sosisli sandviç, hamburger ve ikizlerin en sevdiği şey olan Rocky Mountains İstiridyeleri ikram edeceklerini söylemişti. Hope da gideceği partiye eli boş gitmek adına ünlü salatasını yapmaya karar vermişti. En son bu salatayı ne zaman yaptığını hatırlamıyor olsa da hatırlamanın

zor olacağını düşünmüyordu. Hope bu küçük kasabaya geldiğinde hayatındaki boşlukları nasıl dolduracağını bilemez bir haldeyken, şimdi yakın bir arkadaş edinmiş; doğum günü partilerine davet ediliyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Shelly'nin alkol sayesinde dilinin çözülebileceğini bilse de, diğer insanların kulak misafiri olmasından korkmuştu. Özellikle Dylan'ın. Hope neden bu adamın düşüncelerini bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordu. Şerif'in şapkasının altından onu süzerken genç kadının kalbini durdurması, Hope'un tüm düzenini alt üst ediyordu. En iyisi genç adamı düşünmemektir.

Genç kadın kasada sırasını beklerken kasanın başında Stanley'nin olduğunu görmüş, paketleme işini de eşi Melba'nın yaptığını fark etmişti. Hope'a sıra geldiğinde Stanley selam verdi.

“Donnelly evinde işler nasıl gidiyor?”

“Şimdilik iyi gidiyor. Siz nasılsınız Bay Cladwell?”

“Biraz sırtım ağrıyor ama gene de idare eder. Duyduğuma göre yazarmışsın?”

“Bunu kimden duydunuz?”

“Regina Cladis'den. Donnelly hakkında bir yazı yazacaktım.”

“Evet doğru. Kendisini tanır mıydınız?”

Melba bakışlarını Hope'a dikmiş bakıyordu. “Elbette hem kendisini hem de karısını tanırdık. Ah karısı günah nedir bilmeyen çok düzgün bir Hristiyan'dı.”

Stanley kendi kendine homurdandı. “En azından bize öyle söylüyordu.”

“Sizi böyle düşünmeye sevk eden şey nedir Bay Cladwell?” Hope sorusunu sorarken Melba da kavunu poşete koyuyordu.

“Bir insan sırf karısı öldü diye seks alışkanlıklarını değiştirip, deri pantolonlara merak salmaz.”

Melba bir elini kalçasına koymuştu. “Ne demek istiyorsun? Minnie de Hiram gibi miydi? Tanrı aşkına onun babası vaizdi.”

“Evet, bilirsin onları.” Cladwell, Hope’un elindeki derginin barkodunu okutuyordu.

Melba’nın gözlerinde aniden ortaya çıkan parıltı Hope’un dikkatini çekmişti. “Pekâlâ, bu doğru.” Orta yaşlı kadın derginin ön kapağındaki haberlere göz gezdiriyordu. “Bu derginin içinde gerçekten ilginç hikâyeler var.”

Hope sonunda bu tarz dergileri okuduğunu kabul eden birini görmüştü.

“Tavukların kemiğini yiyen kadınlar hakkındaki yazıyı okudunuz mu? Boğazına kemik takılan bir kadını hayata döndürmek için ayin düzenliyorlar...”

“Daha bu sayıyı almadım.” Stanley kafasını iki yana sallayıp güldü. “Tüm bu yazıları kim yazıyor çok merak ediyorum.”

Hope bunu bir iltifat olarak algılamıştı. “Muhtemelen hayal gücü çok geniş bir kişidir.”

“Evet haklısın... Ya da tam anlamıyla kafayı yemiş biri.”

Hope akşamüstü, doğum günü için hazırlanmaya başlamıştı. Üzerine giydiği haki renkli eteği, beyaz tişörtü ve sandaletleri ile spor ama şık bir görüntü çizmişti. Genç kadın Aberdeen’lerin arka bahçesine girdiğinde, açık büfeye doğru ilerledi. Tabağına kendi getirdiği salatadan ve doldurulmuş yumurtadan koyup etrafta dolanmaya başladı. Bahçenin içinde onlarca çocuk etrafta dolanıyor, eğlendiklerini belirten çığlıklar atıyordu. Barbekünün başında duran iki adam dumanlar içinde kalsalar da lezzetli etleri pişirmeden görev yerlerini terk etmeyeceklerdi. Hope bu iki adamın kim olduğunu anlamak için gözlerini kıstığında bunlardan birinin Levi’s kot giydiğini fark etti. Hope bu adamın kim olduğunu biliyordu. Bu Dylan’dı. Wally ve Adam, babalarının arkasında ellerinde boş tabaklarıyla bekliyorlardı.

Paul dönüp oğlunun tabağına siyah bir et parçası bıraktı.

“Bu yanmış baba.”

“Üzerine bol ketçap dökünce farkı anlamazsın evlat.”

“Ona bu kadar dalgın olmamasını söylemiştim.” Shelly ağzının bir kenarı ile Hope’a fısıldıyordu. Genç kadınlar barbekünün oraya doğru ilerlerken kıkırdıyorlardı.

Dylan omuzunun üzerinden arkasına baktığında barbekünün dumanı genç adamın arkasından yükseliyordu. “Ne istersiniz bayanlar?”

“En az yanık hangisinde?”

“Sosisliler oldukça gevrek. Hamburgerler iyi pişmiş diyebiliriz ama istiridyeler gayet iyi durumda.”

“Şu deniz mahlûklarını benden uzak tut. En iyisi hamburger.” Shelly istiridyelerden nefret ettiğini belirten bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Dylan hamburger etini ızgaradan alıp, yumuşacık ekmeğin içine yerleştirdikten sonra Shelly’ye uzattı. Genç kadın homurdanarak ekmeği aldı. “Paul hepimizi kanser yapmaya kararlı.”

Genç adam tüm dikkatini Hope’a çevirmişti. “Evet, siz ne istiyorsunuz Bayan Çokbilmiş?”

“Kendimi riske atıp, sosisli tercih edeceğim.”

“Al bakalım siyah bir sosisli.” Dylan sosisli sandviç ekmeğine yanmış bir sosisi koyarken gülümsüyordu. “Paul üzerine bol ketçap dökmeni söylüyor.”

“Üzgünüm.” Paul’ün rahatsızlığı yüzünden belli oluyordu.

“Üzgün olmana hiç gerek yok. Ben çok pişmiş et severim.”

Dylan kıkırdamış ama tek kelime etmemişti.

“İstiridyelerden deneyecek misin?” Paul hatasını telafi etmek ister gibiydi.

“Onlar iyi pişmiş mi?”

“Tabii ki. Kaç tane istersin?”

“Sadece bir tane.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum.” Paul sosisinin yanına istiridyelerden birini yerleştirirken Dylan konuşmadan edememişti. “Bunlardan daha önce yedin mi?”

“Tabii ki.” Hope deniz mahsullerinin her çeşidini keyifle yedi. “Hem de birçok kez.” Genç kadın tabağını Paul’ün elinden alıp iki küçük oğlanla birlikte oturan Shelly’nin yanına doğru yürümeye başladı. Yanlarındaki masada ergen çocuklar Chucky’nin mi yoksa Freddy Kruger’ın mı daha kötü olduğu konusunda hararetli bir konuşmaya dalmıştı.

Paul ve Dylan işlerini bitirip yanlarına geldiklerinde, Adam ve Wally yemeklerini yiyip ayaklanmışlardı.

“Gözümün önünden ayrılmayın.” Shelly çocukların arkasından bağırıyordu.

Hope tabağındaki istiridyenin üzerine biraz tuz serpip bıçağıyla ittirdi. Artık bunu yemek istediğinden pek emin değildi.

“Onu gerçekten yiyecek misin?” Dylan masanın karşı tarafından Hope’a bakıyordu.

“Ne?” Genç kadın bu tepkinin sebebini anlayamamıştı.

“Onun gerçek istiridye olmadığını biliyorsun değil mi?”

“Nasıl yani? Gerçek değil mi?”

“Öyle de denilebilir.”

“Pakette satılan yengeçlerin aslında alabalık olmaları gibi mi?”

“Hayır tatlım. Bunlar testis.”

Dylan yine aynı şeyi yapıyordu. Kendisini geri çekiyor ama “tatlım” diyerek samimiyetlerini belirtiyordu.

“Neyin testisi?”

Genç adam kahkahalara boğulmak üzereydi. “İşte anlayamayacağınızı biliyordum.”

Hope, sinirli bakışlarını Dylan’ın yüzüne dikmişti. “Tabii ne demezsin. Bu yediğim sosisli de köpek etinden değil mi?”

“Bana inanmıyor musun?”

“Tabii ki hayır. Bu saçma.” Genç kadın çatalını ağzına götürmeye yeltenmişti.

“Beni dinlemelisin. Onu yeme.”

Hope sinirle yanında oturan Shelly’ye döndü. “Shelly bu nedir?”

“Ne nedir?”

Genç kadın çatalıyla istiridyeyi gösterdi. “Bu işte.”

“Bir Rocky Dağı istiridyesi.”

“Yani denizden toplanıyor değil mi?”

“Hayır. Onlar testis.”

“Aman Tanrım!” Hope elindeki çatalı gürültü ile yere düşürdü. “Kimin bunlar?”

Dylan kahkahalar içinde kalmıştı. “Benim degiller.”

“Rocking C.’den geliyorlar. Onları kesim zamanı satın alıyorum.” Shelly olayın neden bu kadar büyüdüğünü bir türlü anlamıyordu.

“Bunları bir de satın mı aldın sen?”

“Yani... Bedavaya hiçbir şey vermiyorlar. Bilirsin.”

“Hayır, ben bir şey bilmiyorum. Kaliforniya’da bizler gerçek deniz mahsulleri tüketiriz. İnek testisi yemeyiz.”

“Öküz desek daha doğru olur.”

“Her neyse.”

“Tadı tavuğa benziyor.” Dylan bilgi vermeden edemiyordu.

“Aynı şeyi kertenkele için de söylemiştin.” Hope kendisini kesinlikle başka bir gezegende gibi hissediyordu.

“Şaka yapıyordum.”

Paul, Dylan’ı desteklercesine konuşmaya başlamıştı. “Dylan çok haklı, tadı tavuğa benziyor. Sadece biraz daha sert diyebiliriz.”

“Ben de öyle duydum. Ama hiç denemedim.” Shelly de fikrini beyan etmişti.

Hope ne diyeceğini bilemez bir şekilde masada oturanlara bakarken ikizlerin gelmesi ile konuşmaya gerek kalmamıştı.

“Anne biz kasabaya gidiyoruz.” Thomas annesini bilgilendirmeye gelmişti.

“Orada ne yapacaksınız?”

“Muhtemelen pek bir şey yapmayacağız. Zackler’de bilar-do oynamayı planlıyoruz.”

“Eğer içki içip araba kullanırsanız, arabanızı alırım.” Paul oğullarını uyarmıştı.

“Gece yarısından önce evde olacaksınız.” Shelly de eşine destek çıkıyordu. Aberdeenler kendi aralarında kavga ederlerken Hope ayağa kalkıp evin içindeki mutfığa doğru ilerledi. Bu tabağı bir an önce çöpe atmak istiyordu. Genç kadın işini hallettikten sonra mutfağın penceresinden arabalarına giden gençleri izlemeye koyuldu. Bazılarının dışlerinden hâlâ tel vardı. Bazıları ise sivilce probleminden mustarıptı. Ağızlarında tütün çiğniyor ve testis yiyorlardı. Çoğu normal gözüküyor olsa da, değillerdi. Tüm bunlar Hope’un hayal gücünün de ötesindeydi.

Mutfağın arka kapısının açıldığını duyan Hope arkasını döndüğünde Dylan’nın elinde birkaç kâğıt tabakla içeriye girdiğini gördü.

“Paul iyi bir adamdır ama yemek yapmayı beceremiyor. O sosisliyi yemek zorunda değildin.”

“Kafama taktığım şey sosisli değil.” Genç kadın mayonez kavanozunun kapağını sıkıca kapattı. “Nasıl testis yersiniz?” Hope, sorusuna cevap vermeyen Dylan’a döndü. Genç adamın kalçası tezgâha dayalı bir şekilde duruyordu. Dylan baştan aşağıya Hope’u süzerken, genç kadının onun bakışlarını yakalamasına aldırmadan gülümsedi. “Farkındaysan ben testis yemek için can attığımı söylemedim.”

Hope, genç adamın duruşunu taklit ederek, Dylan’a bakmaya başladı. Dışardan gelen sesler, genç kadının dikkatini dağıtıyor olsa da, karşısındaki adamın muntazam bedeni ve canlı göz rengi Hope’un kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

“Kişisel olarak birinin testisini çiğnemeyi çok doğru bulmuyorum.”

“Kaç tane yedin ki?”

“Bir tane.”

Hope, Dylan’ın dudaklarına bakarken kendisine testis yediğini itiraf eden bir adamı öptüğüne inanamıyordu.

Dylan sanki genç kadının aklını okumuşçasına hemen savunmaya geçti. “Tabii ki her yediğimde dişlerimi en ince ayırtısına kadar temizliyorum.”

Hope gülümsemesini saklama gereği duymadan konuştu. “Her zaman diş sağlığına önem veren erkekleri sevmişimdir.”

Dylan yavaşça Hope’un eline uzanıp tuttu. Genç kadın, Dylan’ın parmaklarını teninde hissedince tüm bedeni ürpermiş ve kalp atışı yeniden hızlanmıştı. “Bende diş sağlığına önem veren erkekleri seven kadınları severim. Özellikle kısa etek giyenleri.”

Hope eğilip kendi eteğine baktı.

“Biliyor musun tabağını masaya koymak için eğildiğinde iç çamaşırının rengini neredeyse görebiliyordum.”

Genç kadının eteği bu kadar kısa değildi. “İç çamaşırımı görebilmen için baş aşağı durmam gerekiyor.”

Dylan başparmağı ile Hope’un avuç içini okşarken gözlerinde şeytani bir parlaklık vardı. “Belki başımı biraz yana eğmiş olabilirim.”

Genç adam sadece Hope’un eline dokunsa da, dokunuşları hiç de masum değildi. Heyecanlanmasına gerek olmadığını kendine söyleyip dursa da, kendine söz geçiremiyordu. “Bu çok komik Dylan. İç çamaşırımın rengini öğrenmek isteyen

son erkek Jimmy Jaramillo'ydu ve dördüncü sınıftaydık."

"Sana bu konuda katılmıyorum. Bence etrafında iç çamaşırının rengini merak eden birçok erkek vardır."

"Sen ve Jimmy."

"Hayır. Jimmy ve ben bunu açıkça ifade edebilenleriz."

"Bence senin canın sıkıldığı için bunları düşünüyorsun. Bir kız arkadaşla ihtiyacın olabilir mi?"

Dylan, Hope'un kırmızı ojeli tırnaklarını kendisine doğru çevirip incelemeye başladı. "Şu an en son istediğim şey kız arkadaş."

"Nedenmiş o?"

"Ne neden?"

"Neden en son istediğin şey bir kız arkadaşının olması?"

Dylan omuz silkti. "Bunun birçok sebebi var. Bir kere zamanım yok. Ciddi bir ilişkiyi yürütecek ne zamanım ne de sabrım var. Adam çok zamanımı alıyor." Genç adam, Hope'un avuç içlerini incelerken sözlerine devam etti. "Ama bazen yanımda birinin olmasını özlüyorum."

Hope, Dylan'ın asıl neyi özlediğini biliyordu. O şeyi Hope da özlüyordu. Genç adamın onu mutfakta bıraktığı gün, özlem duyduğu o şeyi yapacağı için çok heyecanlanmış ama hayal kırıklığı ağır basmıştı.

"Sokakta yürürken bir kadının elini tutmayı ve onun sıcaklığını hissetmeyi çok özledim."

Hope'un duymayı bekledikleri bunlar değildi. Dylan'ın

bakışlarındaki yalnızlığı ve özlemi bir anlığına da olsa görebildiğini hissetmişti. Gospel'ın yakışıklı şerifi Dylan Taber, bir gülüşü ile tüm kadınları yatağa atabilecek olan kanun adamı yapayalnızdı. Tıpkı Hope gibi.

Bu imkânsız olsa da doğruydu. Genç kadın sessizce, gözleriyle bu yalnızlığı paylaştığını söylüyordu. Dylan'ın göz kapakları yavaşça kapanırken, Hope'un göğsü hızla inip kalıyor, heyecandan yutkunamıyordu. Genç adam dudaklarını ona doğru indirirken Hope parmak uçlarında yükseldi.

Mutfak kapısı hızla açıldığında Shelly ve Paul içeriye girdiler. O sırada Hope ve Dylan birbirlerinden hızla uzaklaştılar. Paul, Shelly'nin kanlar akan elini havada tutuyordu.

“Shelly av bıçağımla elini kesti.” Paul kimsenin bir şey sormasına fırsat vermeden bağırmıştı. Genç adam mutfak duvarında asılı olan havluyu çekip, karısının elini sardı.

“Bu kirli.” Shelly itiraz etmişti. “Hope arkadaki çekmecedeki temiz havlular var.”

“Ne oldu?” Dylan, Paul'e sormuştu.

“Çocuklar kirli tabaklarını içine koyabilsin diye hazırlanan sabunlu suya av bıçağımla koymuştum. Onu uyaramadan elini o suyun içine daldırdı.”

Hope böyle bir durumda Shelly gibi metanetli davranabileceğini hiç tahmin etmiyordu. Muhtemelen çılglık çılgılığa etrafta koşturuyor olurdu. Çekmecedeki bir havlu alıp Paul'e uzattı. “Kesik derin mi?”

“Muhtemelen dikiş atılması gerekecek.” Paul'ün paniği

hareketlerine yansıyordu. Karısından daha endişeliydi. “Onu kliniğe götüreceğim.”

“Ben sizi götürürüm.” Dylan teklif etmişti. “Daha hızlı gideriz.”

“Peki ya çocuklar?”

Hope hemen gönüllü oldu. “Ben onlara göz kulak olurum.”

“Emin misin?”

Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

!

ERKEKLER TAVUKLARI DAHA FAZLA YUMURTLASIN DİYE
HİPNOTİZE EDİYOR

“Kanlı parmak bir blok ötede...” Hope, mutfak sandalyelerinden yapılmış bir çadırın içinde çenesinin altında tuttuğu el feneri ile karşısında duran iki küçük çocuğa bakıyordu. En korkunç sesiyle anlatmaya devam ettiği korkunç hikâyesini sürdürdü. “Koştum ama ses hâlâ duyuluyordu. Kanlı parmak bir ev ötede...” Genç kadın uyku tulumunun içinden çıkardığı eliyle yerde tık tık sesi çıkartıyordu. “Kanlı parmak kapıda...” Adam’ın gözleri büyümüştü, Wally de alt dudağını ısıırıyordu. “Tık tık tık... Kapıyı açtım ve karşımda bir çocuk gördüm.” Dramatik ses tonunu koruyordu. “Çocuğun eli kesildiği için yara bandı almaya gelmiş.”

Bir anlığına çocuklar birbirlerine bakmış ve anlamsızca kafalarını sallamışlardı.

“Bu neydi böyle?” Adam kafasını sallıyordu.

“Korkunç bile değildi.”

“Hiç korkmadık.”

“Çocuklar ikiniz de korktunuz.” Hope gülüyordu. “Yüzlerinizi gördüm.”

“Belki Wally korkmuş olabilir ama ben korkmadım.”

“Hayır ben korkmadım.” Wally, Adam’ın omuzuna yumruk attı.

“Hadi ama çocuklar.” Hope birbirlerine vuran çocukların kollarını havada yakalayıp Onlara gülümsedi. “Kurduğumuz çadırı bozacaksın ve bir daha size çadır kurmayacağım.”

Çocuklar bir süre sonra birbirleriyle oyun oynamaya, Hope’un dayanamayacağı kadar ses çıkartarak vakit geçirmeye başlamışlardı. Hope buzdolabından bir şişe içki çıkarıp içmemek için kendini zor tutuyordu. Dylan onun iki oğlan çocuğu ile başa çıkamayacağını düşünürken, bir de ona sarhoş yakalanamazdı.

“Ben etrafı toparlarken sizler de birbirinize hikâye anlatın.” Genç kadın çadırın içinden sürünerek çıkıp gerindi. Tıpkı Adam ve Wally gibi kendisi ve erkek kardeşi de böyle çadırlar kurarak birbirlerine hikâyeler anlatırlardı. Ama hiçbir zaman bu ikisi kadar hareketli olmamışlardı.

Genç kadın etraftaki çöpleri bir poşette topladıktan sonra, kirli bulaşıkları makinaya yerleştirdi.

Yaklaşık yarım saat önce Dylan’dan gelen telefonla Shelly’nin Sun Valley’deki bir hastaneye nakil edildiğini, ikizler hastaneye geldiğinde Dylan’ın çocukları almak için geri dö-

neceğini öğrenmişti. Genç kadın bu belirsizlikten hiç hoşlanmamıştı.

“Hey, çek elini mankafa.”

“Sensin mankafa.”

Hope elleriyle yüzünü kapatıp, bu tartışmanın bir süre sonra biteceğini düşünse de içeriden gelen kıkırdamaların iyi bir anlama gelmediğini anlamıştı. Genç kadın sessizce çadırın olduğu odaya girip, çocukları dinlemeye koyuldu.

“Bu kötüydü, Wally.”

“Bir tane daha var. Çabuk parmağımı çek.”

Hope böyle bir emri ancak bir salağın yerine getireceğini düşünürken, onların çocuk olduklarını unutmaması gerektiğini bir kez daha kendine hatırlatıyordu. Hope kendi kendine eğer bir çocuk evlat edinecekse bunun kesinlikle kız olması gerektiğine karar verdi. Erkek çocuk ses demekti.

Genç kadın odadan sessizce ayrıldıktan sonra televizyon karşısına geçti. Kısa bir süre sonra çadırın içinden gelen seslerin kesildiğini fark ettiğinde rahatlamıştı. Çadırın içinden sessizce emekleyerek çıkan Adam, Wally’nin uyuduğunu söyledi.

“Benimle mi oturmak istersin yoksa boyama yapmak mı?”

“Sanırım, boyama yapmak isterim.”

Hope, kendi yazılarının altını çizmek için kullandığı boya kalemlerini Adam’a verdi. Genç kadın birkaç boş kâğıdı yazı masasının üzerine bırakıp, Adam’ın yanına yere oturdu.

“Ne çizmeyi düşünüyorsun?”

“Köpeğimi.”

Hope, kahve masasının bacakları yüzünden çok rahat bir şekilde oturamasa da, Adam’ın yanında durmak istediği için kendini zorladı.

“Peki ya sen ne çizeceksin Hope?”

“Seni.” Genç kadın kâğıda büyük yeşil gözleri olan, kahverengi saçlı bir çocuk çizdi. Hope çok iyi bir çizer olmadığı için, resim Adam’a hiç benzememişti.

Adam resme bakıp gülmeye başlamıştı. “Bu ben değilim.”

Hope resime birkaç çil ve dökülmüş diş detayları ekleyip havaya kaldırdı. “Gördün mü? Bu sensin.”

“Pekâlâ. Şimdi ben seni çizeceğim.” Adam kâğıdın arka kısmını çevirip Hope’u çizmeye başladı.

“Bu profilden çiz beni.” Hope, Adam’a yan dönerek onu güldürmeye çalışıyordu.

“Benim annemin de sarı saçları var. Eskiden kahverengilerdi.”

Genç kadının tüm dikkati Adam’a yoğunlaşmıştı. “Annen nerede yaşıyor?”

Adam cevap vermeden önce genç kadına baktı. “Çoğu zaman Kaliforniya’da. Ama onunla buluştuğumuzda büyükbabanın evinde görüşüyoruz.”

“O ev nerede?”

Küçük çocuk omuzlarını silkti. “Montana’da.”

Hope, küçük bir çocuktan bilgi sızdırmaktan nefret etse de, merakına karşı koyamıyordu. “Onu çok sık görüyor musun?”

“Evet. Her hafta annemi televizyonda izliyorum.”

Televizyonda mı? “Yani annenin televizyon üzerinde duran resminden mi bahsediyorsun?”

“Evet.”

Hope, bir soru daha sorup Adam’ı rahat bırakacaktı. “Annen nerede çalışıyor?”

“Bu konuda konuşmasam daha iyi olacak.”

Gerçekten mi? Hope, Adam’ın annesinin konuşulmaması gereken bir konu haline gelmesine neden olan olayı merak ediyordu. “Hey, benim burnum bu kadar büyük değil ki!”

Adam başını sallayıp güldü. “Şimdi öyle işte.”

“Pekâlâ.” Genç kadın kalemi eline alıp, Adam’ın resmine büyük kulaklar ve şaşlı gözler çizmişti. “Bak bakalım!” Hope ve Adam en garip yüzü çizme yarışmasına girmişlerdi. Yarışı bitirdiklerinde Adam, Hope’un burnuna “Wolverine pençeleri” çizerek kazanmıştı.

“Peki, bu işten kazancım ne?” Adam, Hope’a merakla bakıyordu.

“Bu işten kazancım ne derken ne demek istedin?”

“Kazandım. Bana ödül vermen lazım.”

“Hmmm... Patlamış mısıra ne dersin?”

“Asla.” Adam duvarın üzerinde asılı olan doldurulmuş va-
şağı gösteriyordu. “Buna ne dersin?”

“Bunu sana veremem çünkü bunların hiçbirisi benim değil.”

Küçük çocuk bu sefer ayı postuna dönmüştü. “Peki ya
bu?”

“O da olmaz.” Genç kadın mutfığa doğru yürürken, geçen
hafta kendisine aldığı minik kristal sinek kuşu aklına gel-
mişti. Minik heykeli çantasından çıkartıp Adam’a gösterdi.
“Buna ne dersin?”

“Ne işe yarıyor bu?”

“Bu heykeli ışığa tuttuğunda,” Hope, heykeli Adam’a
verirken açıklamaya devam ediyordu. “Odanın içine renkli
prizmaların yansımaları sağlıyor.” Adam gözlerinin önüne
düşen saçlarının altında kuşu inceliyordu.

“Çok güzelmiş.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Hope nedenini bilmez bir
şekilde uzanıp Adam’ın saçlarını alnından çekme dürtüsüne
engel olamamıştı. Küçük çocuğun alnının sıcaklığı genç ka-
dının içini ısıtmıştı.

Belki de evin içinde gezinen afacan bir çocuk düşündüğü
kadar kötü bir şey değildi. Hope yavaşça elini yana indirdi.
“Beğendin mi?”

“Evet beğendim.” Adam kaşınan omuzunu kaşımak için
kolunu kaldırdı. Sonra omuzunu silkip çadıra doğru yürüme-
ye başladı. Çadırın girişine geldiğinde omuzunun üzerinden
dönüp Hope’a baktı. “Babam geldiğinde haber verirsin.”

Küçük çocuk evin üst katında buldukları uyku tulumlarından birine kıvrılıp, battaniyesini kafasına kadar çekti. Şu an kendi yatağında uyumayı tercih ediyor; babasının çabuk gelmesini istiyordu. Küçük çocuk Hope'un ona verdiği kuşu havada tutup kendisine doğru yaklaştırdı. Oturma odasının ışığı battaniyenin altından gözüküyor, gözlerini biraz daha kıstığında kuşun içinden geçen ışığı bile görebiliyordu. Adam, Hope ve onunla birlikte yaptıkları resim hakkında düşünüyordu. Hope, ona hediye vermiş, diğer kadınlar gibi bu hediyeyi babasının gözü önünde vermeyi tercih etmemiştir.

Belki de Hope, Shelly gibiydi. Shelly diğer tüm kadınlardan farklıydı. Sadece babası ile konuşmak için Adam'ı seviyor numarası yapmıyordu. Adam sağ tarafına dönüp, küçük kuşu cebine koydu. O da Hope'a güzel bir taş vermeyi planlıyordu. Wally ile kendisinin resimlerini çekmesinden çok hoşlanmıştı. Hope'un zaman zaman giydiği botlarından hoşlanmış, saçlarının parlaklığından keyif almıştı. Battaniyelerden kurduğu çadırı, yarasalardan kaçışı... Hope'u komik buluyordu. Adam gözlerini açık tutmaya çalışsa da, babası gelmeden önce gözlerini dinlendirmenin fena olmayacağını düşünmüştü.

Adam, uyumadan önce annesi hakkında düşünmeden edemiyordu. Onun televizyondaki gibi gerçek bir melek olmadığını biliyor, ama dizide olanları hayranlıkla izlemeyi bir türlü bırakamıyordu. Geçen haftaki bölümde yangından kurtulan çocuklarla tanışmak isterdi. Annesi Noel gecesi sarhoş olan Noel Baba'yı bile kurtarmıştı. Adam ve Wally kuzey kutbuna gidip Noel Baba ile tanışmak için can atıyordu. Annesi Noel Baba'yı kurtardığı günden beri hediye olarak bir yarış araba-

sı istiyordu. Aslında Adam'ın en çok istediği şey annesinin onlarla yaşamasıydı. Küçük çocuk bunu tüm kalbiyle isterse olacağını düşünüyordu. Adam esneyerek, bir aile olmanın hayali ile uykuya daldı.

Dylan, Hope'un evinin kapısını çaldığında saat on bir buçuğu bulmuştu. Shelly'yi ve özellikle Paul'ü çocuklarına teslim ettikten sonra, hastaneden olabildiğince en kısa sürede oradan ayrılmıştı. Dylan, Paul'ü hiç bu kadar üzgün görmemişti. Shelly'yi ameliyathaneye götürdüklerinde, Paul yere oturmuş, uzun süre kendisine gelememişti. Devamlı bu kazanın kendi hatası olduğunu söylüyor, sanki Shelly'nin kalbine bıçak saplamış gibi davranıyordu.

Shelly'nin yarası ciddi olsa da, o kadar abartılacak bir durumu yoktu. Hastane koridorunda arkadaşının yanında destek olmak için bulunurken, Dylan, Paul'ü az da olsa kıskandığını hissediyordu. Dylan hiçbir kadını bu kadar sevmemişti. On dokuz senelik bir evliliğin ardından karısının eli kesildiği için ağlayan bir adam olmak Şerif'in imrendiği bir şeydi. Dylan bu kadar sevebileceği bir kadın bulamamasının sebebini düşünüyor, hayatı boyunca bu eksikliği hissedip hissetmeyeceğini bilemiyordu.

Şimdilik içindeki his şehvetti. Şehvet çok farklıydı. MZ-BHAVN plakalı araba Gospel'a geldiğinden beri bu duygu Dylan'ı ele geçirmişti. Yol boyunca Hope ile mutfakta geçirdikleri anları düşünmüş, hatta genç kadını Buckhorn'dan eve getirdiği geceyi bile düşünmeden edememişti. Yavaş çekim

bir film gibi olayların her anını hatırlıyordu. Hope kapıyı açtığında Dylan'ın beklediğinden çok farklı bir görüntü çiziyordu. Genç adam onun Medusa gibi saçları dik bir şekilde sinirden ağlarken bulmayı planlasa da, Hope azıcık uykulu görünmenin dışında gayet sakindi.

“Seni uyandırdım mı?”

“Yok hayır. Leon'un sonunu izlemek için kanepeye uzanmıştım.”

Dylan, Hope'un çok güzel koktuğunu düşünüyordu.

“Çocuklar seni zorladı mı?”

“İkisi de uyuyakaldılar.” Hope, Dylan'ın içeriye girmesine fırsat vermek için arkasını dönüp ilerlemeye başlamıştı. Genç adam bu durumdan yararlanıp, Hope'un kıvrımlı vücudunu izleyerek keyfini çıkartıyordu. “Yukarıda uyku tulumları bulduk. Çadır kurup kamp yaptık.”

Battaniyelerden yapılmış çadır, Dylan'ı çok şaşırtmıştı.

“Üst katta bir süre perili ev oyunu oynadıktan sonra sıkıldıklarını söylediler. Aşağıya inip korku hikâyeleri anlattım onlara.”

Dylan şaşırmış bir şekilde Hope'a baktı. “Senin için zor olmadı mı?”

“Pekâlâ, zaman zaman başımın ağrmasına sebep olmadılar değil. En kötüsü de, birbirlerinin parmaklarını çekmeleri oldu.” Hope gözünün ucuyla Dylan'a bakıyordu. “Kendimi içkiye vurmamak için zor tuttum.”

Dylan genç kadının gülümseyen yüzüne bakarken, pembe ve ıslak gözüken dudakların tadına bakmak istiyordu. Belki de o dudakların tadı Hope'u gece yarısı sevişmek için uyan-dırmayı hayal ettiğiindeki gibi tatlı ve uykulu olabilirdi.

“Adam çok tatlı bir çocuk. Ona sahip olduğun için şanslı-sın.” Genç kadın saçlarını kulağının arkasına ittirdi. “Shelly nasıl?”

Dylan neredeyse “Kim?” diyecekken, kendisini toparla-dı. Çadırın üzerini hafifçe aralayıp, çocuklara baktı. “Kesik düşündüğümüzden daha derinmiş. Doktorlar başarılı bir ope-rasyonla zarar gören bağları diktiler. Yarın sabah eve dönmüş olur.”

“Çok sevindim.”

“Paul'den daha mantıklı olduğuna eminim. Shelly ölmüş gibi davranıyor.” Dylan omuzunun üzerinden Hope'a bakı-yordu. “Shelly, ikizler doğduğunda da ağladığını söylemişti. Anlayacağın Paul tam bir umutsuz romantik.”

“Senin eşin Adam'ı dünyaya getirdiğinde sen ağlamadın mı?”

Dylan, Julie'nin karısı olmadığı gerçeğini düzeltmemiştir.

“Zamanım olmamıştı. Doğuma yetişmek için acele edi-yorduk.”

“Çalışıyor muydun?”

“Hayır. Julie'nin babasını ziyarete gitmiştik.” Dylan ma-sanın üzerindeki çizimlere baktı. “Adam orada bir hastanede doğdu.”

“Adam bugün annesinden biraz bahsetti.”

Dylan bir anda Hope’a dönmüştü. “Julie’den mi? Ne dedi?”

“Onun Kaliforniya’da yaşadığını ve eskiden kahverengi olan saçlarının artık sarı olduğunu söyledi.”

Artık konunun değişme vakti gelmişti. “Rocky Mountain istiridyelerinin etkisinden çıkabildin mi?”

“Sen benim soruma cevap verirsen, ben de senin soruna cevap veririm.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Julie ne iş yapıyor?”

Dylan gözlerini Hope’un gözlerine dikmişti. “Bir garson.” Tek çare yalan söylemekti.

“Oh.” Genç kadın sessizce kanepeye oturdu.

“Söyle bakalım sen istiridyelerin etkisinden kurtulabildin mi?”

“Kurtuldum sayılır ancak bu olayı birisinden duysaydım asla inanmazdım. Çok tuhaf.”

En azından Hope artık bu konu hakkında kusmadan konuşabiliyor ve gülümsüyordu. Dylan bu gülüşü seviyordu. O kadar çok seviyordu ki genç adam hayatının ikinci büyük sırrını söylemeye karar vermişti. “Eğer bunu tuhaf buluyorsan, kuzenim Frank ile tanışmalısın. Kendisi tavukları hipnotize edebiliyor.”

Hope’un bir kaşı kalkmıştı. “Nasıl?”

Dylan sağ elini kaldırdı. “Tavukların boyunlarını eğip, parmağına odaklanmalarını sağlıyor.”

Genç kadın kahkahalara boğulmuştu. “Atıyorsun.”

Dylan bu tepki karşısında kıkırdarken, Hope’a doğru ilerledi. Annesi Frank hakkında böyle şeyler söylediğini bilse onu öldürürdü. Ailelerinde böyle bir kişinin varlığının DNA’larına bir hakaret olduğunu düşünüyordu. Ama Hope’un bir gülüşü için her şeyi yapabilirdi.

“Sana yemin ederim ki doğru.”

“Neden birisi tavukları hipnotize etmeyi istesin ki?”

“Yapabildiği için olabilir mi?”

“Neden tavukları hipnotize ediyor? Onları sahneye çıkarıp insan gibi davranmaları için mi?”

“Hayır. Sadece yerde yatıp ölü numarası yapıyorlar.” Dylan yavaşça uzanıp Hope’un yanağındaki saçı kulağının arkasına attı. Genç adamın parmakları Hope’un yüzüne değiyordu. “Annesi onun çok özel bir çocuk olduğunu düşünüyor.”

“Bence şu an abartıyorsun.”

“Bana inanmıyor musun?”

“Hayır.”

Dylan elini yavaşça genç kadının dudaklarına indiriyordu. “Ama sana Rocky Mountain istiridyeleri hakkında doğruyu söyledim.”

“Bana kertenkele yediğini de söylemiştin.”

“Sana öyle bir şey söylemedim.”

“Ama yediğini düşünmemi sağladın.”

“Evet, ama bu yalan sayılmaz.”

“Teknik olarak evet. Yine de doğru olmayan bir şeye inanmamı sağladın.”

Dylan’ın bakışları Hope’un yanaklarından dudaklarına doğru inmişti. “Bu sayede eşit duruma geldik diyebiliriz.”

“Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

Dylan, Hope’un mavi gözlerine baktı. “Bu kasabaya geldiğin günden beri.”

Genç kadının kaşları birleşmişti. “Kişi kimlik bilgi sisteminde beni kontrol edebilirdin.”

“Evet, edebilirdim ama böyle bir şeyi yapmak istemiyorum. Bu gizlilik haklarına aykırı.” Genç adam konuşmadan önce duraksadı. “Sence bunu yapmak için bir sebebim var mı?”

“Hayır.”

“Kanunlara karşı geldin mi?”

“Bilinçli olarak gelmedim.”

“Teşhircilik yaptın mı?”

“Hayır.”

“Peki ya cinsel taciz?”

Hope gülmüştü. “Şimdilik hayır.”

Dylan genç kadını baştan aşağıya süzdü. “Yazık olmuş.”

Hope çenesini parmaklarının arasına alıp, yan gözle Dylan’a baktı. “Yoksa siz benimle flört mü ediyorsunuz Şerif?”

“Tatlım eğer bunu bana soruyorsan, yaşılanıyorum demektir.”

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz sekiz.”

Hope’un dudakları baştan çıkartıcı bir gülümseme ile kıvrılmıştı. “Bu yaştaki bir adam için oldukça yakışıklı gözükyorsun.”

“Bayan Spencer yoksa siz beni baştan çıkartmaya mı çalışıyorsunuz?”

“Belki de. Birisi ile flört etmeyeli çok uzun zaman oldu. Ama bu durumu flört diye adlandırabiliriz. Şanslı aday sen oldun.”

Şanslı. Dylan cehennemden kaçır gibi koşup gitmeli mi yoksa Hope’u bu kanepenin üzerine yatırıp şansın ne demek olduğunu mu anlatmalı bilemiyordu. Genç adam geri adım atması gerektiğini hissediyordu. “Şerif Donnelly dosyası hakkında izin belgesi talebinde bulundun mu?” Dylan konuyu değiştirerek aralarına bir mesafe koymayı amaçlıyordu.

Hope birkaç saniye konuşmadan Dylan’a baktı. Konunun neden değiştiğini anlamaya çalışıyordu. “Ah evet.” Sonunda konuşabilmişti. “Geçen hafta yolladım.”

“Güzel. Eğer yardıma ihtiyacın olursa haber ver.” Hope

ayağa kalktığında, genç adam koltukta biraz daha geriye gitti. “Çocukları alıp gitsem iyi olacak.”

“Ayakkabıları üst katta. Gidip getireyim.” Hope merdivenlere doğru ilerlerken, mutfakta tek başına bırakıldığı gecenin ertesinde ne hissediyorsa onun gibi hissetmeye başlamıştı. Hope neden böyle olduğunu bir türlü anlamıyordu. Dylan ile bir hafta önce tanışmış olmasına rağmen genç adam ona dokunduğunda kendisini kaybediyor, Dylan’dan uzaklaşmayı aklının ucuna bile getiremiyordu.

Hope Wally’nin kovboy botlarını ve Adam’ın spor ayakkabılarını almak için yere eğildiğinde, Dylan’ın ayak seslerinin yatak odasında yankılandığını hissetti. Genç kadın doğrulduğunda Şerif’i yatak odasının penceresinden göl manzarasına bakarken bulmuştu.

“Manzarayı hiç buradan görmemiştim.”

Hope elindeki ayakkabıları yere sessizce bırakıp, Dylan’ın arkasına doğru yürüdü. Genç adamın iri cüssesi manzarayı kapatsa da, bu Hope’u hiç ilgilendirmiyordu. Etrafındaki güzellikleri göremeyecek kadar ilgisizleşmiş, bu durumu değiştirmek için bir şeyler yapmaya karar vermişti. Doğanın verdiği huzur hiçbir şekilde satın alınamıyordu.

“Buradan görmen zor olur ama benim evimde şurada.” Dylan parmağı ile bir yeri işaret ederken, Hope’un görmesi için kenara çekildi. “Tam şurada. Şu uzun ağacın arkasında kalıyor.” Genç kadın hareket etmek için yerinden kımıldamamıştı. Dylan, Hope’un kolunu kavrayıp camın önüne doğru çekti. Genç kadın ne olduğunu anlamadan Dylan’nın kolları arasında gökyüzünü izlemeye koyulmuştu. “Şu ilerideki ge-

niş araziyi görebiliyor musun? Orası çiftlik evi, annem ve kız kardeşimin hâlâ yaşadığı yer. Eğer anneme bir şey olursa, oraya yerleşip işleri ele alacağım.”

Dylan etrafa odunsu kokuların ağır bastığı erkeksi bir koku yayıyordu. Hope gecenin karanlığında dışarıya bakmaya çalışsa da bir şey görememişti. Dylan’ın gösterdiği yeri görmeye çalışmaktansa, onun cama yansıyan görüntüsünü incelemeye koyuldu. “Ben senin öyle bir yerde yaşamayacağını düşünmüştüm.”

“Hayır. Benim tüm çocukluğum hayvanların arasında geçti. Çok kolay bir yaşam olmadığını biliyorum. Ben çiftlikte çalışmayı seçmedim ama belki Adam böyle bir karar verebilir.” Dylan birkaç saniye konuşmadan karanlığı gözleriyle taradı. “Bu kasabadan kaçmayı o kadar çok istiyordum ki. Liseden mezun olur olmaz buradan kaçtım.”

“Ama geri döndün.”

“Evet, aynen öyle. Bazen ait olduğun yeri bulmak için yanlış seçimler yapmak zorunda kalabiliyorsun. Buraya geri dönmeden önce kötü zamanlar geçirdim.”

“Burayı terk ettiğinde nereye gitmiştin?”

Dylan cevap vermeden önce bakışları camın yansımasında birleşmişti. Genç adam gülümsüyordu. “İlk olarak Canoga Parkı’nda yaşadım. Daha sonra Chatsworth’e taşındım.”

“Los Angeles’ta mı yaşadın?”

“Neredeyse on iki sene orada yaşadım. Los Angeles Polis Departmanı’nda dedektif olarak çalışıyordum.”

“Ben de Brentwood’da yaşadım.”

“Bunu tahmin etmiştim.” Dylan’ın elleri Hope’un bedeninde dolaşıyordu.

“Ama Northridge’de doğup büyüdüm.” Hope, genç adamın kollarının arasında kalıp kalmamak konusunda düşünürken derin bir nefes aldı. İşte yine yirmilik bir genç kız gibi hissetmeye başlamıştı. Ama tabii ki bu dokunuşların anlamını iyi bilecek kadar olgun bir kadındı.

“Benimkinden daha iyi bir bölgede yaşıyormuşsun.”

Dylan’ın avuç içinin sıcaklığı Hope’un tişörtünün üzerinden hissediliyordu. Az bir çabayla arkasını dönerek Dylan’ı kollarıyla sardı. “Blaine ile evlendiğimizde çok zengindi.”

“Kocan olacak o adam eşcinsel miydi?”

“Hayır.”

“Gerçekten adı Blaine olan biriyle mi evlendin?”

“Bunun nesi garip?”

Dylan kafasını iki yana salladı. “Blaine adında birinin iyi iş çıkartabileceğini hiç zannetmiyorum.”

“Bu çok saçma. İdare ederdi.”

“Kesinlikle. Ben zaten *iyi iş* çıkartamaz demiştim.”

“Çok zeki bir adamdı.” Hope neden eski kocasını savunduğunu anlamıyordu.

“Hı hı. Ne iş yapıyordu?”

“Estetik cerrahtı.”

Dylan'ın gözleri bir anda Hope'un biçimli göğüslerine odaklanmıştı.

“Hayır. Onlar benim doğal göğüslerim.”

Genç adam gülümsüyordu. “Estetik harikası olsalardı üzülürdüm.” Dylan Hope'u göğsüne doğru çekti. “Senin hakkında kurduğum fantezilerim bir anda yıkılırdı.”

“Ne fantezisi?”

Dylan burnunu Hope'un saçlarının içine gömüp, genç kadının kokusunu içine çekti. “Sana söylemesem daha iyi olur.”

“Neden? Bir kaçında ellerim bağlı mı yoksa?”

Hope, genç adamın gülümsediğini hissediyordu. “Bir kaçında.”

Birkaç mı?

“Bunu sorun eder misin?”

Bunu problem eder miydi? Muhtemelen evet. “Benim hakkımda fantezi kurmanı mı yoksa ellerimin bağlanmasını mı?”

“Her ikisini de.”

Hope bunların ikisini de sorun etmezdi. Aksine tüm bunları düşünmek genç kadının içindeki yangını körüklüyordu. Sıcaklık bacak arasında bir hareketlenmeye sebep olmuş, Hope bacaklarını birbirine bastırmıştı. “Peki, ben zevk alıyorum mu?”

Dylan'ın başparmağı genç kadının sutyeninin çizgisinin üzerinde gidip geliyordu. “Tabii ki. Sana çok iyi davranıyorum.”

Sanki Dylan, sutyenin üzerinden değil de gerçekten göğüslerine dokunuyormuş gibi Hope'un göğüs uçları dikleşmişti.

“Ne kadar güzel olduğunu duymak ister misin?”

Hope yutkunması boğazında düğüm olmuş şekilde başını sallamakla yetindi. Dylan dilinin ucuyla Hope'un kulağının ucunu yalıyordu. “Ben ne kadar hoşlanıyorsam sen de o kadar hoşlanıyorsun.” Genç adamın nefesi Hope'un yanaklarını ısıtıyor, aynı zamanda genç kadının tüm bedenini uyarıyordu. “Ve bunu da seviyorsun.” Dylan Hope'un boğazına tüy kadar hafif bir öpücük kondurmuştu. Bu öpücük Hope'un boğazında iz bırakmaya ramak kalan bir emmeye döndüğünde genç kadın kendinden geçiyordu. Dylan yavaşça Hope'un tişörtünün ve sutyeninin askısını indirdi.

“Çok yumuşaksın.” Hope'un tişörtünü daha da aşağıya indirmeye çalışıyordu. “Cildin görüldüğünden daha yumuşak.” Dylan, Hope'u kendisine doğru çektiğinde genç adamın ereksiyonu genç kadını uyarmış, ıslanmasına sebep olmuştu. Yatağa çırilçıplak yatıp, bacaklarını Dylan'nın beline sarmasının düşüncesi Hope'un kendi fantezisini yaratmasına neden olmuştu. Hope bir anlığına kendisini kaybetse de Dylan'ı ne kadar az tanıdığını kendine hatırlatması gerekiyordu.

“Sanırım seks şu anda hiç iyi bir fikir değil.” Genç kadının sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

“Seksten bahseden kim?” Dylan dilini yavaşça Hope'un boynunda gezdiriyordu. “Sadece biraz birbirimizin tadına bakıyoruz.

“Pencerenin önünde mi?”

“Tatlım dışarıda kimse yok.” Dylan Hope’un eteğinin ilk düğmesini açmaya koyulmuştu. “Seninle sevişmeye gelseydim bunu aşağıda iki tane çocuk uyurken yapmazdım. Hazırlıklı gelir, bütün geceyi seninle geçirmek için planlardım.”

Hope aşağıda uyuyan iki çocuğu tamamen unutmuştu. “Belki de dursak iyi olacak.”

Dylan elini Hope’un eteğinin altına sokmuş ve genç kadını bacaklarına dokunmuştu. “Durmamı mı istiyorsun?”

Hope karşısındaki adamın gözlerinin içine bakarak karar vermeye çalışıyordu. “Hayır.”

“O zaman aşağıdan gelebilecek olan küçük ayak seslerini duymak için kulaklarını aç.” Dylan’ın eli Hope’un kadınlığının üzerinde dolaşırken soru sormadan edemiyordu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Hope düşünmeden cevap veriyordu. Dylan’ın asıl sormak istediğinin o olmadığını birkaç dakika sonra anlamıştı. “Aslında senden gitmeni istemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.” Hope, Dylan’ın dudaklarının köşesine küçük bir öpücük kondurmuştu. “Ama bir yandan da gitmeni hiç istemiyorum. Burada kalmanın doğru bir şey olduğunu düşünmesem de burada kalmanı istiyorum.” Hope yüzünü Dylan’ın boynuna gömüp, genç adamın kokusunu içine çekti. “Çoğu zaman benim kafamı karıştırıyor ve yalnız hissetme sebep oluyorsun.”

“Ellerim bedeninin üzerinde gezinirken nasıl yalnız hissedebilirsin ki?”

“Çünkü sen bana bu kasabaya gelmeden önce hiç bilme-

diğim şeyleri hatırlatıyorsun.” Hope, Dylan’ın boğazını öpmeye başlamıştı. “Bir erkeğin adımlarını odamda duymak ya da avuç içlerimin altında sakallı bir suratı hissetmek gibi. Senin göğsünü sırtımın arkasında hissetmek... Bana güven veriyor.” Ve tabii ki seks. Dylan ona seksi ne kadar özlediğini hatırlatmaktan geri kalmıyordu. Bir erkek tarafından baştan çıkarılmanın, sevilmenin ve arzulanmanın zevkini çok uzun süredir hissetmiyordu. “Ve ben senin gözlerinin içine baktığımda senin de bu yalnızlığı hissettiğini görebiliyorum.”

Dylan cevap vermeden önce Hope’u bir süre seyretti. “Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?”

“En son tatlı bir kadına dokunmayalı ne kadar uzun zaman olmuş onu hatırlıyorum.” Genç kadın Dylan’ın ereksiyonunun onun kotunun üzerinden bile hissedebiliyordu. “Sana her baktığımda bir rahip gibi yaşadığımı hatırlıyorum.”

Hope bu sözlerle inanmadığını belirtircesine Dylan’a bakıyordu.

“Ne yani bir rahip gibi yaşadığıma inanmıyor musun?”

“Bu kasabadaki kadınların sana nasıl baktığını görüyorum.”

“Evet, ben de farkındayım. Ama onları idare etmek konusunda problem yaşıyorum. Onlar senin gibi beni baştan çıkartamıyorlar. Onlar hakkında fanteziler kurmuyor, tenlerine dokunmak için kendimle savaşıyorum. Hope, senin bedeninin her santimini öpmek istiyorum. Biliyorum senden uzak kalmalıyım ama yapamıyorum. Etrafında olmak işleri

daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Senden kopamıyorum. Seni istemeye devam ediyorum.”

Hope bu duyguyu iyi biliyordu. Genç kadın, Dylan tek bir kelime daha etmeden sessizce üzerindeki tişörtünü çıkardı. Dylan’ın ne tepki vereceğini bilemez bir şekilde nefesini tuttu.

“İnanılmaz bir şey bu. Hope çok güzelsin...” Hope, Dylan’a doğru ilerlemek istediğinde genç adam Hope’un ellerini tuttu. “Tatlım, sakın hareket etme. Yoksa bu işin sonu kötü bitecek.”

“Sana dokunmak istiyorum Dylan.”

“Bu gece ben sana dokunacağım.”

Hope gözlerini kapatıp dudaklarını araladı. Bu kadar iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sırtını dikleştirip, ellerine iki yana bıraktı.

“Hope gözlerini aç lütfen. Sana dokunurken beni izlemeni istiyorum.”

Genç kadın Dylan’ı dinlemişti. Dylan’ın sutyenini yavaşça açıp kollarının üzerine bırakmasını izlemiş, O’nun göğüslerini avuçlarının içine yerleştirip hafifçe sıkmasını izlemişti. Hope karşısındaki adamın gözlerindeki tutkuyu görmüştü. Dylan genç kadının göğüs uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırıyordu.

“Bu gece evde yalnız olsaydık,” Genç adam Hope’un kulağına fısıldıyordu. “Seni tam buradan öperdim.” Dylan dudaklarını Hope’un başının tepesine kondurmuştu. “Ve daha sonra aşağılara inerek gizli kısımlarını keşfe çıkardım. Ama

ne yazık ki evde yalnız değiliz.”

Dylan haklıydı. Tabii ki haklıydı. Alt katta iki tane çocuk uyurken sevişmeleri hiç uygun olmazdı.

Dylan ellerini Hope’un omuzlarına koyup gözlerinin içine bakıyordu. Genç kadın gülümsedi. “Adam ve Wally’yi taşımana yardım etmemi ister misin?”

“Tatlım bana bir iyilik yap ve ben kasaba sınırlarını geçene kadar burada kal.” Dylan göz ucuyla yatağa bakıyordu. “Korkarım ki tüm gücümü senden uzak durmak için kullandım. Seni burada böyle bırakmak için şu an kendimle savaşıyorum. Daha fazlasına dayanamam.” Genç adam yatağın kenarında duran çocukların ayakkabılarını alıp, son bir kez Hope’a baktıktan sonra odayı terk etmişti.

Genç kadın evin ön tarafına bakan yatak odasının penceresine gidip Dylan’ı izlemeye koyuldu. Genç adam iki küçük çocuğu taşımak için iki kere eve girip çıkmıştı. Hope, Dylan yola koyulmadan önce son bir bakış fırlatmış gibi hissetse de tam emin olamamıştı. Evin içine sessizlik hâkim olduğunda Hope karanlık gece de penceredeki yansımasına bakarken bu gördüğü yüzün kime ait olduğunu düşünüyordu. Buraya geldiğinden beri Hope Spencer gibi davranmıyordu.

Boşandığından beri ilk kez bir adamın kendi özeline girmesine, ona dokunmasına izin vermişti. Dylan’ın dokunuşları her ne kadar dayanılmaz olsa da, Hope içinde bulunduğu belirsizlikten hoşlanmıyordu. Bunca seneden sonra bir erkeği hayatına almak bilinçli yaptığı bir şey değildi. Dylan’ın dokunuşları ve güzel sözleri karşı konulması çok zor şeylerdi.

Hope karşı koymak isteyeceğine hiç emin değildi.

GENÇ ADAM ANİDEN SİNİRLENDİ

Bir sonraki sabah Hope kahvesini içip bilgisayarını açtı. Maillerini kontrol ederken, Walter'dan gelen bir mail olduğunu görmüştü. Yazdığı uzaylı hikâyesini sevdiğini söylediğinde Hope aklında bir başka uzaylı hikâyesi olduğundan, bu duruma çok memnun olmuştu. Mailin sonunda Myron Lambardo'nun gazeteyi aradığını ve onun nerede yaşadığı hakkında bilgi almak istediğini söylemişti. Bu Myron'nın uzaklaştırma kararına uymadığını gösteriyordu.

Hope şimdilik bu konu hakkında bir şey yapmamaya karar verdi. Sonuçta Myron'ın onu bulma olasılığı çok düşüktü. Genç kadın bunları bir kenara bırakıp, yazısını yazmaya koyuldu. Bir süre sonra parmakları hareket etmeyi bırakmıştı. Dylan'nın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Tüm yaşananları kafasından atmak istese de, yapamıyor ve bu durum yazı yazmasına engel oluyordu.

Yapacak sadece tek bir şey kalmıştı. Hope manikür setinin

olduğu çantayı alıp tırnaklarının ojesini çıkarmaya koyuldu.

Süreceği ojenin renginin ne açık ne de koyu olmasını istemişti. Tıpkı hayatı gibi orta karar bir renk olmalıydı. Hope ojesini sürerken Hiram Donnelly'nin bilgilerinin olduğu kâğıtları okuyordu. Genç kadının anladığı kadarıyla Şerif'in teslimiyet ve hâkimiyet problemleri vardı. Hiram'ın seks bağımlılığı düşünüldüğü kadar normal değildi.

Hope neden bazı erkeklerin yönetilmeyi istediğini anlatan akademik yazıları okumuş olsa da aslında bu yöntem genç kadının istediği yazının ana konusu değildi. Hope yirmi yıl boyunca örnek bir kişilik sergileyen kanun adamının nasıl olup da kendi sonunu getirecek derecede seks bağımlısı olduğunu çok merak ediyordu.

Genç kadının tırnakları kuruduğunda, Shelly'nin nasıl olduğunu görmek için karşı eve gitti. Paul, Shelly'nin uyuduğunu ama birkaç saat içinde uyanabileceğini söylemişti. Saat onu geçmişti ve genç kadının hâlâ birkaç saati vardı. Yeni yazacağı yazısı için birkaç fikir düşünmeye başlamıştı. Tüm bu fikirler kafasının içinde uçuşurken Dylan'ın görüntüsü beyninde canlanıyor, bir rahip gibi yaşadığını söylediği anı tekrar tekrar hatırlıyordu.

Hope genç adamın nasıl gözüktüğünü düşünürken, gözlerindeki istek ve ses tonundaki ahenk Hope'u sarıyor ve ruhunu ısıtıyordu. Dylan'ın her gülümsemesine bir anlam yüklemeye çalışıyor, az da olsa Hope'u önemsedğini hissetmek istiyordu.

Acaba Hope daha fazlasını istiyor muydu?

Genç kadın aynı zamanda Dylan'ın eski karısını da düşünmüştü. Eski eşi gerçekte garsonluk yapıyorsa, Adam'ın ürkek tavırlarının sebebine olabilirdi?

Belki eski karısı da üstsüz garsonluk yapan kadınlardan biriydi. Gece kulüplerinde çalışan, Dylan'ın konuşmaktan rahatsız olacağı cinsten bir yaşam tarzıydı. Küçük kasabada yaşayan insanlar bu konuda tutucu olabiliyorlardı.

Öğlene doğru Hope, Shelly'ye uğramak için evinden dışarı çıktı. Eve gittiğinde Paul, onu salona davet etmişti. Shelly salonda televizyon koltuğunda oturuyordu. Saçlarını tepeşinde toplamış, kesik eli parmaklarını dışarıda bırakacak şekilde bandajlanmıştı. Genç kadın ağrı kesicilerin etkisiyle biraz huysuz gözüküyor, kendi haline üzülmüyordu. Hope'un yemek teklifini geri çevirmiş, onun yerine manikür yapmaya karar vermişti.

Paul dinlenmek için odasına çekilince, Hope eve gidip manikür setini aldı. Geri döndüğünde Shelly'nin yanına oturmuş ve arkadaşının moralini yükseltmek için uzun bir uğraş vermişti. Manikür yaparken, Shelly'nin konuşmasını sağlamış, dün gece içinde biriktirdiklerini dinlemişti. Ev olağan sessizliğinde olmadığı için Hope, Wally ve Adam'ın nerede olduğunu merak etmişti.

“Çocuklar dün gece seni yordular mı?” Shelly yavaş yavaş kendine geliyordu.

“İdare ederdik. Ama birbirlerine vurmaya çok seviyorlar ve tabii gaz çıkarmayı da.”

“Evet, genelde erkekler bunu yapmayı çok seviyorlar.”

Shelly çantanın içinden pembe renkli bir ojeyi çıkartıp Hope'a uzattı. "Bunu sevdim. Hayat kadınlarının süreceği cinsten."

Öyle değildi ancak Hope bunu tartışmayacaktı. "Wally ve Adam neredeler?"

"Dylan, evde izlemek için film kiralamış. Çocukları da çağırdı."

"Çok nazık bir davranış." Hope ojenin kapağını açmak için uğraşıyordu. "O da çok yoruldu."

"Eve çok geç gittiğini zannetmiyorum."

Hope gerçeği bildiği için yorum yapmaktan kaçınıyordu.

"Yoksa geç mi gitti?"

"Nasıl geç mi gitti?"

"Eve geç gitmesinden bahsediyorum. Paul ikizlerin hastaneye on gibi geldiklerini söyledi. Dylan yarım saat sonra senin evine gelmiş olsa ve hemen çocukları alıp evine dönse saat en geç on bir kırk olmuştur."

Shelly'nin planı Hope ve Dylan'ın aralarında yaşananlar olmasa kelimesi kelimesine işleyecekti. Genç adam, Hope'un göğüslerine dokunmaya karar vermese kimse evine geç gitmeyecekti. Genç kadın hiçbir şey söylemeden iç geçirdi. "Doğru söylüyorsun." Hope ojeyi havada bir iki kere salladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Peki o zaman neden bir şey olmuş gibi gözüküyorsun?"

Hope sonunda başını kaldırıp Shelly'ye baktı. "Hayır gözükmüyorum."

"Evet, gözüküyorsun. İçtiğim ilaçlar uykumu getiriyor olsa da düşünme yetimi kaybetmedim. Bunun dışında Paul ve ben mutfağa girdiğimizde sizin ikinizi gördüm. Ne yapıyordunuz?"

"Konuşuyorduk."

"Ya ne demezsin. Bence senden hoşlanıyor."

Hope omuzlarını silkip Shelly'nin tırnaklarını boyamaya başladı. "Bence Dylan genel olarak tüm kadınları seviyor."

"Evet seviyor. İlkokuldan beri tüm kadınlara nazik davranır ancak seninle herkesten farklı konuştuğunu görüyorum."

"Nasıl oluyor o?"

"Seninle konuşurken dudaklarına bakıyor."

Hope gülmemek için kendini zor tutuyordu. Dylan'ın onu izlediğini fark etmemişti.

"Pekâlâ, aranızda neler oluyor?"

Hope en son bir arkadaşına aşk hayatından bahsettiğinde o kadın kocasını çalmıştı. Shelly'nin o kadından farklı olduğu şüphe götürmezdi. Bunun ötesinde Dylan ile aralarında ciddi bir şey yoktu.

"Ciddi bir şey yok." Sonuçta yalan söylememişti. Gerçek buydu.

"Ama ben öyle görmüyorum. Seni etkilemek için ucuz numaralarını yapıyor mu?"

“Numara mı?”

“Evet. Sekizinci sınıftayken sinemaya gittiği kızlara sarılmak için koltuk altı kılları varmış gibi davranıyordu. Bu sayede koltuk altını kaşıyormuş gibi yapıp kızlara sarılıyordu.”

Genç kadın gülmeden edememişti. “Hayır, koltuk altı kılı yok.”

“Seni Dylan’a karşı uyarmalıydım.”

“Neden? Bir sorun mu var?”

“Hayır yok. Sadece şu an bir kadınla ilişkiye başlayacak bir durumda olduğunu zannetmiyorum. Adam büyüye kadar bekleyeceğini söylemişti ancak sana çok farklı bakıyor. Uzun süredir bir kadına bu kadar tutkuyla baktığını görmemiştim.” Shelly sağlam elinin ojelerine baktıktan sonra diğer elini Hope’a uzattı. “Kabul etmelisin. Dylan’ın yakışıklılığı ortalama erkeklerin çok üzerinde. Bir Levi’s kotun içerisinde ne kadar iyi gözükebiliyorsa o kadar iyi gözüküyor.”

Bu çok doğrudu.

“Paul’ün düz bir kızı var.”

Hope bunu da fark etmişti. “Dylan bu kadar mükemmelse neden onunla evlenmedin?”

Shelly burnunu hoşnutsuzca kıvırdı. “Dylan’nın bir sanat eseri olduğu gerçeği onunla ömür boyu yaşayabileceğim anlamına gelmiyor tatlım. Dylan ile birinci sınıftan beri arkadaşım. On senedir arkadaşlığımızın oturması için elimden geleni yaptım. Paul ile ayrılırsak bile Dylan’a o gözle bakamam. Hem beni delirten bir sürü özelliği var.”

“Ne gibi?”

“Evde giyecek bir şeyi kalmadığında çamaşır yıkıyor.”

Hope bunun neresinin garip olduğunu anlayamamıştı. O da aynısını yapıyordu.

“Ayaklarını kahve masasına uzatıyor, çok az sebze yemeği pişiriyor; haftada bir ya da iki kez meyve yerse sebze yemeye ihtiyacın olmadığını düşünüyor.”

“Adam oldukça sağlıklı ve mutlu gözüküyor.”

“Sağlıklı olduğu konusunda şüphem yok ama mutluluğu bilemiyorum.” Shelly yaralı elini inceliyordu.

“Bu Cuma Adam annesini ziyarete gidecek. Geri döndüğünde toparlanması çok zor oluyor.”

“Toparlanması mı?”

“Biraz içine kapalı ve acınası bir ruh hali ile geri dönüyor. Eğer annesi ve babası birlikte zaman geçirirlerse, tekrardan evleneceklerini düşünüyor.” Shelly omuzlarını silkmmişti. “Bu çok normal.”

“Annesinin yanında ne kadar kalıyor?”

“Sadece iki hafta. Ama eski haline geri dönebilmesi bir ayını alıyor. Adam’ın annesi ile hiç tanışmadım ama kendisinin çok rahat bir anne olduğunu söyleyebilirim. Adam geri döndüğünde geç saatlerde uyuyor ve hiçbir iş yapmıyor.”

Hope, Dylan’ın eski eşi ile ilgili merak ettiklerini sormak istese de, Shell’nin bu konu ile gereğinden fazla ilgilendiğini anlamasını istemiyordu. Hope duygularını konuşacak duru-

ma gelse bile içinde yeşeren özel hissiyatları paylaşmak için çok erkendi.

Hope bir kadın arkadaşı ile erkekleri ve ilişkileri konuşmayı özlemişti. Onu anlayan, kadın haklarından tutunda saç renklerine varana kadar çeşitli konuları konuşabileceği bir kadın arkadaş bulmak paha biçilemezdi. Duygularını, çelişkilerini anlatmak içini rahatlatacaktı.

Shelly esnerken konuyu değiştirmeye karar vermişti. “Bu ay dergiye ne yazısı yollayacaksın?”

Hope içini Shelly’ye dökmek için karar aşamasındayken konunun değişmesini fırsat bilmişti. “Uzaylılar insan kılığında, bir kasabada yaşıyorlar.” Ojenin ikinci katını sürmeye başlamıştı. “Kasabadaki turistleri kandırıyorlar.”

Shelly’nin gözleri parlamıştı. “Gospel hakkında mı yazıyorsun?”

“Aman Tanrım! Ben de hikâyedeki uzaylılardan biri olabilir miyim?”

Hope yeni dostunun yüzüne gülerek baktı. Saçları dağınık halde toplanmış, gözleri keyifle etrafa bakan bu deli kadını maalesef kullanamazdı. “Çok üzgünüm ama Myron olayından sonra hikâyelerimde gerçek insanları kullanmıyorum.”

“Uyuz adam.”

Hope’un kafasında tüm bunların dışında hâlâ Şerif Donnelly vardı. Shelly ağrı kesicilerin etkisi altındayken ona Donnelly hakkında soru sormanın ne kadar etik olduğunu bilmiyordu. Ama birkaç sorunun zararı olmazdı. Shelly eski komşusu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını belli eder-

se, Hope arkadaşını zorlamayacağına kendi kendine söz vermişti. “Minnie Donnelly’i tanıyor muydun?”

“Neden soruyorsun?”

Bu konu kasabada bir sır olmadığı için Hope konuya olan ilgisini saklamamaya karar verdi. “Hiram hakkında bir yazı yazmayı planlıyorum.”

Shelly duyduklarına inanmadığını belirtircesine gözlerini kırpı. “*The Weekly News of The Universe* için mi?”

“Aslında yazıyı tirajı daha yüksek olan dergilere göndermeyi planlıyorum.” Hope, Shelly’ye asıl amacının Şerif’in seks alışkanlıklarını yazmak olmadığını açıkladığında genç kadın rahatlamıştı.

“Hiram çok adi bir adamdı. Kendisini çok fazla sevmezdim. Ama yine de kişisel hayatının dergilerde sergilenmesini istemezdim. Aslında onun seks hayatına gelene kadar birçok olay var. Kasabada kime sorarsan Hiram ile alakalı çok farklı hikâyeler duyabilirsin. Aynı zaman da herkese eşit davrandığını da duyacaksın.” Shelly, Minnie’nin tam bir kontrol manyağı olduğundan bahsediyordu. “Herkes onun bir azize olduğunu düşünse de ben o kadının karşısında yaşıyordum. Bütün gün nasıl bağırıp çağırdığını kendi kulaklarımla duydum. Çocuklarının onları terk edip gitmelerine şaşırmamalı. Hiram’ın, karısı öldükten sonra boşlukta hissetmesi çok normal.”

“Onun için üzülmüş gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki hayır. O pislik için asla üzülmem. Ölümünden önce on sekiz yaşına yeni basmış kızları kiralamaya başla-

mıştı. Ama bu duruma baktığımda bu olayların neden bu hale geldiğini anlamak çok zor değil. Minnie'nin ölümünden sonra Hiram özgürlüğünün tadını çıkarmaya başlamıştı.”

“Haftalar önce bana Hiram'ın son zamanlarda çok dikkatsiz olmaya başladığını ve kızları eve getirirken artık saklanmadığını söylemiştin. Hiç dikkatini çeken bir şey oldu mu?”

“Hayır.” Shelly yaralı elinin tırnaklarına dikkatle baktı. “Yazıyı yazmaya ne zaman başlayacaksın?”

Hope, Shelly'ye her şeyi rahatlıkla anlatabiliyordu. “FBI raporlarının gelmesini bekliyorum. Onları okuduğumda, nereden başlayacağıma karar vereceğim.” Hope'un tüm bunlardan önce ödemesini aldığı uzaylı yazısını yazması gerekiyordu. “Paul ve senin daha önce bahsettiğiniz şelalelere beni götürmenizi çok istiyordum. Bir sonraki uzaylı yazısı için oradaki şelalelerin resimlerini çekmeliyim.” Hope iç çekmişti. “İyileşmeni beklemekten başka çaremiz yok.”

“Dylan seni götürebilir. Nerede olduklarını bizden daha iyi biliyor. Ama cuma gününden önce kendisine haber vermelisin. Çünkü Adam gidince Dylan'ı evde bulmak çok zor oluyor.” Shelly koltuğuna yaslanıp gülümsedi. “Annesine ve kayınbiraderine yardım etmek için Double T'ye gidiyor. Gitmeden önce haber verirsen, seni götürebilir. Yoksa iki hafta boyunca onu bulamazsın.”

İki hafta. İki hafta boyunca Dylan'ı görmek konusunda endişelenmesi gerekmeyecek ya da aralarında geçen o ateşli dakikaları hatırlamak zorunda kalmayacaktı. Bu iki hafta Hope'un kafasını toplaması için gereken zamanı genç kadına verecekti. İşlerine ve kendisine odaklanacak, Gospel'a geliş

amacına geri dönecekti. Kariyeri yavaş yavaş rayına otururken, dikkatini dağıtmamalıydı. Ama nedense iki hafta birden çok uzun gelmişti.

Dylan Çarşamba akşamı Adam'ın son çamaşırlarını kuru temizlemeden aldıktan sonra bavuluna yerleştirdi. Adam etrafına büyük yeşil gözleriyle endişeli bakışlar fırlatıyordu. Senenin bu dönemlerinde küçük çocuğun heyecanı endişeye dönüşüyordu.

“Bu sene ağlamayı düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır. Artık büyüdüm.”

“Güzel çünkü ağladığında annen çok üzülüyor.” Her sene Adam ağlamayacağına söz verse de babasının elini bıraktığı anda yaşlar yanaklarından süzölmeye başlıyordu. “Yarın saçını kestirdikten sonra Hansen’s Emporium’a gidip yeni çamaşırlar almalıyız.”

“Ve tabii yeni bir şnorkel. Benimkini yanlışlıkla kırdım.”

Dylan, Adam'ı yatırırken köpeğı yataktan inmesi için uyardı. Şnorkel meselesinin neden bu kadar önemli olduğunu anlamasa da, Adam'ın geçerli sebepleri olabilirdi. “Listene bunu da eklemelisin.” Genç adam oğlunun saçını hafifçe okşadı. “Annen için özel bir taş bulamadın mı daha?”

“Annem için çok güzel bir beyaz taş buldum.”

Dylan eğilip Adam'ın alnını öptü. “İyi geceler evlat.”

“Baba?” Dylan, Adam'ın ne soracağını biliyordu. Her

sene aynı soruyu soruyordu. “Benimle gel. Bu sene bir değişiklik yap.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Burada kalıp köpeğine kim bakacak?”

“O da bizimle gelebilir. Sen, ben, annem ve Mandy. Çok eğlenceli olur.”

Dylan odanın kapısına doğru yürüyüp ışığı kapattı. “Hayır, Adam.” Genç adam oğlunun ona arkasını dönmesini buruk bir gülümsemeyle izliyordu.

Dylan temmuz ayından nefret ediyordu. Gerçek anlamıyla nefret ediyordu. Eve gelip oğlunun sesini duyamadığı zamanlar delirecek gibi oluyor, yalnız yemek yerken lokmalar boğazından geçmiyordu. Ama Adam’ın en çok istediği şeyi yapması imkânsızdı. Adam’ın asıl istediği mutlu aile tablosu, iki haftalık tatillerle gerçekleşecek bir hayal değildi. Birlikte yaşayan bir anne ve baba, televizyonda oynadığı roldeki gibi melek ya da arkadaşlarıyla ilgili konuşabileceği bir anne... Bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti.

Julie *Dünyadaki Cennet* dizisine başladığında Adam daha iki yaşındaydı. Dylan ve Adam Gospel’a taşınmışlar ve kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardı. Julie bir anda Amerika’nın en sevilen yüzü olmuş ve çok hızlı bir şekilde üne kavuşmuştu. Dizide oynadığı ilahi bir varlık olan melek rolü üzerine yapışmış, genç kadın çeşitli televizyon programlarına katılarak iyi bir Hristiyan nasıl olmalıdır sorularına yanıt veriyordu. Amerika kendine bir iyilik timsali aramış ve bulmuştu.

Yaz aylarında Julie, Adam'ı babasının çiftliğine götürüyor, bu sayede herkesten uzakta oğlu ile vakit geçiriyordu. Bu sayede hem Julie'nin orada yaşayan ailesini tanıyor hem de annesinin büyüdüğü yeri tanıma fırsatı buluyordu.

Ama artık işler değişmişti. Julie'nin ünü gittikçe yayılmış ve sakladığı büyük sırrı olan oğlu Adam da aynı hızla büyümüştü. Julie'nin, Amerika'nın güzel meleşinin bir oğlunun olduğu gerçeğinin duyulması her şeyi mahvederdi. Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Daha da ötesi gazetelerde çıkan haberler Adam'ı nasıl etkileyecekti? Oğlu artık yedi yaşına basmıştı. Diğer çocukların ailelerinin farklı olduğunu anlayabilecek bir yaşa gelmiş, farkındalığı artmıştı.

Genç adam tüm bu düşünceler aklında uçuşurken sakince yatağının üzerine oturup çoraplarını çıkardı. Odasının penceresinden sızan ay ışığı odayı aydınlatıyordu. Dylan aynı sakinlikle üzerindeki tişörtü çıkartıp yarı çıplak kaldı. Hope kasabaya geldikten sonra Dylan, artık Adam ile konuşması gerektiğini anlamıştı. Bunun için önünde iki haftası vardı. Bu süre zarfında çiftlikte çalışırken, yapacağı konuşmayı kafasında oturtacak, oğlunun anlayacağı bir dili kullanarak olayları anlamasını sağlayacaktı. Dylan örtünün altına girip, gözlerini tavana dikmişti. Julie ile birbirlerini artık “o” anlamda sevmediklerini kısmını atlamaya karar vermişti. Adam'ın sadece anne ve babasının onu çok sevdiğini bilmesi yeterliydi. Yakın bir zamanda Dylan'ın da biri tarafından sevildiğini hissetmesi gerekiyordu.

Dylan Perşembe akşamı Adam'ı saç tıraşına götürdükten

sonra Hansen's Emporium'a gidip birlikte üzerinde X-Men resimleri olan çamaşırları seçtiler. Dükkânın içinde birkaç turist dışında sıcaktan bunalıp klimanın keyfini çıkaran kasaba insanı vardı.

Oğlu kendisi için şnorkel seçerken o etrafına ilgisizce bakıyordu. Ta ki Hope Spencer mağazanın içerisine girene kadar. Genç kadın Dylan'ın varlığını hissetmeden fotoğraf makinasına film almak için koridorların arasında dolaşıyordu. Üzerinde koşu giysileri ve atkuyruğu saçları ile doğal bir güzellik sergiliyordu. Hope'un açıkta kalan boynunun tadı Dylan'ın damağında kalmıştı. Genç kadının tatlı teni Dylan'ın onu istemesini sağlıyordu. Genç adam ne söyleyeceğini bilmeden uzun adımlarıyla Hope'un olduğu reyona gitti. Genç kadın o sırada inek şekerlerine bakıyordu.

"Korkmana gerek yok. İçlerine inek pisliği koymuyorlar." Dylan bu berbat esprisinin Hope'u etkileyeceğini zannetmiyordu.

"Evet onu fark ettim. Ama içinde inek pisliği olsa bile artık şaşırmam."

Dylan, genç kadına bakarken Hope'un, onun gözlerindeki açlığı fark etmemesini dilemişti. Hope'a doğru uzanıp onun dolgun dudaklarını öpmek için kendisini zor tutuyor, en azından burnunu Hope'un saçlarına gömmek istiyordu.

Seccizliği Hope bozmuştu. "Öbür hafta gerçekleşecek olan 4 Temmuz kutlamalarına katılacak mısın? Yapılacak olan yarışmalarda yarışsın diye düşünmüştüm."

"Korkarım ki hayır. Tüm eğlenceyi kaçıracağım." Dylan,

Hope'u baştan aşağıya süzmeye başlamıştı. "Kasaba da olmayacağım."

Hope bir anlığına konuşmayarak Dylan'a baktı. "Shelly birkaç haftalığına gideceğini söylemişti."

Dylan, Hope'un gözlerinde gördüğü hayal kırıklığını fark ettiğinde nerede olduklarını unutup genç kadına sarılmayı düşünmüştü. "Evet, doğru."

"Shelly'nin bana bahsettiği şelalelerin resimlerini çekmek gerekiyor. Ben de seninle gidebileceğimizi düşünmüştüm. Ama burada olmayacaksan... Shelly'nin iyileşmesini bekleyebilirim."

"Kuzeybatı ile ilgili yazdığın yazı için mi?"

Genç kadın bakışlarını Dylan'ın göğsüne doğru indirdi. "Evet."

Dylan, Hope ile yalnız kaldıklarında neler olabileceğini tahmin bile edemiyordu. Tamamen yalnız olacaklardı. Sadece ikisi... Evet bu tamamen yalandı. Dylan Hope ile yalnız kalacakları anın hayallerini kuruyor ve bunun bir an önce gerçekleşmesini diliyordu. Genç kadının biçimli vücudunun her bir zerresine dokunmayı, dolgun dudaklarının tadına bakmayı ve Hope'un en derinlerinde kaybolmanın vereceği doygunluk hissinin tadına bakmayı istiyor, her defasında bu hislerin hayalini kurarken açlık boğazını yakıyordu. Ama yapamazdı. "Üzgünüm sana yardım edemem." Dylan bedeninin sesini değil mantığının sesini dinlemeliydi.

Hope buruk bir gülümsemeyle hayal kırıklığını saklamayı becerememişti. "Hiç sorun değil."

“Ama belki...” Dylan omuzlarını silkti. *Ama belki mi?* Bu olayın belkisi yoktu. Şerif Hiram Donnelly’den beri kasabanın gözleri üzerinde yaşarken oğlu kasabadan ayrılır ayrılmaz Hope’un kucağına kendisini atması hiç doğru olmazdı. Hope ile birlikte olduktan sonra Adam ile ilgili sırrın çıkabilme ihtimalini yaşamayı istemiyordu. Sonuçta genç kadın bir yazardı. Ondan sır saklamak pek kolay olmayabilirdi. Tüm bunların sonrasında hikâyesini *People* dergisinde okumak istemezdi.

“Baba!”

Dylan, Hope’a o kadar çok odaklanmıştı ki oğlunun geldiğini duymamıştı. “Özür dilerim ahbap. İyi misin?”

Adam başını salladı. “Merhaba Hope.”

Hope, Adam’ı gördüğünde gülümsemesi büyümüştü. “Hey neler aldın öyle?”

“Şnorkel ve iç çamaşırı.” Adam şnorkel ve gözlüğün olduğu paketi Hope’a uzatmıştı.

“Çok güzeller.” Hope gülümseyerek paketi incelemişti. Adam iç çamaşırlarını da Hope’a göstermek istiyordu. “Çamaşırının üzerindeki adam kim?”

“Bu Wolverine. Elllerinde demir pençeler var. Bu sayede düşmanlarını öldürebiliyor.”

“Bunu bir yerde duymuştum. Ah tabii ya birlikte geçirdiğimiz akşam onun resmini çizmiştin. Peki kendisi iyi bir adam mı?”

“Evet.” Adam çamaşırlarını Hope’un elinden geri aldı.

“Sinek kuşu heykelini nereye koydun?”

“Mutfak penceresinin önüne koyduk.” Adam ilgili gözlerle Hope’a baktı. “Belki de bizim eve gelip görmek istersin.”

Hope, Dylan’ın evine gitme fikrini duyduğunda kalbi delicesine atmaya başladı.

“Belki bir gün uğrarım.” Hope uzanıp Adam’ın saçını karıştırdı. “Saçlarını kestirmişsin.”

“Evet.” Küçük çocuk Hope’un yüzüne bakmadan cevap verdi. “Bugün kestirdik.”

Adam, Shelly ve babasının ailesi dışındaki kadınların dışında ona dokunmasından ve ilgi göstermesinden hoşlanmazdı. Bu uzun zamandır Adam’ın bir başka kadınla arasında geçen en uzun konuşmaydı. Dylan bu konuşmanın dışında Hope’un bu testi nasıl geçtiğini düşünüyordu. Adam, Dylan’ın Hope ile ilgilendiğini anlarsa bu ilgisini anında keşerdi. Aslında tanıdığı tüm bu kadınların içinde en tehlikeli olanı Hope’du.

“Gitsek iyi olacak.” Dylan oğlunun omuzuna elini koyup gitmek için hazırlandı. Hope, Dylan ve Adam’ı takip ederek kasada sıraya girdi. Dylan önlerinde duran genç kadının biçimli kalçasını inceleme fırsatı bulmuştu. Bu sırada Adam, Hope’un eline uzandı.

“Hey Hope,” Adam, genç kadının koluna yavaşça dokundu. “Geri döndüğümde belki senin evinde Wally ile birlikte yeniden çadır kurabiliriz.”

“Ahbap, kendini zorla kimseye davet ettirmemelisin.”

“Hiç sorun değil.” Hope, Dylan’a sert bir bakış fırlattı. “Eğer tekrardan gelmek isterseniz bazı kurallar koymak zorunda kalacağım. Kesinlikle boğuşmayacaksınız.” Genç kadının aklına bir başka fikir daha gelmişti. “Eğer birbirinizin parmaklarınızı çekmek yerine benim bahçemdeki otları yolmayı kabul ederseniz size para ödeyebilirim.”

“Beş dolar!”

“Aynen.” Genç kadın elindeki filmleri kasanın üzerine bıraktı.

“Tüm bunlar sizin mi?” Hope cevap vermek için Eden Hanse’a baktığında gördüğü manzara karşısında dili tutulmuşu dönmüştü. Dylan, Eden’in mor saçlarına, mor farına ve mor rujuna senelerdir alışkın olsa dahi Hope bunu ilk kez görüyor gibiydi. Evi ve zavallı köpeği bile mor renge boyanmıştı. Hope sonunda bu görüntüye alışarak cevap verebildi. “Evet, hepsi benim.”

“Senin kitap yazdığını söylediler. Doğru mu?”

“Bunu kim söyledi bilmiyorum ama bu doğru değil.”

“İona, Melba’ya söylemiş. Hiram Donnelly hakkında bir kitap yazıyormuşsun.”

“Kitap değil yazı dizisi hazırlıyorum.”

Eden mor dudaklarını büzerek Hope’a baktı. “Pekâlâ, sanırım ikisi aynı şey değil. Değil mi? Her neyse ben benim ailemin hikâyesini de yazabilirsin. Bu kasabadaki ilk eğlence salonunu benim ailem açtı. Daha sonra bu mekân geneleve dönüşmüş olsa da bir zamanlar çok para kazandılar. Büyük

büyük amcam genelevde çalışan Frenchy adlı bir kız için adam öldürmüştü.”

“Baba, genelev ne demek?”

“Daha sonra anlatırım.”

“Peki neden kıza Frenchy adını vermişler?”

“Çünkü Fransızmış.” Hope bu işe bir dur demesi gerektiğini anlamıştı.

Eden boş konuşmaya devam ediyordu. “Tabii ki esas sebep bu değil. O kızın başarılı olduğu pozisyo...”

“Ah bu harika.” Hope kasanın sonuna gelerek Dylan ve Adam’ı beklemeye koyuldu.

Eden, Dylan’a gülümseyerek bakıyordu. “Nasılsınız Şerif?”

“İyiym Eden.” Dylan lafı uzatmadan aldığı şeylerin parasını ödeyerek Hope ile vedalaştı. Eve giderlerken Cozy Corner Cafe’ye uğrayıp yiyecek bir şeyler almışlardı. Kimse Adam’ın annesinin kim olduğunu bilmesede, temmuzun ilk iki haftasını *annesini* ile geçirdiğini biliyorlardı.

O gece ne Adam ne de Dylan iyi uyuyabilmişlerdi. Sun Valley’e gitmek için sabah erken kalkmışlar, Adam iki kez ağlamayacağı için söz vermişti.

Juliette Bancroft ile küçük havalimanında buluşacaklardı. Genç kadının saçları Fransız tarzı bir örgü ile toplanmıştı. Oğlunu ve Dylan’ı gördüğünde oturduğu yerden ayağa kalkmış ve pembe rujlu dudakları ile onlara gülümsemişti. Dylan, Julie’nin her zaman muhteşem gözüküğünü biliyordu. Genç

kadın tam anlamıyla yürüyen bir Barbie bebeği andırıyordu. Ama ne kadar güzel olursa olsun Dylan dış güzelliğin hiçbir önemi olmadığını anlamıştı.

Dylan her ne kadar bu kadından artık hoşlanmasa da, Julie'nin üzerindeki kot pantolonu ve ince kazağı ile magazin dergilerinden fırlamış gibi gözüktüğünü kabul etmek zorunda kalıyordu. "Merhaba bebeğim." Genç kadın kollarını Adam'ın boynuna sarmıştı. "Seni çok özledim. Sen de beni özledin mi?"

"Evet." Adam fısıldayarak konuşuyordu.

Julie emin olmayan bir tavırla Dylan'a bakmıştı. "Sana da merhaba. Nasılsın?"

"İyiym. Uçuşun nasıl geçti?"

"Olaysız." Julie, Dylan'ı baştan aşağıya süzüp muzip bir şekilde gülümsedi. "Her defasında daha yakışıklı gözükmeyi nasıl beceriyorsun?"

Dylan bunların masum cümleler olduğunu biliyordu. "Beni her defasında bir yaş yaşlanmış görüyorsun."

Julie omuzlarını ilgisizce silkti. "Toyota'mı senin markasız arabana çarptığım günü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Dylan bunu nasıl unutabilirdi?

"Vaktin varsa hep birlikte oturup yemek yiyebiliriz."

"Buraya gelmeden önce bir şeyler yedik. Belki başka sefere."

Adam duygusal bir yüz ifadesi ile babasına bakıyordu. Dylan oğlunun ne diyeceğini çok iyi bildiği için erken davranmıştı. “Bu sefer bana söz verdin. Artık büyüdüğünü bana ispatlamalısın. Ama ağlamak istiyorsan bunu yapabilirsin ağlamak zayıf olduğun anlamına gelmiyor.” Dylan bundan nefret ediyordu; oğlunun gözyaşlarının tişörtünün üzerinde hissetmek boğazını yakıyordu. “Beni istediğin her an arayaabilirsin. Telefon listesi bavulunun içinde. Tamam mı?”

Adam sessizce başını salladı.

“Annen muhtemelen senin kafanı meşgul tutacak birçok şey planlamıştır.” Julie’nin gözlerindeki *şimdi ben ne yapacağım* bakışları Dylan’ı daha da geriyordu. En azından bir şey söylemesi gerekirken orada öylece durup umutsuz bir halde beklemesi sinir bozucuydu.

“Annen ve büyükbabanla güzel bir tatil geçirdikten sonra buraya döndüğünde göle gideceğiz. Tamam mı?”

Adam umutsuzca başını salladı. “Tamam.”

“Seninle gurur duyuyorum evlat.”

Adam kolunun tersiyle ıslak yüzünü silmişti. “Evet.”

“İyi.” Dylan, Adam’ın çenesindeki ıslaklığı eliyle sildikten sonra oğluna son kez sarıldı. Tam bir büyük adam gibi konuştu. Boya kalemlerini aldın değil mi?”

“Evet aldım.”

“Pekâlâ. Seni seviyorum evlat.”

“Ben de seni baba.”

Rachel Gibson

Bir dakika sonra Dylan otoparktaki arabasının içinde oturuyordu. İşte yine yılın en nefret ettiği zamanın başlangıcındaydı. Her şeyin kontrolünü yitirmiş gibiydi...

“SİNCAPLAR ETKİSİ ONAYLANMIŞ AFRODİZYAKLARDIR”

Avlanma sezonunun açılış gününün dışında kasabadaki en önemli gün, 4 Temmuz’dur. Bu önemli gün kasabanın ana caddesinde kutlanıyor, coşkusu tüm kasabayı sarıyor, çeşitli oyun alanları kasabanın belirli bölgelerine dağıtılarak kuru-luyordu.

Kaynayan mısırların, kızarmış soğanların ve diğer tüm yemeklerin kokusu yaz sıcaklığının havasını daha da çekilmez hale getiriyordu. Gölgede bile hissedilen bu sıcaklıktan etkilenen insanlar için ilk yardım çadırları hazırlanmıştı.

Şerif yardımcıları Plummer ve Williams herhangi bir tatsızlık çıkmaması adına gözlerini kalabalıktan ayırmıyorlardı.

İlkyardım çadırının arkasında tuvalet kâğıtları fırlatma oyunu oynanıyor, Paul kırmızı yüzüyle oyunu ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu.

“Hadi bebeğim, bunu yapabilirsin.” Shelly kocasına destek oluyordu. “Seni adi, pislik tuvalet kâğıdı.”

Hope birbirlerine destek olan komşularını dikkatle izlemeye başlamıştı. *Adi tuvalet kâğıdı* da neyin nesiydi? Shell bandajlı olan elini yüzüne siper ederek kocasını izlemeye çalışıyordu. Paul ve Shelly'nin bir örnek giyinmeleri Hope'un anlayacağı bir şey değildi. Tüm kasaba halkı kovboy stilini benimsemiş olarak eğlencelere katılsa da genç kadın daha rahat giysiler tercih etmişti.

“Yüzü çok kızarmış. Bu sıcakın altında bayılabilir.”

Shelly kafasını iki yana salladı. “Bunu yapmasa iyi olur. Sadece iki atış kaldı.”

Paul son vuruşunu yapmış, klozetin yerden on santim yükselmesinden neden olmuştu. Dengesi kaybolan klozet büyük bir gürültü ile yana düştü.

“Evvvet! Büyük ekran televizyon benim!”

“Ama Shelly'nin heyecanı çok sürmemişti. Burley Morton attığı tuvalet kâğıdı ile klozetini on bir nokta dört santim yükseltmiş, ortalık bir anda karışmıştı. Paul ikincilik kurdelesini ile geri dönerken ödül olarak avcı bıçağı kazanabilmişti.

Wally bu sırada sabırsızca sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. “Bittiyse yüz boyamaya gidebilir miyiz?”

Shelly oğlunu dinlemek yerine üzüntülü bir şekilde kendisine doğru gelen kocasına baktı. “Bira ister misin bebeğim?”

“Sanırım belim için bir ilaca ihtiyacım var.” Paul acısını unutarak yeni bıçağını incelemeye koyulmuştu.

“Ben Wally'yi götürürüm.” Hope gönüllü olarak festivalin tadını küçük çocukla çıkarmayı planlamıştı. Oradan oraya gi-

diyorlar, stantların keyfini çıkarıyorlardı. Birlikte oynadıkları oyunlarda Wally bir sürü oyuncak kazanmışken, Hope'un gösterebileceği ucuz bir küllüğü bile yoktu. Daha sonra yüz boyama standının oraya yürümüşler ve Wally'nin yüzüne futbol topu resmi çizdirmişlerdi. Uzun ikna çabaları sonucu kendisi de omuzuna bir hançer resmi çizdirmişti. Hope küçük bir çocuk ile bu kadar eğlenceli vakit geçirebileceğini düşünememişti. Gospel'da yaşamaya başladığından beri insanlarla vakit geçirmeyi özlediğini fark ediyordu.

Birkaç gündür Dylan'ı görmüyordu. Bu günlerde Hope günlerini yazı yazarak, Shelly'e yardım ederek geçiriyor; zaman zaman Hiram ile ilgili konuştuktan sonra konu dönüp dolaşıp Dylan'a geliyordu. Kimse genç adamdan Adam'ı havalimanına bıraktığından beri haber alamamıştı. Neredeyse dört gün olmuştu ve kimse bu konuda endişelenmiyordu. Hope ise bu konuda endişelenmemesi gerektiğini bilse dahi mutfak camının önünden geçerken Dylan'ın arabasını görmeyi umut ediyordu. Kasabaya indiğinde bir köşeden çıkıp, öldürücü gülüşünü görmeyi beklerken onu görememek genç kadının hayal kırıklığına uğramasına sebep olmuştu.

Genç kadın bu düşüncelerden kurtulup tüm dikkatini Wally'ye vermeye karar verdi. O kadar oyun oynadıktan sonra karınları acıkmıştı. Ekstra hardallı sosisliler aldıktan sonra yemek yeme alanına doğru keyifle yürüdüler. Wally arkadaşları ile yemek yemeye karar verdiğiğinde, Shelly onu kendi arkadaşları ile tanıştırdı. Hope yemeğini yerken masada tuvalet kâğıdı yarışması birincisinin yarışmayı nasıl kazandığını dinlemek zorunda kalmıştı. "Güçlü kaslara sahip olman gerekiyor." Burley yüksek sesli kahkahası ile etrafa neşe saçıyordu.

Hope bu sırada etrafına amaçsızca bakınırken bakışları bir anda uzun boylu genç bir adamın üzerinde takılı kalmıştı.

Dylan Taber bir omuzunu patates kızartması yapan bir standın direklerine dayamış, etrafındaki birkaç kızla gülümseyerek konuşuyordu. Genç adamın festival alanındaki ani ortaya çıkışı Hope'un kalbinin atmasına sebep olmuştu. Burley'i dinliyor gibi davransa da, kalbinin sesi kulaklarında uğultuya sebep oluyordu.

Dylan, Hope'un bulunduğu yöne doğru baktığında bakışları birleşmiş, genç adamın yüzüne muzip bir gülümseme yerleşmişti. Karşısındaki kadın konuşmaya devam ediyor olsa bile Dylan, Hope'a bakmaya devam ediyordu. Hope istemsizce gülümsedi. Genç adamın varlığı Hope'un tüm bedenini uyarmaya yetmişti. Ama aynı heyecan Dylan'ın ifadesiz suratında okunmuyordu. Genç adam bir süre sonra başını çevirmişti.

“Stanley senin Hiram hakkında bir yazı yazdığını söyledi.”

Hope karşısında duran adamın suratına baktı. Dylan'ın kendisi gibi heyecanlanmadığını açıkça görebiliyordu. Hayal kırıklığı tüm gününü mahvedecekti. “Evet yazıyorum.”

“Hiram ve ben üçüncü dereceden kuzen sayılırız.” Burley konuşmayı sürdürmek niyetindeydi. “Çok küçükken babası üzerinden traktörle geçmişti. Muhtemelen etkileri yıllar sonra ortaya çıktı.”

Ah Tanrım yine aynı şey oluyordu.

“Her neyse en azından bizim ailemizin geri kalanının nor-

mal insanlar olduğunu yazarsan çok seviniriz. Hiçbirimiz kıçımıza şaplak atılmasından hoşlanmıyoruz.” Tuvalet kâğıdı şampiyonu son sözlerini söyledikten sonra önündeki tabağa yumulmuştu.

“Merak etmeyin.” Hope karşısındaki adamı rahatlattıktan sonra elindeki sosisli sandviçinin kâğıdını çöpe atarken kendini çok yalnız hissetmişti.”

Hope arkasını geri dönüp Shelly’nin olduğu tarafa doğru giderken sıcak bir elin kendisini tuttuğunu hissetti. Genç kadın kolunu saran parmaklara baktıktan sonra yüzünü Dylan’a çevirdi. Genç adamın yüzü hâlâ ifadesizdi.

“Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum.” Hope çenesini tutamamıştı.

“Ben de gelmeyi düşünmüyordum.” Dylan, genç kadının kolunu bıraktığında avuç içinin sıcaklığının yerini hafif bir meltem soğuğu almıştı. “Yıllardır senenin bu ayında burada olmuyorum.”

“İşle ilgili bir sorun mu çıktı?” Hope bu soruyu sorduktan sonra Dylan’ın dudaklarından dökülen “hayır” sözcüğünü dikkatle dinlemişti. Genç adam diğer herkes gibi ön kısımlarında püskül olan mavi beyaz çizgili bir kovboy gömleği giymiş, her zamanki Levi’s pantolonu yerine koyu mavi Wranglers tercih etmişti. “Peki o zaman neden döndün? Yoksa bir anda şişte sosislere karşı kontrol edilemez bir arzu mu hissettin?”

“Evet kontrol edemediğim bir arzu duyuyorum ama şişte sosislere değil.” Dylan yine aynı şeyi yapıyordu. Baştan

aşağıya Hope'u süzüyor, en sonunda bakışları buluşuyordu. Hope bu bakışların anlamını artık çözmüştü. Dylan da kendisi gibi arzularını kontrol altında tutabilse de, bakışları her şeyi açıkça gösteriyordu. Genç adam parmağı ile Hope'un omuzunu gösterdi. "Güzel dövme."

"Teşekkürler. Beni seksi bir motosikletçi kız gibi göstereceğini düşündüm."

Dylan bir kaşını şaşkınlıkla havaya kaldırmıştı. "Hiçbir şekilde bir motosikletçi kız gibi gözükmüyorsun. Öyle gözükmek için ilk olarak deri kıyafetler giyinmeli ve asi davranışlarda bulunmalısın." Genç adam bir süre sustuktan sonra sözlerine devam etti. "Ama düşününce asi davranış kısmı sana uyuyor gibi geldi."

Hope'un asi bir tavrı yoktu, sadece tek başına yaşayan bir kadın olduğu için kendi hakkını savunmayı çok iyi beceriyordu.

"Eğer bir motosikletçi kız olsaydın, yaşlı sevgilinin eski hatıralarını dinlemek zorunda kalırdın." Dylan yavaşça Hope'un kulağına doğru eğilmişti. "Bu arada tatlım bu hobiyi sevdiğini söyleyerek beni on ikiden vurdun." Kalabalığın içinden birileri Şerif'e sesleniyordu. Dylan, elini Hope'un sırtına koyup konuşmaya başladı. "Hadi gidip biraz sincap vuralım."

"Sincap mı? Sincap mı vurmak istiyorsun?" Hope durumu sorgulamasına rağmen Dylan'la her yere gitmeye razı olduğunu çok iyi biliyordu. Ama ne olursa olsun sincap vurmak çok olağan bir şey değildi. "Sanırım tatları tavuğa benziyor."

“Bunu bilmiyordum.”

Tüm kasaba halkı yemek yemek için oyun alanlarını terk etmişti. Sincap vurma alanında çalışanlar dışında her yer bomboştu. Genç kadın oyun alanındaki beş mutlu sincap hedefini gördükten sonra Dylan’ın suratına baktı.

“Sincap vurmaktan bahsettiğinde şey düşünmüştüm...”

“Ne düşündüğünü biliyorum.” Genç adam arka cebinden cüzdanını çıkartıp, görevliye on dolar uzatıp, iki BB tüfeğini teslim aldı. “Bir yarışma düzenleyeceğiz. İki oyun sen, iki oyun ben. İlk el alıştırma sayılabilir.”

Hope tüfeği teslim alırken Dylan’a baktı. “Alıştırmaya ihtiyacım olduğunu kim söyledi?”

“Sadece bir tahmin.” Genç adamın yüzünde bir gülümseme belirmişti. “İşin içine biraz bahis katalım istersen?”

“Kazanamayacağımı düşünüyorsun değil mi?”

“Hayır.”

Hope, Dylan’nın haklı olduğunu biliyordu. “Bahisin kuralları neler?”

Genç adam cevap vermeden Hope’un arkasına geçmişti. Genç kadının tüfeğini omuzuna yerleştirmesine yardım ettikten sonra parmaklarıyla tetiğinin çevresine sarıldı. “Şimdi tetiği çek.” Dylan, Hope’un kulağına fısıldadı. Genç kadın Dylan’ı dinlemiş ve tetiği çekmişti. Hope hedefi vurmak yerine hedefin arkasındaki duvarı vurmıştu.

“Hedefi vurabilmenin tek yolu tüfeğin hâkimiyetini alabilmektir. Yavaş bilek hareketleriyle tetiği çekip hedefi vu-

racaksın.” Dylan hâlâ Hope’un arkasında duruyor, bir yere kımıldamıyordu. “Senin sert bir silahın karşısında daha nazik davranacağını düşünmüştüm. Zarif ellerin daha iyisini yapabilir. Değil mi Hope?”

Hope, onları uzaktan izleyen görevlinin varlığından rahatsız olmasaydı Dylan’a orada farklı bir cevap verecekti. “Bahisin kuralları ne Dylan?”

Genç adam Hope’un kulağına bir kez daha eğildi. “Eğer kazanırsam seni bir dondurma gibi yalayarak bitireceğim.”

Genç adamın nefesi Hope’un bedeninin ürpermesine neden oldu. “Peki ya ben kazanırsam?”

“Kazanmayacaksın.”

“Peki ya kazanırsam?”

“Ne istersen o olacak.”

Hope ağzından çıkan kelimelerin seksi olması için uğraşırken, kelimeler beklediğinden daha etkili olmuştu. “Yani senden arka bahçemdeki otları temizlemeni isteyebilirim, öyle mi?”

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu?”

“Çıplak olarak demeyi unuttum.”

“Çıplak olmak fikrini beğendim. Arka bahçeyi temizleme konusunu bir kenara bırakırsan kazanmana izin veririm.” Dylan eliyle Hope’un koluna dokunuyordu. “Ama hayır. Benim fikrim daha güzel. Eğer şimdi yenilgiyi kabul edersen, seni bu utançtan kurtarabilirim.”

“Seçme şansım var mı?”

Dylan ellerini iki yana bırakıp geri adım attı. “Hope, hayatta her zaman seçme şansın vardır. Sana istemediğin hiçbir şey yaptırmam. O zaman işin eğlencesini nerede kalıyor?”

Hope ona inanıyordu. “İlk atışı ben yapacağım.” Genç kadın beş atışın üçünü ıskalamıştı. “Hiç de fena sayılmaz.” Kendisiyle gurur duyuyordu.

Dylan alçak bir sesle üç kere “hah-hah-hah” diyerek güldü. Genç adam tüfeğini kaldırdıktan bir dakika sonra beş hedefin beşini de vurmuştu.

“Sanırım baştan vazgeçmeliydim.”

“Şansına küs şehirli kızı.”

“Neden bana bir silaha nasıl davranmam gerektiğini bir kez daha anlatmıyorsun?” Hope’un dudak hareketleri ve ses tonu baştan çıkarıcıydı. “Yavaş dokunuşlar ve zarif el hareketlerinden bahsedebilirsin mesela. Sana bir sır vermemi ister misin?”

“Ne sırrıymış o?”

“İç çamaşırı rengim. Pembe.”

Dylan ani bir hareketle omuzunun üzerinden Hope’a baktı. “Pembe mi?”

“Üzerinde acı kırmızıbiberlerin olduğu “Dikkat Sıcak” yazan bir iç çamaşırı.”

“Gerçekten mi?”

Hope kahkahalara boğulmuştu. Dylan’ın dikkatini sonun-

da dağıtabilmişti. “Hayır, tabii ki.” Ama ne olursa olsun Dylan atışların hepsini vurabilmiş ve oyunu kazanmıştı.

Neville kazanan Şerif’e birkaç hediye sunmuştu. Dylan her iki yanında bira resimleri olan bir şapkayı seçip Hope’un kafasına yerleştirdi. “Al bakalım.”

Genç kadının tüm hayatı boyunca aldığı ilk festival hediyesi buydu. Bu öyle bir hediye idi ki maddi değerinden çok manevi anlamı Hope’un boğazının düğümlenmesine sebep olmuştu.

“Seçim zamanı.” Dylan elini Hope’un sırtına koyup yürümesi için genç kadını hafifçe ittirdi. “Artık oyun yok Hope. Şu an ya seni evine bırakacağım ya da seni kendi evime götürüp yatağıma atacağım.” Genç çift diğer herkesin yürüdüğü yönün aksine doğru yürüyorlardı.

“Buraya Paul ve Shelly ile geldim.”

“Biliyorum.” Dylan otoparkın kapısında bekleyip Hope’a düşünmesi için zaman verdi. “Onlara çoktan seni eve götüreceğimi söyledim.”

“Bunu ne zaman söyledin?”

“Buraya ilk geldiğimde.”

Hope, Dylan’ın karanlıktaki yüzünü incelemeye başlamıştı. Bununla yaşayabilir miydi? Sabah kalktığına nasıl hissedecekti? “Kendinden bu kadar emindin yani?”

“Hayır. Güzel sözlerle giysilerini çıkarmaya ikna edebileceğimi düşünsem de, senin hakkında hiçbir konuda emin olamıyorum.” Dylan, Hope’un sırtındaki elini genç kadının

omuzuna doğru yavaşça hareket ettirdi. “Bugün buraya gelmeyi planlamıyordum bile. Kasabadan birkaç haftalığına uzaklaşmak istiyordum.”

Hope bunu yapabilir miydi? Dylan ile geçirdikleri bir gecenin sonra duygularını saklayarak nasıl hayatını sürdürebilirdi? Bir erkek gibi davranması kolay olabilir miydi?

“Bana kontrol edilemez arzularımın olup olmadığını sormuştun.” Dylan genç kadının elini sıkıca tuttu. “Sana karşı kontrol edilemez bir tutkum var.”

Evet bunu yapabiliyordu. Hope’un içindeki en küçük duygusallık kırıntısı Idaho’nun vahşi doğasında kaybolmuştu. Omuzunda dövmesi ve başındaki şapkadan bozma kaskı ile bunu yapabiliyordu. “Pekâlâ.” Genç kadın fısıldıyordu. “Seninle geleceğim.”

“Teşekkürler, Tanrım.” Dylan da fısıldıyordu.

Hope tüm bu konuşmaların sonunda Dylan’ın onu öpeceğini düşünse de işler beklediği gibi gitmemiş, genç adam Hope’un elini tutarak hızlıca yürümeye başlamıştı. Arabaya ulaştıklarında Dylan motoru hızla çalıştırıp, gaza bastı. Arabanın içini kaplayan karanlık, sokak lambaları sayesinde aydınlanıyor, yansıyan ışıklar Dylan’ın profilini izleyen Hope’un garip duygular hissetmesine neden oluyordu.

Genç kadın bir şeylerin ters gittiğine emindi.

“Dylan bir sorun mu var?”

“Hayır.”

“Peki, o zaman neden sadece yola bakıyorsun?”

“Çünkü kafam iç çamaşırının rengiyle o kadar meşgul ki, yola bakmadığım anda kaza yapabiliriz.” Dylan, Hope’un yüzüne bakıp gülümsemişti. “Eve kaza yapmadan gidip, düşündüğüm tüm fantezileri üzerinde gerçekleştirmek istiyorum.”

Hope keyifle gülmüştü.

“Komiklik olsun diye söylemiyorum.”

“Kafanı meşgul edecek başka şeyler bulmalısın.”

“Bunu her zaman deniyorum ama işe yaramıyor.”

“Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Hadi seksle alakası olmayan şeylerden bahsedelim. Mesela Amerika’ya ilk ayak basan atalarımızdan...” Hope yavaşça Dylan’ın gömleğinin düğmelerini çözüp, elini genç adamın kaslı karnında gezdirmeye başlamıştı. “Özgürlüğe ve eşitliğe adanmış bir hayat...” Genç kadının bir eli de Dylan’ın ensesindeki kısa saçlarıyla oynuyordu. Dylan ani bir hareketle Hope’un elini durdurup genç kadının yüzüne baktı. “Hope yola dikkatimi veremiyorum.”

“Görmek zorunda değilsin. Sen büyük bir adamsın. Gideceğin yolu hissedebilirsin.”

“Tanrım.” Dylan’ın parmakları Hope’un elini kısılcasına almıştı. Genç kadın söz dinlemeyen bir kız çocuğu gibi diğer eliyle Dylan’ın karnının üzerindeki tüylerle oynamaya başlamıştı. “Sana yardımcı oluyor muyum Şerif?” Dylan nefesini tutmuştu; Hope’un, ereksiyonuna doğru uzanan elini yan tarafa doğru itirmeyi denedi. Genç kadın ısrarlı tavırlarını sürdürüyordu. “Sorularıma cevap alamıyorum.”

“Bana böyle davranmaya devam edersen nasıl konuşmamı bekleyebilirsin?”

“Hala arabayı sürmekte zorlanıyorsun musun?”

“Kahretsin ki evet.”

Dylan bütün ihtirasıyla, Hope’un dudaklarına eğildi. Genç kadının ıslak ve ipeksi olan ağzının içini keşfetmeye başlamıştı. Dylan dudaklarıyla genç kadının dolgun dudaklarının tadına varıyor, öpüyor ve ısıırıyordu.

Hope, genç adamın omuzlarına sıkıca tutunarak, zevk dolu bir şekilde inledi.

Yazar hanım, kanun adamına teslim olmuştu.

Hope, kendini parmak uçlarında yükselterek ellerini Dylan’ın saçlarının arasında gezdirdi. Genç adamın öpücüklerine aynı ihtirasla karşılık veriyordu. Genç kadın kalçalarıyla Hope’a baskı uygularken, genç adamın kokusu ve tadı çoktan Hope’u etkisi altına almıştı bile. Genç kadının derisi bedeninin içinde yükselen sıcaklığın etkisiyle adeta yanıyor, Şerif’in dudaklarının tadına zevkle bakıyordu. Genç adam elleleriyle onun giysilerini yavaşça soymaya başlamıştı.

Dylan, genç kadını şaşırtan bir şekilde, tehlikeli ve erkekse bir gülümsemeyle Hope’un suratına bakıyordu. “Sen beni öptüğünde her şeyi unutuyorum.”

Mutfağa girdiklerinde Dylan arka kapıyı ayağıyla ittirerek, elindeki anahtarları ve prezervatifleri tezgâha fırlattı. Genç kadın mavi ve beyaz renklerin hâkim olduğu mutfağı

incelerken masanın üzerinde duran şeker kaplamalı keki gördüğünde şaşırmıştı. Dylan tişörtünü çıkartıp, Hope'a doğru yürüdüğünde genç kadın keki bile unutmuştu. Genç adam tek bir kelime daha etmeden Hope'u kendine doğru çekti. Genç kadın ellerini Dylan'ın göğsüne koyup, onun göğüs uçlarına dokunmaya başladı. Elleri yavaşça Dylan'ın beline doğru ilerlediğinde Şerif'in tabancası eline değdi.

“Bununla adam öldürebilirsin.” Hope kemeri yavaşça çözüp yere doğru bıraktı.

Dylan yeşil gözleriyle Hope'u izlerken, dudakları şehvetli bir şekilde kıvrıldı. “Bunu bilmen iyi oldu.” Genç adam silahından bahsetmiyordu. “Kollarını kaldır tatlım.” Dylan, Hope'a doğru uzanıp genç kadının tişörtünü çıkardığında serin hava Hope'un teninin ürpermesine neden olmuştu. Üzerindeki siyah sutyeni ve eteğiyle dayanılmaz gözüküyordu.

Aniden Hope, bunu mutfağın aydınlık zeminde yapmayı ne kadar istediğini kendine sormak zorunda kalmıştı. Bu aydınlıkta Dylan'ın karşısında soyunacak ve genç adam onun belindeki yara izini soracaktı. Hope bundan bahsetmek istemiyordu. Dylan yavaşça uzanıp Hope'un eteğinin düğmesine uzandığında Hope aniden genç adamın elini tuttu. “Işıkları kapatsak nasıl olur?”

“Neden?”

Dylan o yarayı er ya da geç görecekti. “İç çamaşırlarımın renkleri uyumlu değil.”

Genç adam gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. “Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Hayır iç çamaşırım beyaz ve...”

Dylan, Hope’un kulağına eğilip fısıldadı. “Senin kahrolası çamaşır renklerinle ilgilenmiyorum. Çamaşırların altındakiler daha çok ilgimi çekiyor. Ama seni bu zahmetten kurtarmak için elimden geleni yapacağım.” Genç adam sutyenin kopçasını tek bir hareketle açarak genç kadının yarı çıplak hale gelmesine neden olmuştu. “İşte problem çözüldü.”

Dylan’ın elleri genç kadının kalçalarının üzerinde dairesel hareketlerle gezinmeye başlamıştı. Genç adam, Hope’un kalçalarının üzerinde kalan eteğini son bir hareketle çıkartıp yere fırlattı.

Aynı anda her ikisinin de nefes alışverişleri birbirine karışmıştı. Hope’un bacaklarının arasına nüfuz eden ıslaklık, altına giydiği iç çamaşırı sayesinde Dylan’ın dikkatinden kaçmıştı. Dakikalar geçtikçe Dylan hiçbir kelime söylemiyor, bedeninin her bir ayrıntısını beynine kazırmışçasına genç kadını inceliyordu. Genç adam başparmağıyla Hope’un minik iç çamaşırının üzerinde gezinmeye başlarken, genç kadın nefesini tuttu. Dylan sanki bu anı uzun zamandır yaşıyormuşçasına, genç kadının iç çamaşırının lastiğiyle keyifli bir şekilde oynamaya başladı. Hope’un bütün dikkati genç adamın parmaklarının dokunuşuyla yerle bir olmuştu.

“Hope,” Dylan’ın sesi içine girdiği şehvet duygusu ile kırçillı çıkıyordu. “Hope seni istiyorum.” Genç kadının dudaklarını öperken kendini durduramıyor gibiydi. “Beni deliye çeviriyorsun.” Dylan’ın öpüşleri genç kadının göğüslerine doğru inmişti. “Beni deliye çeviriyorsun.” Genç adam Hope’un çamaşırının üzerinde parmaklarını gezdirirken Dy-

lan'ın ıslandığını fark etmişti. "İslanmışsın." Hope, onun dokunuşlarına dayanamaz hale geliyordu. "İçinde olmak istiyorum Hope." Dylan, genç kadının iç çamaşırını hızlıca aşağıya çekip indirdi. "Sen ıslanmışsın, ben de yeterince sertim. Bence zamanı geldi."

Genç adam, Hope'u yavaşça masanın üzerine doğru yatırırken her ikisinin de dikkatsiz tavırları kekin etrafa yayılmasına neden olmuş, ikisi de bunu umursamamıştı. Genç adam aşağılara inerek Hope'un göğüslerini avuçlarının içine alıp, genç kadının göğüs uçlarını yavaşça öpmeye ve ısırmaya başladı. Dylan'ın parmakları, Hope'un belini sıkıca kavramış, onun hazır olup olmadığını anlamak için bir parmağını, Hope'un kadınlığının derinliklerine doğru uzatmıştı. Hope hazırdı. Hem de hiç olmadığı kadar.

"Hazır mısın?" Dylan'ın sesi yarım yamalak ve tizdi.

"Eğer sen eminsen."

Genç adam daha hızlı hareket edip, düzensiz bir şekilde nefes alıp vererek, gömleğini çıkardı ve Hope'un parmakları gömleğinin düğmelerinin üzerinde titrerken, masanın üzerine iyice yatmışlardı. Dylan, karşısındaki kadını kendine çekip, dudaklarını onunkilere yaklaştırırken, içinde dizginleyemediği bir his vardı. Acele ile pantolonunu çıkartıp, kendi bedenini Hope'un narin bedenine bastırdı. Hope'un sıcak vücudunun Dylan'ın iri bedeni ile birleşmesi sadece bir inilti ile kutsanmıştı. Sonrası sadece o ve Dylan'ın onun için yaptıklarından ibaretti.

İkisinin de kendilerini dizginlemeye pek niyeti yok gibi duruyordu. Dylan arsızca genç kadını öpüyor ve ısıyor-

du; vücudu, Hope'un üzerinde kayıyor, ellerini tutuyor ve dudakları müthiş heyecan veriyordu. Genç kadın, Dylan'ın erkekliğini içinde hissettiğinde artık kaçınılmaz bir girdabın içine girdiğini biliyordu. Geri dönüş yoktu. Dylan'ın omuzlarına sıkıca tutunup, bacaklarıyla genç adamın belini sardı. Bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Dylan sert kalça darbele-riyle Hope'un içine girip çıkarken genç kadın artık daha fazla dayanamayacaktı. İşte o an gelmişti. İkisi de zevkin verdiği inlemeler eşliğinde doruğa ulaştıkları, kek parçalarının bu-laştığı masanın üzerine yığılıp kaldılar.

Dylan'ın alnı, Hope'un kulağının yanına dayalı bir şekilde duruyordu. İkisi de nefes nefese kalmışlar, kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Genç kadın yanı başında uzanan Dylan'ın alnına küçük bir öpücük kondurdu.

“Tanrım, bu harikaydı.” Dylan fısıldamıştı.

Hope sadece gülümsedi. O da aynı düşünceleri paylaşı-yordu. Dylan ile birlikte hayatının seksini yaşamış olsa da, bu aşk değildi. Tutkunun sebep olduğu bir sevişme ile aşkın sebep olduğu bir sevişmenin farkını bilecek kadar deneyim-liydi. Hayır bu aşk değildi ama Dylan ona harika bir gece yaşatmıştı. Dylan bir harikaydı...

BİR ERKEĞİN PARMAK UÇLARINDAN YILDIRIMLAR ÇIKIYOR

Dylan odasının kapısının kenarına bir omuzunu yaslayıp, elindeki kahve bardağından bir yudum aldı. Odanın penceresinden sızan güneş ışığı Hope'un altın sarısı saçlarının üzerinde renk oyunları oynuyordu. Genç kadın Dylan'ın yastığına doğru uzanmış, nefes aldıkça yükselip alçalan karnı genç adamın gülümsemesine neden olmuştu.

Hope dün gece onu kendi evine götürmek için ikna etmeye çalışmış, ama Dylan onun aklını başından alarak burada kalmasını sağlamıştı. Genç adam dün gece yaşadığı harika seksten sonra hayatının büyük bir kısmında bu zevki tatmayı özlediğini fark etmiş, bunun da ötesinde yumuşacık tenli bir kadın ile uyumanın verdiği zevki daha fazla özlemişti.

Şerif Dylan hayatı boyunca sayısını hatırlayamadığı kadar kadınla birlikte olmuştu. Bununla gurur duymasa da, geçmişi değiştirmek Dylan'ın elinde değildi. Ergenlik yıllarında bu hayata çok hızlı adapte olmuş, yaşı ilerledikçe az da olsa

durulmuş, otuzlarına geldiğinde Julie ile yaşadığı bir ilişkinin meyvesi olarak yırtılmış bir prezervatifin de yardımıyla Adam doğmuştu. Dylan artık düşünmeden ve tedbir almadan adım atmamayı tecrübeyle öğrenmişti.

Ama Hope Spencer ile aralarında olan her neyse, Dylan'a bu tecrübelerini unutturmuştu. Onun sahip olduğu muntazam bedeninin dışında, bir şey vardı. Dylan, Hope'un espiiri anlayışını seviyor, kendi başına hayatını idare edişine hayranlık duyuyordu. Ayrıca pembe ojeli ayak tırnakları tam Dylan'ın sevdiği tondaydı.

Genç adam daha fazlasını öğrenmek için can atıyordu.

Dün gece üç kere sevişmişlerdi. İlki hızlı ve ateşli, ikincisi daha yavaştı. Masanın üzerinden üzerlerine bulaşan kekleri birbirlerinin vücutlarından yemiş ve çok eğlenmişlerdi. Üçüncüsü banyoda başlamış ve Dylan'ın yatağında son bulmuştu.

Ama Dylan bu işin sonunda herkesin etkileneceğini biliyordu. Ne Hope'u ne de Adam'ı üzme istemese de, genç kadından kolay kolay kopamayacaktı. Bir gecenin yeterli olacağını düşünmüş ama bunu yapamayacağını bu sabah bir kez daha anlamıştı.

Hope yavaşça yataktan kalkıp etrafına bakınmaya başlamıştı.

“Günaydın.” Dylan kapının yanından ayrılıp yatağa doğru yürüdü.

Genç kadın nerede olduğuna emin olamamış bir şekilde Dylan'ın suratına baktı. Saçı yüzünün bir tarafına yapışmış,

çarşaf çıplak bedenini açıkta bırakacak şekilde yere düşmüştü. “Neredeyim ben?” Hope’un sesi uykunun etkisiyle kısık çıkmıştı.

“Eğer nerede olduğunu hatırlamıyorsan işimi yapmamışım demektir.” Dylan yatağın kenarına oturup, Hope’un yüzüne yapışan saçları yavaşça düzeltti. “Şimdi hatırlayabildin mi?”

Genç kadın cevap verememişti, sadece yüzü kızarmıştı.

“Al bakalım.” Dylan kahve fincanını Hope’a uzatmıştı. “Bu hatırlamana yardımcı olacaktır.”

Hope kahveden birkaç yudum alıp Dylan’a baktı. “Beni eve götürmeliydin.”

Dylan bakışlarını genç kadının dikleşmiş göğüs uçlarına doğru indirmişti. “Sanırım unuttum.”

Hope, Dylan’dan uzaklaşıp çarşafı üzerine çekti. “Burada kalmak istemiyordum.”

“Neden?”

“Çünkü sabahları çok çirkin oluyorum ayrıca yanımda temiz kıyafetler yok ve gözlerim şiş.”

Adam tüm bunlara kahkahalarla gülmek istiyordu. Ama Hope’un ciddiyeti genç adamın kendisini toparlamasına neden olmuştu. Genç kadın o kadar güzel gözüküyordu ki, Dylan üzerine atlamamak için kendisini zor tutmuştu. Genç adam giysi dolabına doğru yürüyüp, çamaşır çekmecesinden bir boxer çıkardı. “Bunlar temiz. Annem Noel hediyesi olarak almıştı ama ben iç çamaşırı kullanmadığım için hiç giyil-

mediler.” Dylan çamaşırı Hope’a doğru uzattı. “Beni eğitmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor ama bu konuda başarılı olamadı.” Genç adam Hope’a gülümsemiş ama genç kadının sabah sabah yaşadıklarının karşısında yaşadığı şok yüzünden bir şey dememişti. “Ben sana kahvaltı hazırlayayım.”

Dylan mutfağa gidip buzdolabını açtığında birkaç hafta boyunca eve gelmediği için hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle yüzleşmişti. Ama Hope’u kahvaltıya götüremezdi. Banyodan gelen ses kesildiğinde, masadaki kekin tamamı neredeyse temizlenmişti. Hope mutfağa sessizce girdiğinde Dylan işini bitirmişti.

“Kahvaltı için evde hiçbir şey yokmuş.”

Genç kadın mutfağa bir bakış fırlattıktan sonra Dylan’a gülümsedi. “Önemli değil zaten öğlene kadar pek fazla bir şey yemiyorum. Giysilerimi gördün mü?”

Dylan sabahleyin katlayıp koyduğu giysileri eliyle gösterdi.

“Giysilerimi mi katladın?”

Dylan, Hope’un bu sabah uyandığında bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemişti. Genç kadın kasabaya ilk geldiği günkü gibi soğuk ve mesafeli gözüküyordu. Hope giysilerine uzanırken Dylan onun elini tuttu.

“Bugün ne yapacaksın?”

“Çalışmam lazım. Çok gerideyim.”

“FBI dosyalarını aldın mı?”

“Evet.”

“Sana bakmanda yardımcı olabilirim.”

“Ah hayır teşekkürler.”

Hope’un gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Genç kadın Dylan’dan bir şey saklıyor, kendi gardını koruyordu. Genç adam bu gardı düşürmek adına Hope’u kendisine doğru çekip öpmeye başladı. İlk başta Hope kendini geri çekerek bu öpücükten kaçmaya çalışsa da, Dylan onun sırtını ellerinin arasına hapsederek geri gitmesini engelledi. Hope bu öpücüğe daha fazla direnememiş, kendisini Dylan’ın kollarına bırakmıştı.

“Kahvaltı için özür dilerim.”

“Hmmm... Önemli değil. Kekler hala midemde.”

Dylan bu kadına bayılıyordu.

Hope evine gittiğinde yazması gereken yazısını bitirip, editöre yollamıştı. Dün gece hakkında ne düşünmesi gerektiğini bir türlü bilemiyordu. Dylan’a âşık olmak çok kolay olurdu. Ama bir o kadar da aptalca bir hareket olduğu konusunda hemfikirdi. Dylan hayatında bir kadın isteseydi, Hope kasa-baya gelmeden önce birini bulabilirdi. Genç adam açıkça belirttiği gibi ciddi bir ilişki istemiyordu. Onun istediği sadece seksti. İlk başta Hope da sadece bunu istiyordu ama zaman geçtikçe daha fazlasını isteyecek ve Dylan da bunu ona vermeyecekti. Bu ne Hope’un ne de Dylan’ın suçuydu. Ortada suçlu yoktu. En iyisi çok fazla kendisini kaptırmadan bu işe son vermektir.

Dylan’ı gördüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı,

eski hallerine geri döneceklerdi. Evet, Hope böyle olmasını istiyordu. Genç kadın yatağa yattığında uyuyamamış, her seste uyanmıştı. Yatmadan önce çalan telefonu açmadığı için hala kendisini suçlu hissediyordu. Ama belki de arayan Shelly'ydi.

Sabah saatlerinde evin kapısı çalındığında Hope heyecanla kapıyı açmaya gitti. Karşısında Shelly'yi görünce şaşırmadı.

“Dylan gelip iyi olup olmadığını sormamı istedi. Seni iki kere aramış.”

“Çalıştığım için telefonlara bakmıyorum.” Hope mutfağa doğru yürürken Shelly de onu takip etmişti.

“Bu sabah da aramış.”

Muhtemelen genç adam Hope duşa girdiğinde bir kez daha aramıştı.

“Sizin aranızda ne oldu?”

“Hiçbir şey. Kahvene süt ve şeker alır mısın?”

“Hayır.” Shelly yüksek tabureli sandalyelerden birine oturup Hope'a bakmaya başladı. “Hiram'ı FBI teşkilatına gam-mazlayan birinin olduğunu biliyor muydun?”

“Tahmin ediyordum.”

“Peki, kim olduğunu anladın mı?”

“Hazel mı?”

“Hayır.”

“Dylan?”

“Hayır, bilemedin.”

“Sen biliyor musun?”

“Evet, biliyorum ama gerçek arkadaşlar birbirlerinden sır saklamazlar. Sen bana dün gece neler olduğunu anlattıysan ben de sana kim olduğunu söylerim. Evet, başla bakalım.”

“Dün gece Dylan’ın evinde kaldım.”

“Biliyordum! Paul bana Dylan’ın seni eve bırakacağını söylediğinde böyle olacağını biliyordum. Demek ki o pis erkek numaralarını yapıp seni yatağa attı, başardı.”

Hope, genç adamın onu ikna etmek için çok fazla çalışmadığını söylemeye utanıyordu. “Bundan kimseye bahsetmemelisin Shelly. Dylan kimsenin bu konu hakkında konuşmasını istemiyor.”

“Ah Dylan! İşlerini gizli saklı halletmeye bayılır. Sanki bütün kasaba onun özel hayatıyla ilgileniyor. Evet, zaman zaman bir şeyler öğrenmek için ölüp bitsek de bu konuda tek bir kelime etmeyeceğimi bilmeni istiyorum.”

“Peki, neden hâlâ bana öyle bakıyorsun?”

“Detayları anlatmanı bekliyorum.”

Hope, Shelly’ye gerçekten inanamıyordu. “Sana sadece dün gece orada kaldığımı, gerçekten ama gerçekten iyi vakit geçirdiğimi söylemekle yetineceğim.”

“Peki, Dylan’la bir daha görüşecek misin?”

“Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden ki?”

Hope kahve bardağının içine bakarak ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. “Çünkü ben beş ay içinde buradan gideceğim.” Buradan gitmek fikri nedense Hope’u tahmin ettiğinden daha fazla üzmeye başlamıştı. Buraya alışmış, yeni arkadaşlar edinmiş olsa da burası onun evi değildi. Sonsuza kadar burada kalmayı düşünmemiş, hiçbir zaman da hayalini kurmamıştı. “Dylan bir kız arkadaş istemiyor. Bende kalbimin kırılmasını...”

Shelly bir süre sessiz kalıp konuştu. “Gidene kadar Dylan ile eğlence amaçlı takılamaman çok kötü. Ondan her anlamda faydalanabilirdin.”

Hope bunu yapamazdı. Asla yapamazdı.

Hope, Shelly gittikten sonra bütün gününü sokakta geçirmiş, yazısı için gerekli olan fotoğrafları çektikten sonra alışverişe gitmişti. Zaman bir türlü geçmek bilmiyor, eve gittiğinde kendisini hem bedenen hem ruhen yorgun hissediyordu. Marketin otoparkında Dylan’la karşılaşmış, sadece selamlaşarak yoluna devam ettiğinde kalbine bir bıçak saplanmış gibi canı yanmıştı. Eve gelip alışveriş poşetlerini içeri taşıırken, Dylan’ın arkasından geleceğini düşünmüş olsa da genç adam ortalarda gözüküyordu.

Ama Hope eve girip poşetleri mutfığa bıraktığında kapısı çaldı. Genç kadın kapının deliğinden baktığında Dylan’ın kızgın suratıyla karşı karşıya kalmıştı. Kapıyı açıp genç adamın arabasına bakındı.

“Araban nerede?”

“Sen ne yaptığını zannediyorsun? Otoparkın oradan o kadar hızlı çekip gittin ki ne yapacağımı şaşırdım. Ayrıca birçok insanın hayatını tehlikeye attın.”

“Kimseyi tehlikeye atacak bir durum yoktu ortada Dylan. Yolu kontrol edip çıktım.”

Dylan kolunu kapıya dayayıp Hope’a baktı. “Neden benden saklanıyorsun?”

“Saklanmıyorum.”

“Peki, o zaman neden telefonlarıma çıkmıyorsun?”

“Çalışıyordum.”

“Hı hı.”

Hope dürüst olmaya karar vermişti. “Pekâlâ. Artık görüşmemizin doğru olacağını düşünmüyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü buraya benimle her yatmak istediğinde gelemezsin.”

Dylan’ın bakışları öfke doluydu. “Buraya sadece seninle yatmak için geldiğimi mi söylüyorsun?”

Hope bir girdabın içinde gibi ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. “O yüzden gelmedin mi?”

“Hayır.” Dylan, Hope’a doğru eğilmişti. “Belki iyi olup olmadığını görmek için geldim. Belki de o kadar güzel gözüküyorsun ki, sadece seni izlemek için buradayım.” Daha da yakınlaşmıştı. “Belki seninle vakit geçirmeye bayılıyorumdur.”

Hope'un kalbi deli gibi çarpıyordu.

“Belki de burada olmamın tek sebebi seks değildir.”

“Gerçekten mi?”

“Belki,” Dylan parmaklarıyla Hope'un çenesi tutup yüzüne bakması için zorladı. “Sadece seni öpmek istiyordumdur.” Dylan dudaklarını Hope'unkilerin üzerinde hafif daireler çizerek oynatıyordu. “Beni içeriye davet etmeyecek misin?”

Hope ne cevap vermesi gerektiğini bilmeden “Evet” demişti. Arkasını dönüp mutfığa doğru ilerlerken bu işin burada bitmeyeceğini biliyordu. “Bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır.” Dylan önünde yürüyen genç kadının bedenini keyifle süzmeye başlamıştı.

“Gelmeden önce araman gerekmez miydi?” Hope sonunda normale dönebilmişti.

“Eğer sen telefonlarımı açsaydın buraya habersiz gelmek zorunda kalmayacaktım.”

“Açacaktım ancak sen de...”

“Ben de ne tatlım?”

“Hmmm... Gelmeden aramalısın.”

“Arayacağımı söyledim ya.” Dylan, Hope'un parmaklarını tek tek öpmeye başlamıştı.

“Oh.”

“Kafanda başka hangi kurallar var?”

Genç kadın Dylan'ın delice bakışlarına karşı koyamaya-

cağını anlamıştı. Gözlerini masanın üzerinde duran FBI dosyasına çevirdi. “Başka bir şey yok. Şimdilik.”

“Şimdilik derken ne demek istiyorsun?”

“Mesela... Asla kırbaç kullanmam.”

“Daha önce kullandın mı?”

“Hayır.”

“Peki, o zaman kırbaçtan hoşlanmayacağını nereden biliyorsun?”

“Acı çekmekten hoşlanmıyorum. Parmağımı kâğıt kesse, acil servise giden biri olarak tercih etmiyorum diyebiliriz.”

“Peki, bağlanmaktan hoşlanıyor musun?”

Hope daha önce öyle bir deneyim yaşamasa da Dylan tarafından bağlanmak fikri hoşuna gitmişti. “Evet.”

“Başka kuralların var mı yoksa hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu kadar.”

“Yani seni yatağa bağlayıp ayaklarından başlayarak tüm vücudunu öpebilirim.”

“Hiç fena değil.”

Dylan, Hope’un boynunu öpmeye başlamıştı. “Yani kalçalarını ikiye ayırıp, senin en karanlık noktalarını öpebilir miyim? Bu çok fazla olur mu?”

“Hmmmm... Hayır olmaz.” Hope’un gözleri kapalıydı.

“Ve Hope?”

“Evet Dylan?”

“Sana asla istemeyeceğin bir şey yapmam. Hiçbir zaman ne canını acıtırım ne de canını yakacak bir şeye sebep olurum. Tabii sen benden yapmamı istemediğin sürece tatlım.”

•

CEHENNEM YOLUNDAN SAPMA

Dylan'ın parmaklarının arasında bulunan düğüm birden açıldı ve elbisenin askıları aşağı doğru kaydı. Dylan, Hope'un gözlerinin derinliklerine baktığında onun ihtiyacı olanı görebiliyordu. Göz kapaklarının kısıklığı ve gözlerinde ki masmavi kıvılcım her şeyi anlatıyordu. Genç kadının göğsünü avucunun içine aldı ve dokunuşunun altındaki heyecanı hissetti. Hope dilinin ucunu Dylan'ın dudagında gezdirirken, Dylan, Hope'u şehvetle öperek dudaklarındaki arzuyu tatmaya başlamıştı. Bu arzu dün gece onu uyanık tutup, sertleşmesine sebep olan arzuydu.

Hope'un elbisesinin askılarını aşağı doğru ittiğinde, elbise genç kadının kalçasına düşüp orada kaldı. Geriye doğru çekilip karşısındaki kadına, avucunun içine aldığı göğüslerine baktı. Hope kesinlikle mükemmeldi. Genç kadının göğüsleri armut şeklinde, göğüs uçları birer ahududu kadar sertti. Hope'un göğsünü iri ellerinin içine doldurdu ve yavaşça sıktı.

Onun nefesini içine çektiğini hissedebiliyordu. Hope nefesini tutuyordu.

Dylan onunla geçireceği bir gecenin yeterli olacağını nasıl düşünebilmişti? Gecenin sonunda sadece bir hayal olan kadını eskisinden daha çok istiyordu. Şimdi ise hayalden daha mükemmel olduğunu öğrenmişti. Elinde tuttuğu her şeyden daha da mükemmeldi. Hope ulaşılabilir olduğu sürece ona dokunabileceğini biliyordu.

Hope ani bir hareketle tişörtünün ucunu tutarak kotunun içine sokmaya çalışsa da Dylan olayı ele geçirerek tişörtünü tamamen çıkardı. Tişört daha yere değmeden Hope ellerini Dylan'dan daha fazla uzak tutamamış ve genç adamın vücuduna dokunmuştu. Öne doğru eğilip Dylan'ı boynundan öptü. Hope'un nemli dili genç adamın vücudunu ürperterek, sertleşmesini sağlamıştı.

Hope parmaklarını, bir sıcaklık bırakacak şekilde Dylan'ın göğüs kıllarının arasında gezdirdi. Genç adamın fermuarını açtı ve elini pantolonunun içine sokarak erkekliğini serbest bıraktı. Bu Hope hakkında en sevdiği şeylerden biriydi. İstediklerinin peşinde koşmaktan hiç utanmıyordu.

Dylan aşağı doğru, Hope'un göğüsleri ve yumuşak beyaz elinin içindeki penisinin arasından baktı. Aralarındaki ilişkinin nasıl gelişeceğini bilmiyordu ama o anda umurunda bile değildi. Kanı damarlarında, beyninde ve kasıklarında çarpıyordu. İhtiras boğazında düğümlendi. Eliyle Hope'un elini tuttu ve aşağı yukarı avuç içinin yumuşaklığıyla hareket ettirdi.

Ona dokunamayacağı zamanların geleceğini çok iyi bili-

yordu. Hope'un ona dokunamayacağı zamanların... Ama o an oradaydı ve bunu istiyordu. Boğazındaki ağrıyı ve mide-sindeki sancıyı istiyordu. Kaçak bir araba tarafından çarpılmış hissini istiyordu. Durduramayacağı ve durdurmayı istemediği bir şey tarafından ezilme hissini tatmalıydı.

Hope'un dudaklarını, yanaklarını, boynunu öptü. Hope sadece üstündeki mavi ipek iç çamaşırıyla önünde duruyordu. Genç kadın, onun penisinin ucunu tutarak karnında gezdirdiğinde, Dylan'ın dizleri çözülmüştü. Neler olacağını bilse de o anın sonsuza kadar sürmesini istedi.

Hope 'Seviş benimle Dylan!' diye fısıldadı.

Dylan, Hope'un ellerini omuzlarına yerleştirdi. 'Siz şehirli kızlar yok musunuz?' diyerek Hope'u yerde duran elbisesinin içinden çıkararak yukarı kaldırdı. 'Her zaman aceleniz var.' Yavaşça Hope'un vücudunu kendi vücuduna dokundurarak aşağı indirdi. Göğüslerinin sertleşmiş uçları Dylan'ın vücudunu sıyırdı; Dylan, Hope'u iyice kendine yakınlaştırmıştı. Göğüs uçları birbirine değdiğinde, kasıkları iç içe geçti ve o anda penisi kasıklarını sıyrarak vajinasına ilerledi. 'Bütün gün bizim. Tüm gece de.'

Hope, dudakları tam Dylan'ın dudaklarının üstündeyken 'Bir yerde olman gerekmiyor mu?' diye sordu.

'Hayır. Tom ile konuştum bile, köpeğini de annesine bıraktım.' Dylan, kalçalarını iyice Hope'a yapıştırdı. 'Şu an tek olmak istediğim yer burası.' Daha fazla öyle durabilirdi ama Hope hemen aradan sıyrıldı. Dylan tüm vücudu bir ağrıyla uyarılmış bir şekilde genç kadının uzaklaşmasını izledi.

‘Ne yapıyorsun?’

Hope ‘Hiçbir yere kımıldama,’ diyerek omuzunun üstünden bakarak güldü. ‘Hemen geleceğim.’

Dylan aşağı doğru kendine baktı, pantolonun arasından tahta parçası gibi duran penisıyla hangi cehenneme gidebileceğini düşündüğünü merak ediyordu.

Daha yeni sevişelim dememiş miydi? Arka cebinden cüzdanını çıkararak sehpanın üstüne attı.

Hope ‘Bir işe yara,’ diye içeriden seslendi, ‘Kıyafetlerini çıkar.’

Dylan hemen botlarını çıkarıp, çoraplarını içlerine tıktı. Pantolonunu kalçasından aşağı iterken, evin içinde birden gitar ve keman sesleri yükseldi. Kotunu botlarının yanına atarak yukarı baktı. Hope tekrardan odaya girmişti. Genç kadının göğüsleri her adımında hoplayarak ona doğru yürüyordu. Öteki odadan Dwight Yoakam hiddetli bir yol hikâyesi anlatan bir şarkı seslendirmeye başlamıştı. Kahretsin ki Dylan bundan sonra Dwight’ı Hope’u sadece üstünde küçük iç çamaşırı içinde düşünmeden dinleyemeyecekti.

‘Daha önce hiç batı folk müziği dinlememişim,’ dedi Hope. ‘Ufkumu genişletmek istiyorum, yeni bir şeyler tecrübe etmek istiyorum.’

Dylan bir anda Hope’u tuttu ve kendine doğru çekti. Ona yeni bir tecrübe kazandırmanın vazifesi olduğunu düşündü. Dwight bir kadının kalçasını ellediğini anlatan şarkısını söylerken, Dylan da bir sürtünme yaratarak, Hope Spencer’ın ince ipek çamaşırıyla kaplı küçük poposunu elinin içine aldı.

Göğüsleri birbirine değiyordu, Dylan leğen kemiklerini iyice Hope'a bastırdı. Sertçe onu öptü, birbirine dolanmış diller ve bir nefes için mücadele eden ağızlar... Dylan bir elini Hope'un iç çamaşırından içeri doğru soktu. Genç kadın sırlı-sıklamdı. Dylan, Hope'un en sıcak ve kaygan yerine dokununca birden bir uzun pürüzlü bir inleme Hope'un boğazının derinliklerinden inledi. Tekrar kollarının arasından sıyrıldı ama bu sefer kaçmadı. Hope, Dylan'a 'Otur' diye emretti. İstedğini yapmasını beklemeden Dylan'ı göğsünden iterek koltuğa oturttu. İki yana doğru açılmış bacaklarının arasına girerek, iç çamaşırını indirdi. İç çamaşırını arkaya doğru atarken, Dylan da penisini bacaklarından yukarı sürterek kasıklarına doğru getirdi. Daha geçen hafta gerçek sarışın olup olmadığını merak ediyor olsa da artık biliyordu. Daha o sabah Hope'un kadınlığını düşünürken annesinin ahırına doğru traktörünü sürüyordu.

Hope'a bakmak nefesini kesiyordu. Dylan 'Şapkaya ihtiyacım var!' dedi.

'Efendim?'

'Cüzdanımda prezervatif var.'

Hope masanın üstündeki cüzdanı aldı ve içinde ki altın folyo kaplı prezervatifi çıkardı.

'Buraya seks için gelmediğini sanıyordum.'

'Bir erkek her zaman umutludur Hope.' Dylan güldü.

Hope prezervatifi açıp dudaklarının arasına alırken bir kaşı kalkmıştı. Şaşkınlıkla bakarken, Hope ağzında tuttuğu

prezervatifi Dylan'a ağzıyla taktı. Dylan yeni bir şey tecrübe ederken 'Tanrım!' diye inliyordu.

Hope, Dylan'ın penisini tutarak üstüne oturdu ve en derine girene kadar devam etti. İnce lateks kaplı olsa da, sıcaklığı tüm penisini kaplamıştı, sanki onun için özel yaratılmıştı. Hope titredi, Dylan daracık kadınlığının tüm çıkıntılarını hissedebiliyordu. Hope, Dylan'ın omuzlarından destek alarak arkaya doğru yaslandı. Dudakları ayrılmış, nefesi derindi ve başı bir tarafa doğru düşmüştü. Yanakları pespembeydi. Acıkmış masmavi gözleri Dylan'a odaklanmıştı, sanki dünyada tüm istediklerini barındıran bir o varmış gibi orada öylece duruyordu.

Hope genç adamın ismini sayıklıyordu. Dylan da hemen ellerini sırtına koydu. Göğüslerini öptü. Hope kaslarını sıkıkça her ne kadar o an Hope'un hiçbir hücrelesini aklından çıkaramasa da hızlı bir şekilde doruğa ulaşmamak için başka bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Hope dikleşerek alnını Dylan'inkine değdirdi. Aşağı yukarı hareket ederken Dylan, genç kadını arkasından tutarak sırt üstü yere yapıştırarak hızlandı.

Hope'un içi hariç başka hiçbir şeyin daha iyi hissettirebileceğini düşünmemişti, ta ki en son darbesine kadar. Daha da sıcaktı. Ve daha da ıslaktı, tıpkı ağzının içi gibi ama daha güzeldi. Bir yangın gibi vücudunu ateş sardı. Hope inleyerek kalçalarını sıktı, nabızı hızlanıyordu. Orgazm olurkenki kasılmaları Dylan'ın hayati organlarını zorluyor ve nefessiz bırakıyordu.

Dylan artık en derindeydi, sıcak ve kaygan. Genç adam

bir anda Hope'un sıcaklığını bu kadar gerçekçi hissettiğini anladı. Prezervatif patlamıştı.

Sessizliği sadece nefeslerinin sesi dağıtırken Hope, başını Dylan'ın omuzuna yasladı. Dylan ile sevişmenin geçen geceden daha iyi olabileceğini hiç düşünmemişti. Yanılmıştı. Belki de daha rahat olduğu için daha iyiydi. Kendi vücudu ve Dylan'inkini daha iyi tanıdığı için. Kendi gibi davranabildiği için.

Konuşmadan önce nefesinin geri gelmesini bekledi.

'Başka bir adamla birlikte olamayacak şekilde yıktın beni.'

Dylan cevap vermemişti. Hope geri çekildi ve Dylan'a baktı. Dylan seks sonrası ışıldayan zevk dolu biri gibi durmuyordu.

'Ne oldu?'

'Kalkalım hadi,' dedi sadece.

Dylan hiçbir şey demeden kotunu alıp banyoya doğru yürümüşü.

Hope arkasından bakakaldı. Banyo kapısı kapanmıştı. Hope'un ışıltısı bir balon gibi bir anda söndü. Salonun ortasında çırılçıplak kalmıştı. Ne olmuştu? Sorun neydi? Nerede hata yapmıştı?

Genç kadın elbisesini yerden alarak kafasından geçirerek giydi. Ne olduğunu bilmiyordu, ne hata yaptığını da. Sonrasına kadar her şey çok güzeldi. Ta ki genç kadın başka adamlardan bahsedene kadar. Belki de sorun oydu. Belki de çok bağımlılık içeren bir cümleydi.

Hope elbisesini boynundan bağlayarak hole doğru baktı. Öyle olmalıydı. Dylan'ı kızdırmıştı. Dylan büyük ihtimal şimdi çekip gidecekti. Ön kapıdan çıkıp gitmesi fikri bile Hope'u ürpertiordu.

Müzik bir anda kesildi ve banyodan sifon sesi geldi. Dylan siyah kotunu giymişti ve hiç mutlu gözüküyordu.

‘Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?’

‘Ne?’ diyerek Dylan’ın yüzüne bakakalmıştı. Kafasını sallayarak ‘Yani hayır,’ dedi.

‘Kahretsin!’

Hope zıplayarak ‘Ne!?’ demekle yetindi.

‘Ne mi?’ Dylan parmaklarını saçlarından geçirdi. ‘Prezervatifin yırtıldığını hissetmedin mi?’

Hope bir an düşündü. O anı düşündü, bir anda her şeyin daha da güzel olduğu o anı.

‘Aaa!’

Dylan’ın kolları iki yana düştü. ‘Ne zaman hastalanacaksın?’

Genç adam onun hamile kalmasından korkuyordu. Hope ise bu zamana kadar bu konu hakkında hiç düşünmemiş; hamilelik hiç aklından geçmemişti.

‘Uzun bir süre olmayacağım.’

‘Ne kadar uzun?’

‘Hamile kalmayacağım.’

‘Nasıl emin olabilirsin ki?’

‘Sözüme güven.’

Dylan, dirsekleri dizlerine koyarak koltuğa oturdu. Ayağı Hope’un yerdeki iç çamaşırına değiyordu.

‘Tanrım, ne yaptık.’

‘Hamile değilim Dylan.’

‘Bunu bilemezsin Hope. Şu an da DNA’larım yukarı doğru yüzüyor, milyonlarca mutlu iribaşlar sona doğru koşuyor.’ Elleriyle yüzünü ovuşturdu. ‘Kahretsin!’

Hope kişisel algılamamaya çalışıyordu ama beceremedi.

‘Annesi başka şehirde yaşayan bir çocuk daha istemiyorum. Bunu bir daha yapamam. Kafasını sallayarak Hope’a baktı. ‘Öyle bir şey yapamam.’

Hope şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Dylan’ın o an ona ne söylediğinin farkında olup olmadığını bilmiyordu.

‘Güven bana, hamile değilim.’

‘Nereden biliyorsun?’

Bu çokta büyük bir olay değil diye düşünüyordu Hope kendi kendine. Ancak tam Dylan ile kendini rahat hissederken böyle bir şey paylaşmak kendine olan güvenini kıracaktı. ‘Son nokta diye bir yer yok.’

Dylan bir an da Hope’un karnına baktı. ‘Ne demek istiyorsun?’

Hope, şömineye doğru yürüdü ve soğuk taş rafa doğru

baktı. Dylan'a arkası dönüktü, ayak parmakları, Hiram'ın kan lekelerini örten ayı postunu kavırıyordu. Nasıl anlatacağını bilemiyordu. Önemi yoktu aslında, ama bazı erkekler için bu önemliydi.

'Hani sana karnımda ki dikiş izinin estetik ameliyatından dolayı olduğunu söylemiştim ya. Yalandı. Küçükken ağır bir hastalık geçirdim. Bir süre okula gidememiştim. Doktorlar başka organlarıma da yayılacağını düşündüler. İlaç tedavisi işe yaramayınca ameliyat olmak zorunda kaldım. Benim çocuğum olamıyor.'

'Kanser mi?'

Hope omuzunun üzerinden Dylan'a baktı. 'Hayır, endometriyozis.'

'Tanrım. Niye böyle söylemedin. Sanki ölümcül bir hastalığın varmış gibi konuştuğuna inanamıyorum.'" Dylan rahatlamış gözüküyordu.

'Endometriyozis'i daha önceden duydun mu?'

'Tabii ki de. Annemde de vardı, ben 16 yaşındayken ameliyat olmak zorunda kaldı.'

'Ben 21 yaşındaydım.'

Dylan ayağa kalktı ve Hope'a doğru yürüdü. 'Senin için çok zor olmalı.'

Hope omuzlarını silkti ve aşağı doğru ayağının altında serili posta baktı. 'Sonrasında kendimi iyi hissediyordum. Daha da özgürdüm. Her ay nasıl olacak ne olacak diye düşünmek zorunda değildim. Çocuk sahibi olmak istediğimde

de evlatlık edinirim diye düşünüyordum. Kendi biyolojik çocuğumun olmaması konusu hiç dert ettiğim bir konu değildi. Belki de beni sevecek olan kişi için de önemli değildir diye düşündüm hep.'

'Öyle olmalı zaten.'

Hope öyle olmadığını acı bir gerçekle öğrenmişti. 'Ama önemli.' Dylan'ın arkasına doğru geldiğini hissetti.

'Eski eşin için önemliydi anladığım kadarıyla.'

Hope daha önce evliliğinde yaşadıklarını başkasıyla paylaşmamıştı. Şu anda da o konuyu konuşmak istemiyordu, ama Dylan omuzlarından tutarak Hope'u kendine doğru çevirdi. Hope, Dylan'a baktı. Dylan sabır dolu yeşil gözleriyle bütün gün cevap bekleyecekmiş gibi Hope'a bakıyordu.

'Önemli olmayacağını düşünüyordu, ama önemliymiş,' diye cevap verdi Hope.

Dylan parmaklarını Hope'un ipek gibi yumuşak teninde gezdirdi. 'O zaman hıyarın tekiymiş.'

'Evet, birçok sebepten öyleydi ama bundan dolayı değil.' Hope kendini, tekrar eski eşini Dylan'a karşı korurken buldu, ama gerçeği duymak istiyorsa her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. 'İlk evlendiğimizde gerçekten önemsemediğine inanıyordum. İşiyile çok meşguldü ve çok seyahat ediyordu. Birbirimize hayatımızın ne kadar dolu ve evliliğimizin istediğimiz zaman baş başa bir yerlere gidebildiğimiz için ne kadar mükemmel olduğunu söyleyebiliyorduk. Kendimizi de hayatımızın, çocukluk arkadaşlarımızinkinden daha iyi olduğuna inandırmıştık. Evin herhangi bir odasında sevişebilece-

ğimizi biliyorduk. İstedüğümüz an uçağa atlayıp Scotsdale'e veya Palm Springs'e golf oynamaya gidebilirdik. Ve bunların hepsini de yaptık ama yeterli değildi. En azından onun için değildi.'

'Seni bir hemşire için terk etmişti değil mi?'

'Hayır. O konuda da yalan söyledim.'

Dylan elini çekti ve kaşları havaya kalktı.

'Seni kocamın beni en yakın arkadaşım ile aldattığını söyleyecek kadar iyi tanı mıyordum. Bu çok utanç verici bir olay,' diyerek başını çevirdi, ancak Dylan eliyle genç kadının yüzünü okşayarak Hope'un bakışlarını kendine doğru çekti.

'O bir hıyar,' diye tekrarladı Dylan.

'İlişkinin bir hata olduğunu söylemişti ama ben öyle düşünmüyorum. Kadının hamile kalmasının da hata olduğunu söylemişti. Ona da inanmıyorum. Belki de olduktan sonra haberi oldu ama benim ona veremediğimi istediğinden eminim. Kendi çocuğunu istiyordu.' Hope bakışlarını Dylan'ın göğsüne doğru indirdi. 'Biyolojik olduğunu düşünüyorum. Erkekler hep kendi çocuklarını isterler.'

'Belki de bazı erkekler için daha önemlidir.'

'Senin için söylemesi kolay. Senin Adam'ın var.'

'Evet, var ama bu onun her zaman benim olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez.' Dylan elini Hope'un omuzundan aşağı kaydırarak elini avucunun içine aldı. 'Adam var olduğunda Julie ve ben birlikte yaşamıyorduk bile ve başka erkeklerle takılıp takılmadığından da hiç emin değildim.'

‘Adam da senin gözlerin var ama.’

‘Şimdi öyle. Doğduğunda koyu mavi ve şişikti. Doğruyu söylemek gerekirse, biraz Winston Churchill’e benziyordu. Çok zor bir zaman geçirmişti ve çok çirkin bir şeydi. Ama o ufacık suratına baktığım anda ve onun bana baktığı o saniye kanka olmuştuk. Biyolojinin anlamı kalmamıştı. O benimdi. O benim oğlumdu.’

Hope Dylan’ın gözlerinin içine baktı. Kalbi aptalca bir heyecanla atıyordu. Bu adamla gurur duyuyor ve sebebini aslında bilmiyordu. Dylan tam anlamıyla adam gibi adamdı. Belki de sırf kendi gibi olduğu içindi. Dylan’a doğru eğildi ve başını omuzuna yasladı.

‘Sen çok iyi bir insansın Dylan Taber.’

‘Neden? Yapmam gerekeni yaptığım için mi? Çoğu adam benim gibi. Sen sadece başka şeylere takılı kalan bir adamla evlenmişsin o kadar.’

‘Bence evliliğimizin bir yerinde değişti. Bana farklı bir gözle bakıyordu. Önceleri ona yettiğimi zannediyordu, ama yetmiyormuşum.’ Hope’un içindeki her şey bir anda duruldu. Öyle demek istememişti. Ruhunu açıkça ortaya koymak istememişti. Dylan onu fazlasıyla rahat hissettiriyordu.

‘Şaka yapıyorsun herhalde. Sen dokunmaktan zevk aldığım en mükemmel kadınsın.’

Hope, Dylan’a inanmak istiyordu. Bunu bugüne kadar istediği her şeyden daha da çok istiyordu. Ama inanmıyordu. ‘Hayır, o kadar da mükemmel değilim.’

Dylan anlık suskunluğundan sonra ‘Neden, çocuk doğurmadığın için mi?’ diye sordu.

Genç adamın umursamaz tavrı Hope’u deliye çevirmişti. ‘Sanki apandisitten bahsediyormuşuz gibi soruyorsun!’

‘Benim için hiçbir farkı yok Hope.’ Dylan elleriyle Hope’un yüzünü tuttu ve bakışlarını gözlerine doğru yükseltti.

‘Hayır. Aynı şey değil. O doğurganlığı olan bir organ değil.’

‘Vurdumduymaz gözükmek istemiyorum ama kadınlarda doğurganlık dışında bir sürü özellik var. Bana sorarsan eski kocan seni arkadaşınla aldatarak büyük bir iyilik yapmış. En azından bana iyilik yapmış olduğunu çok iyi biliyorum, yoksa sen şu anda ya Carmel’deydin ya da Palm Springs de golf oynuyor olurdun. Onun yerine şu anda karşımda iç çamaşırızsız dikiliyorsun.’

Hope güldü. ‘Çok doğru.’

Dylan elini Hope’un elbisesinin arkasından aşağı doğru indirerek poposunu avucunun içine aldı. ‘Ve seni başka erkekler için ziyan etmezdim.’

‘Onu duydun mu?’

‘Tabii ki de.’

Dylan burnunu Hope’unkine sürttü. ‘Başka itiraf etmek istediğin bir şey var mı?’

Yoktu, bugünlük çok şey itiraf etmişti. ‘Hayır, şimdilik bu kadar.’

Rüzgâr, Dylan'ın kamyonetindeki kasetlere göz atan Hope'un saçlarını savuruyordu. Dwight Yoakam, Aaron Tippin, John Anderson, Garth Brooks... Ve AC/DC. En sonuncusunu kutusundan çıkarıp baktı. 'Highway To Hell mi?'

Dylan aynalı güneş gözlüklerinin arkasından Hope'a bakarak güldü. 'O heriflerin müziğiyle çok anım var.'

'Kovboyların folk müziği dinlediğini sanıyordum.'

Dylan omuzlarını silkerek dikkatini yola verdi. 'Eskiden Blue Oyster Cult da dinlerdim. Ve tabii ki de Waylon Jennings ve Willie Nelson'ını da.'

'Erkek kardeşimin AC/DC dinlediğini hatırlıyorum.'

'Erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum.'

'Evet,' diyerek kaseti teybe taktı. 'Evan Almanya da eşi ve çocuklarıyla yaşıyor. Onu pek görmüyorum.'

Bir anda kamyonetin içi elektronik gitar ve cırlayan vokaller tarafından işgal edilmişti. Hope sesi biraz kısarak arkasına yaslandı ve Idaho kırlarına doğru yolculuğun keyfini sürmeye başladı. Bir saat önce Dylan, Hope'u görmesini istediği bir göl için sırt çantalarıyla yola çıkmaları fikriyle uyandırmıştı.

Genç kadının hikâyeler için fotoğraflara ihtiyacı olduğundan, bir yürüyüşe hayır diyemezdi. Ta ki Dylan ona bir gece orada kalacaklarını söyleyene kadar. Hope, çadırda kalma fikrine itiraz etmiş ancak Dylan onu kucağına oturtarak boy-

nunu öptükten sonra aylara onu yem etmeyeceğini söylemişti. Hope'u kandıran, Dylan'ın sağladığı güvenlik değil, tam tersine birkaç gün önce keşfettiği ve inanılmaz etkilendiği boyun öpücüğüydü.

Dylan'ın kendi evine gelip amacının sadece seks olmadığını söylediği çarşamba gününün üstünden bir hafta geçmişti. Prezervatifin yırtıldığı günden beri ise bir hafta daha... Birbirleriyle uğraştıklarından beri bir hafta... Her gün birbirilerini gördüler. Her gece birlikte uyudular. Dylan, Hope'a dans etmesini öğretip, gece balık tutmaya götürdü. Hope, Dylan'a cinayet dedektifliği yaptığı zamanları, nasıl ve neden o işten nefret etmeye başladığını ve şimdiki hayatını nasıl sevdiğini anlatıp; okul yıllarından ve Los Angeles gazetesi için yazdığı makalelerden ve hayatını nasıl tekrar yaşamaya çalıştığından söz etti. Üstünde çalıştığı Hiram makalesi hakkında konuştular. Hope sorular sordu, Dylan cevapladı. FBI muhbiri değildi ve kimin olduğunu bilmiyordu. Şerifin kendini öldürdüğü gece olay yerine gelen ilk kişi değildi ancak FBI ajanlarından kısa bir süre sonra oraya varmıştı. Hiram'ın fotoğraflarını ve videolarını bizzat görmüştü.

Hope, Dylan'a onun bakış açısını sordu.

'Hiram'ın artık idare edemeyeceği bir hastalığı vardı. Aldatıp, hırsızlık yapıp ve her şeyi riske edince ortaya çözülmemeycek problemler çıkıyor. Hiram bu sürece alışınca geriye dönemedi. Kaliforniya da böyle işler için bir yer bulmak çok da zor değil. Ama burası Gospel tatlım. Bir şeye bağlanmak istiyorsan yeteneğinin olduğu yere gitmen gerekiyor ve bu da para demek.' Gülerek göz kırptı. 'Tabii böyle şeyleri senin kadar seven birini bulmadığın sürece.'

Hope, Dylan'ın bir gece önce onu sandalyeye bağladığını hatırlayınca kızardı. Genç kadın hala Dylan'a gerçek işinden bahsetmemişti. Genç adamın aşağılayıcı bir tepki verip vermeyeceğinden emin değildi. Şimdilik sadece *Northwest* dergisine yazdığını bilmesi yeterliydi.

Her ikisi de zamanlarını film seyrederek veya el ele tutuşup hiçbir şey yapmadan geçirdiler. Hope en çok böyle zaman geçirmeyi seviyordu. Sakince oturup, sessizliğin tadını çıkarmak ve Dylan'ın orada olduğunu bilerek geçirmenin keyfi hiçbir şeyde yoktu.

Shelly aralarındaki ilişkinin ciddileştiğini düşünmeye başlamıştı. Hope bunun farkındaydı. Dylan ne zaman Hope'un evine gelse Aberdeen'lerin arabasının arkasına park ediyor, bazen de gölü teknesiyle geçerek geliyordu. Dylan'ın evinde oldukları zamanlar Hope kendi arabasını ahıra park etmeyi tercih ediyordu. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması vardı. İnsanlar Dylan'ın evde olduğunu görürlerse hemen uğramak isteyecekler ya da muhabbet edip, dedikodu yapmak bahanesi ile genç adama yemek getirmek isteyeceklerdi. Tüm bunlar Hope ile geçireceği zamandan çalacağı için Dylan tüm bunlardan uzak yaşıyordu. Hope bunların mantıklı açıklamalarını kabullense de Dylan'ın ondan bir şeylerden sakladığını düşünmeye başlamıştı. Hope, Dylan'ın onunla görülmekten utandığını düşünüyor; dedikodu kaynağı olmak istemediğini biliyordu. Hope aralarında yaşanan ilişkinin Dylan'ın gözündeki değerini bir türlü anlayamamıştı.

Genç kadın yanındaki adamın yüzüne bakıyordu. Dylan'ın başında Stetson'ı, parmaklarıyla direksiyonda dinledikleri şarkının ritmini tutarken, Hope işte şimdi gerçekten kendisi

hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. O, Dylan'a karşı neler hissettiğini biliyor ve bu hisler Hope'u korkutuyordu. İçindeki hissiyat ruhuna işliyor ve kalbinin panik atak geçirecekmişçesine atmasına sebep oluyordu. Daha Dylan'a âşık değildi ama dikkatli olmazsa her an âşık olabilirdi. Ve Hope çok dikkatli olmaya kararlıydı.

Dylan yavaşlayarak toprak, bozuk bir yola saptı. Yoldan kalkan toz arabaya dolmasın diye hemen camlarını kapatmışlardı. Dylan kaseti teypten çıkardı. Yeşillikler Onları çam ağaçları dolu bir ormanın içinden 3 km sonra ulaşacakları Iron Creek diye bir tren yolunun başına getirecekti. O gün yola çıkmadan önce Hope'a, Shelly'nin trekking botlarını ve parkasını alması için ısrar etmişti. Genç kadının ayağındaki botlar su geçirmez Gore –Tex kumaştan yapılmıştı ve tahmininden daha hafıftı. Kabarık montu ise sosis gibi katlanmış sırt çantasının içindeydi. Şu anda hava 34 derecedeydi ve Hope üstünde kamuflaj şortu, ince askılı yeşil tişörtüyle terliyordu. Kirpiklerine, suya dayanıklı rimel sürmüştü, Dylan'ın verdiği 15 faktör güneş koruyucu cebindeydi. Allığı ve dudak parlaticısı olmadan kendini çıplak gibi hissediyordu ancak Dylan ona, bu haliyle ne kadar güzel gözüktüğünü söylemiş, Hope bir an genç adama inanmıştı.

Kamyonet ormanın dışında kütüklerle ayrılmış bir otoparka doğru ilerledi. En uzak noktada bir jeep, bir tane pikap ve bir tane de kampçı vardı. Dylan sabah bu bölgenin hafta içi olmasından dolayı çok da kalabalık olmayacağını söylemişti.

Dylan her zamanki gibi Levi's kotunu, mavi tişörtünü giymiş ve şapkasını takmıştı. Genç adamda gözle görülür iki farklılık vardı. Birincisi kovboy botlarını Hope'unakilere ben-

zer trekking botları ile değiştirmiş, ikinci olarak da beline de bir tabanca takmıştı.

‘Onunla ne yapacaksın?’

‘Böcekleri uzak tutuyor,’ diyerek güneş gözlüklerini çıkardı ve üstünü böcek kovucu ile spreyledi.

Aslında Hope, Dylan’ın belindeki tabancadan bahsetmişti.

‘Hayır, tabancayı diyorum.’

‘Yüzünü kapa,’ dedi ve yüzüne doğru spreyi sıktı. ‘Seni ayılardan koruyacağımı söylemedim mi?’

Hope ellerini yüzüne koyarak ‘Aman Tanrım, onları vura-cağını söylememiştin!’ dedi.

‘Sormadın ki.’

Karnını ve bacaklarını spreylemek için kollarını indirdi. ‘Tamam, şimdi bana ayıların aynen tavuk eti gibi tatları olduğunu söyleyeceksin değil mi?’

‘Ayı etinin tavukla hiç alakası yok,’ diyerek arkasına geçti ve spreylemeye devam etti. ‘Eski botlar kadar sert ve tatsızdır.’

Bu konuda nasıl bilgi sahibi olduğunu öğrenmek istemiyordu. ‘Sence ayıyla karşılaşacak mıyız?’

Dylan ‘Pek zannetmiyorum,’ diyerek böcek spreyini sırt çantasına attı. ‘Şanslıysak biz onları görmeden, koklayıp kaçarlar. Siyah ayılar genellikle saldırgan değildir, görürsek zaten ses çıkarırız, olmadı havaya sıkırım kaçarlar. Genelde senin ne tarafta olduğunu bilmek isterler ki ters tarafa doğru

gitsinler.’ Kamyonetin arkasından Adam’dan ödünç aldığı sırt çantasını aldı ve Hope’a eşyalarını yerleştirmesi için yardım etti. Çanta geçen sene Hope’un Saks’da aldığı sevimli Ralph Lauren çantasına hiç benzemiyordu, tam tersine bu çantanın etrafında metal, bele bağlanabilen iki tane şeridi vardı. Dylan uzaktan bakarak şeritleri Hope’a uyacak şekilde ayarladı. Göğüsleri yukarı doğru sıkışıp kalmıştı. Dylan hemen şeritleri biraz daha gevşetti. Ellerini Hope’un bedeninden çekmemek için işini bilerek uzatıyordu. Parmaklarını atletinin üzerinde gezdirerek şeritleri ayarlıyormuş gibi yaparken birden Hope’un sol göğsünü avucunun içine aldı. Hope yukarı baktığındaysa da, Dylan yüzünü ona doğru çevirip öpmeye başlamıştı. Ellerini önce belinde sonra kalçalarında gezdirdi. ‘Sana hayatımda gördüğüm en güzel yeri göstermek istiyorum,’ diye kulağına fısıldadı. Arzulu öpücüğü Hope’un daha çok istemesine sebep olsa da Dylan geri çekildi.

‘Senin de begeneceğinden eminim.’

Hope’un doğa ana ile hiç mi hiç ilgisi olmadığını itiraf etmesinin sırası değildi.

Dylan, Adam’ın çantasından daha büyük olan çantasını sırtladı. Hope hala o çantaya nasıl çift kişilik çadırın sığıdığını hayal edemiyordu.

Dylan, Hope’un eline uzanıp tuttu. Yürüyüşün ilk bir saati rahat geçmişti. Çam ağaçları ile çevrili Iron Creek’in içinden geçtiler. Dylan, Hope’un ilgisini çekeceğini ve fotoğraflamak isteyeceğini düşündüğü çiçekleri göstermek için ara sıra duruyordu. Berrak sularla çevreli Iron Creek ‘ın çevresinde yaban sümbülü, funda ve defne yetişiyordu. Dylan bir papatya

kopartarak Hope'un kulağının arkasına taktı. Dylan, Hope'a yardım ederek ve çevreyi anlatarak o kadar iyi vakit geçiriyordu ki Hope ona vahşi doğa ile alakalı bir yazı yazmayacağını bir türlü söyleyemedi. Birkaç çiçek ve tabii ki Dylan'ın fotoğraflarını çekmekle yetinmişti.

İlerleyen saatler ilk saate göre daha zorlayıcıydı. Orman git gide kararmaya başlamış, yolları iyice kapanmıştı. Onlar ilerledikçe sincaplar sağa sola ağaçlara kaçışıyor, kuşlar ağaçlardan birbirlerine şarkılar söylüyordu.

Hope'un artık bacakları ağrımaya başlamıştı. Ayaklarının da su toplamaya başladığını düşünüyordu. Yukarı doğru tırmanırken arkaya düşme korkusuyla tüm yükünü öne doğru vermeye çalışıyordu.

Dylan dağların zirve noktalarının isimlerini sayıyor, White Clouds da nasıl koyun avladığını anlatıyordu. Hope tırnağını kırmıştı, Dylan hemen çantasından tırnak makasını bulup düzeltmesi için genç kadına verdi.

'Tam bir hanımefendisin.' Dylan yol daraldığı için Hope'un önünde yürümesini sağlamıştı. Hope arkadan gelmekten gayet mutluydu, sıkıcı muhabbetler arasında Dylan'ın bacaklarını ve poposunu izleyebiliyordu, şimdiyse Dylan arkadan gelirken ne düşünüyor diye merak etmekten kendini alamamıştı. Dylan ile olabilecek bir hayat hayal etmeye çalışıyordu ama aklında canlandıramıyor, onsuz bir hayat da düşünemiyordu. Birbirlerine hiçbir konuda söz vermemişlerdi. İlerisi hakkında da konuşmuyorlardı ve Hope, Adam annesinden döndükten sonra hayatları ne şekil alacaktı çok merak ediyordu. Adam annesinden o Pazar döndüğünde, Hope her

şeyin değişeceğinden çok emindi. Tek emin olmadığı şey, nasıl değişecekti.

Dylan, Hope'a, nehri geçerken kayaların ve kütüklerin üstünde dengede durması için yardımcı oluyordu. Hope nefessiz kaldığındaysa bir kayaya yaslanıp sırt çantalarını çıkarıp yere bıraktılar. Hope fıstıklarından yerken, Dylan kendi şapkasını çıkarıp başını su ile ıslattı. Su boynundan aşağı süzülerek tişörtünü ıslattığında ıslak bir köpek gibi kendini silkelemişti. Sonunda Dylan Adam hakkında konuşmaya başladığında, Hope hiç kımıldamadan planlarını dinlemeye hazırды. Planları ne olursa olsun her şey için hazırды.

‘Seni seviyor gibi gözüküyor,’ derken kayaya Hope’un yanına oturdu ve tişörtüyle kırmızı bir elma parlattı. Rüzgâr saçlarını savururken altın kumral saçının uçları kurumaya başlamıştı. ‘Ama eve döndükten sonra gecelerimi seninle geçiremem.’ Dylan elmadan bir ısırık alarak Hope’a uzattı. ‘Eğer ben şimdiden eve birilerini getirirsem oğluma büyüdüğünde ona eve kız arkadaşını getiremezsin diyemem. Haftaya işe de başlıyorum. Sana vakit ayırmak için elimden geleni yapacağım ama bu kolay olmayacak.’ Elmadan bir ısırık daha aldı. ‘Ve sadece herhangi bir yerde acele seksten bahsetmiyorum.’

Hope tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bir anda verdi. ‘O zaman Adam’ı da planlarımıza ekleriz,’ dedi ve bunu gerçekten içten söylemişti. ‘Çok komik ve tatlı bir çocuk, onunla takılmak isterim.’ Hope, Dylan’ın koyu yeşil gözlerinin içine baktı. ‘Öğlen izninde var değil mi?’

‘Evet,’ dedi Dylan gülerek. ‘En az bir saat.’

Hope elini Dylan’ın sırtında gezdirip boynundan tuttu.

Ona doğru eğilirken göğüsleri Dylan'ın ıslak tişörtüne değiyordu.

‘Sonra ofisine gelip birkaç şikâyetim olduğunu söylesem, asistanın içeri girmeme izin vermez mi?’

‘Ne konuda şikâyetin olduğuna bağlı.’

Hope, Dylan'ın başından tutarak dudaklarına doğru uzandı.

‘Yalnızlığımdan dolayı mesela,’ diye fısıldadı. ‘Ya da belli bir kişiyi özlediğimden ve kocaman...’ derken sustu ve elini Dylan'ın pantolonundan içeri soktu ve okşadı.

‘Kocaman ne?’

‘Ego’ dedi Hope, sonra da Dylan'ı öpmeye başladı. Genç adam Hope'u dikkatlice kayaya yatırdı ve öpmeye devam etti. O kadar arzu dolu öpüşüyorlardı ki Hope'un kasıkları Dylan'ın kasıklarıyla iç içe girmişti. Dylan ‘Şu an hissettirdiklerini çok seviyorum,’ diye fısıldadı. ‘Yumuşak tenini ve kokunu.’

Dylan şu anda aşkını ilan etmiyor olsa bile bundan fazlasını da hiçbir zaman söylememişti, Hope'un kalbi sevinçten ağrımaya başlamıştı. ‘Bende seni,’ diyerek ellerini onun sırtında gezdirdi.

Dylan, Hope'a bakarak ‘Üzgünüm tatlım. Şu anda sana kocaman egomu gösteremeyeceğim,’ dedi. Genç adam ellerini Hope'un üstünden çekti ve alnından öptü. ‘Daha sonra yıldızların altında göstereceğim.’

Hope ellerini çekti. ‘Yıldızların altında mı? Yanına çadır aldın değil mi?’

‘Hayır tatlım ama yanıma kocaman bir uyku tulumu aldım. Biraz sıkışacağız ama olsun.’ Dylan öyle bir gülümsüyordu ki daha çantalarını hazırlamadan önce her şeyi planladığı ortadaydı. ‘Bir şekilde idare ederiz artık.’

Hope ayağa kalkarak ‘Peki ya böcekler?’ dedi.

‘Sadece birkaç tane yutarsın önemli değil.’ Hope hemen elini ağzına götürdü, Dylan ise kahkahalara boğulmuştu. ‘Hissetmezsin bile. Uyuyor olacaksın. Böcek gelirse de çiğner yutarsın ne olacak.’

Hope uykusunda böcek çiğneyip yutmak istemiyordu ama bebekçe davranmak da istemiyordu.

‘Böcekler konusunda şaka yapıyordum.’ Dylan’ın bu son cümlesi Hope’u az da olsa rahatlatmıştı.

Her ikisi de Alp Gölü tepesine yürümeye devam ettikten sonra, yüzlerce metre aşağıda minnacık gözüken göle baktılar. Sesler onlara kadar ulaşıyor ama zümrüt yeşili ağaçlarının arasından hiçbir şey göremiyorlardı. Hope kendisini dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyordu.

“Dinle,” diye fısıldadı Dylan.

“Kimsenin konuştuğunu duyamıyorum şu anda”

“Sesleri değil.” Dylan bir anlık sessizliğe büründü ve Hope’un elini tuttu. “Duyuyor musun?”

Hope rüzgârın yemyeşil ağaçların arasından süzülüşünü, kuşların şarkı söylemesini ve sadece üstünden geçtikleri neh-

rin sesini duyabiliyordu. “Ne duymam gerekiyor anlayamadım?”

“Açıklaması çok zor, ama Shelly hep Tanrı’yı dinliyormuşsun gibi olduğunu söyler. Bence bir nabız sesi gibi bir şey ya da güzelliği görmek yerine duymak.” Dylan omuzlarını silkti. “Herkes için ayrı bir duygu sanırsam, ama duyduğun zaman anlarsın. Kendini düşüyor ve elinden bir şey gelmiyor gibi hissedersin.”

Daha da yükseğe tırmandılar, yürüdükleri yol artık taşlardan ibaretti. Hope dikkatlice dinlemeye devam etti, ama Tanrı’yı duyamıyordu. Genç kadın sadece kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Hope ve Dylan akarsuların üzerinden ve göletlerin çevresinden geçmişlerdi. Hope’un saçları artık darmadağındı, burnunun yandığından emindi ve bir tırnağını ötekilerden daha da kısa törpülemesi gerektiğini biliyordu.

Tam durup dinlenebilirler mi diye soracağı sırada, Sawtooth Gölünün orada durdular. Hope masmavi berrak suya baktığında karşılarında kule gibi duran dağın eteğine kadar suyun derinliğini görebiliyordu.

“Bu göl 250 fit derinliğinde,” diye anlatmaya başladı Dylan. “Ancak o kadar temiz ki üstünden yürüyüp geçebilirmişsin gibi duruyor.”

Hope bir an için sessizdi. Çevresinde ki güzellik muhteşimdi ama hala Tanrıyı duyamıyordu.

“Sana göstermek istediğim buydu. Burası hayatımda gördüğüm en güzel yerlerden biri.” Dylan, Hope’un elini tuttu ve sıktı. “Burası bana seni hatırlatıyor.”

Ve işte o anda Hope duymak istediği güzelliği duymaya başlamıştı. Bu ses hayatında duyduğu seslerin en güzeliydi. Genç kadının kalbi göğsünde bir balon gibi şişiyor ve nabızı hızlanıyordu. Hope bir anda kendisini düşüyor gibi hissetti, bu his tam Dylan'ın dediği gibiydi. Dylan Taber'a sırılsıklam âşık olmuştu ve bunu durduracak hiçbir şey yoktu.

•

MELEKLER RÜYALARINI ZİYARET EDER

“Bak o Büyükayı” Dylan Hope’un bileğinden tutarak gökyüzüne işaret etti. “O da Küçükayı.”

Genç adam uyku tulumu konusunda haklıydı. Bir şekilde idare ediyorlardı. Sıkışmış ama rahat, yan yana yatacak kadar yer vardı. Ayakkabıları hariç, tüm kıyafetleri üzerlerindeydi. Dylan Hope’a sabah ona soğuk kıyafetler giymek zorunda kalmayacağı için minnettar olacağını söylemiş, Hope daha önce kamp yapmadığı için ona güvenmek zorunda kalmıştı.

Genç kadın başını Dylan’ın omuzuna yaslamıştı. Dylan’ın vücudu kalorifer gibi ısı yayıyordu. Genç adam uyku tulumunun altına koymak için bir yer yatağı şişirmişti, Hope’un burnu kızarmış olmasına rağmen hiçbir şikâyeti yoktu.

“Bak Kuzey Yıldızı” deyip ellerini güneye doğru kaydırды “ve kraliçe takımyıldızları.”

Hope hiçbir zaman yıldızlarla ilgilenmemiştir bu yüzden Dylan'ın söylediklerine inanmak zorundaydı.

“Kraliçe aşağı doğru zincirlenmiş ve çevresinde ki cennetleri korumak zorunda.” Hope’un elini dudaklarına doğru getirip, parmak uçlarını öptü. “Benimle geldiğin için çok mutluyum.”

“Bende beni getirdiğin için çok mutluyum.” Hope hayatı boyunca gezdiği tüm harika yerleri düşününce, bugüne kadar hiç biri Dylan Taber ile bir uyku tulumu içerisinde Idaho kır-larında yatmak kadar muhteşem değildi. Bu adamı ruhu ve kalbiyle seviyordu.

Dylan dirseğinden kuvvet alarak biraz kalktı, Hope, yıldızların yansıdığı yüzüne baktı.

“Hope?”

“Efendim?”

“Sana bir şey söylemek istiyorum.” Hope’un avucunu yanağına yanaştırdı. “Bugüne kadar hiç değer vermediğim ve çok değer verdiğim kadınlarla birlikte oldum. Ama hiç senin bana hissettirdiğin gibi bir kadınla birlikte olmamıştım.” Başını eğerek dudaklarına yanaştı ve fısıldayarak “Bazen sana baktığım zaman nefes almak zorlaşıyor. Bana dokunduğun zaman, nefes almayı unutuyorum,” dedi. Dylan, Hope’u yavaşça öpüyor, her dudağına değdiği an ise Hope’un kalbi yerinden fırlayacak şekilde atıyor ve ağrıyordu. Bu his muhteşem olduğu kadar, kötü ve yeniydi. Dylan geri çekildi. “Her şey nasıl devam edecek bilmiyorum ama seninle olmak istiyorum. Benim için çok önemlisin.”

Bu tam olarak ilan-ı aşk değildi ama Hope çok heyecanlandı. Ellerini kazağının altına soktu ve parmaklarını Dylan'ın göğsünün üzerinde gezdirdi. Derin nefeslerini ve hızla atan kalbini hissedebiliyordu. "Ben de seninle olmak istiyorum," dedi ve kalbi yine bir balon gibi şişti.

Hope hiç konuşmadan vücuduyla Dylan'a karşı hissettiklerini göstermeye başladı. Birbirine karışmış kıyafetlerinin ve uyku tulumunun sıkışıklığının arasında Dylan da ona dokunarak neler hissettiğini anlatmaya başlamıştı. Ona sanki kırılacak bir eşyaymış gibi dokunup, ne kadar değerli olduğunu hissettiriyordu. Sanki dünyadaki tek kalan insanlarmışçasına yıldızların altında seviştiler. Kraliçe takımıyıldızının altında Hope da sanki kendi cennetini koruyormuş gibi hissediyordu.

Hope bir anda tüm böcekleri unutmuş, âşık olduğu adamın kollarında yatmanın verdiği keyfi çıkartıyordu. Bu his korkutucu olsa da bir o kadar da inanılmazdı. Sineması, Nordstrom marketi ve 7/24'ü bile olmayan bir kasabanın şerifine âşık olmuştu. Onsuz nasıl yaşayacağını bilemiyordu.

Sabah olduğunda Dylan pek de iç açıcı olmayan, yulaf ezmesi ve kurumuş yumurtadan oluşan bir önceki akşam yedikleri yemekten de kötü olan bir kahvaltı hazırladı. Dylan gülererek, Hope'un saçlarından öpmüştü.

Kahvaltıdan sonra sırt çantalarını topladılar ve dağı inmeye başladılar. Yolu inmesi, çıkmasından daha kısa zaman almıştı. Akşamüstü Dylan'ın evine döndüklerinde kıyafetlerini çıkarıp duşa girmeye üşenip kendilerini yatakta buldular.

Hope o kadar yorgundu ki, uyandığında, ne zaman uyuya-

kaldığını bile hatırlamıyordu. Uyku sersemi nerede olduğunu tam hatırlayamadan yatağın yanındaki komodine baktı ve Dylan'ın çalar saatini gördü. Çarşafın altında, Dylan'ın göğsü Hope'un sırtına değiyordu. İnce, ipek iç çamaşırından arkasına dayanmış sıcak sertliği hissediyor, saçlarına ve yerde duran kıyafetlerine sinmiş yemek kokusunu alıyordu.

Hope gözlerini kapatıp tekrar açtı. Birisinin onu izlediğini hissetmişti. Birden dirseğinin üzerine kalktı. Yatağın ayakucuna baktı. Adam Taber'ın büyük yeşil gözleri Hope'a bakıyordu. Yüzü ifadesizdi, gördüklerine anlam veremiyordu.

“Dylan,” Hope fısıldadı. “Uyan.”

Dylan'ın tek tepkisi avucuyla Hope'un göğsünü kavramak ve Hope'u kendine doğru çekmekti.

Hope gözlerini Adam'dan çekerek omuzunun üstünden baktı. Hope dirseğiyle Dylan'ın göğsünü dürttü. “Dylan, uyan!”

“Hıııı?” Dylan gözlerini açtı. “Aşkım, çok yorgunum.” Genç adamın sesi yorgunluktan pürüzlü çıkıyordu. Ama elini karnında aşağı kalçasına kadar kaydıracak kadar da yorgun değildi. “Aslına bakarsan, o kadar da yorgun değilim.”

“Dylan!” Hope, Dylan'ın elini çarşafın altından çekti. “Adam evde.”

“Ne?” Dylan yataktan kalkıp yatağın ucuna bakarken göğüs kılları Hope'un sırtını gıdıkladı. Baba oğul birbirine bakarken yatak odasını garip bir sessizlik kapladı. “Adam,” diye söze başlarken öksürdü. “Sen buraya nasıl geldin?”

“Annem getirdi.” Adam sol tarafını gösterirken, Hope ve

Dylan bakışlarını o tarafa çevirdiler ve kapı eşiğinde duran uzun, sarışın kadını gördüler. Julie krem renginde bir bluz ve deri pantolon giymişti. Bu kadın Hope'a inanılmaz tanıdık gelse de daha önce tanışmadıklarından emindi.

Julie "Sanırım önceden aramalıydık," diyerek dikleşmişti. "Siz giyinirken biz de salonda bekleyelim," diyerek elini Adam'a uzattı. "Hadi gel. Gidip içeride babanı bekleyelim."

Adam birkaç saniye Hope ve babasına baktıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

"Kahretsin," diyerek Dylan kendisini yastığın üzerine attı. Parmaklarını saçlarından geçirerek, tavana baktı. "Onların evde ne işi var? Günlerden Pazar değil. Ve Julie burada ne halt ediyor? Her şey berbat oldu, bu bir kâbus olmalı!"

Hope yatağa oturup, çarşafı üzerine çekti. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Adam'ın yüzündeki ifadeyi gördün mü?" Dylan iç çekerek elleriyle yüzünü kapadı. "Belki de buraya geldiğini ve yorulup uyuyakaldığını sanır. Ya da düşüp bir yerini incittiğini ve uzanmak zorunda kaldığını düşünür."

"Ya tabii, sen de yardımcı olmak için bana göğüs muayenesi yapıyordun."

Dylan parmaklarının arasından Hope'a baktı.

"Adam çarşafın altında elinin gezindiğini gördü. Çocuk olabilir ama zeki bir çocuk olduğunu unutmamalısın. Saçma sapan bir hikâyeye inanacağını sanmıyorum. Sadece gerçeği söyle."

Dylan ellerini indirdi. “Lütfen bana oğlumla nasıl konuşacağımı söyleme. Çocuğu olmayan insanların nasıl davranmam gerektiğini söylemesi beni çok kızdırıyor. Ne söyleyeceğime ben karar verebilirim. Şu an seninle olan seks hayatımın bilgisinin ona iyi geleceğini sanmıyorum.”

“Tamam.” Hope çarşafı attı ve yataktan kalktı. “Ne istiyorsan onu söyle.” Yatak odasının kapısını kapadı ve kıyafetlerini yerden aldı.

“Hope.”

Hope arkasını Dylan’a döndü ve şortunu giydi.

“Hope.” Dylan, Hope’un arkasına doğru yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. “Çocuğun olmaması konusunda öyle dememeliydim. Özür dilerim.”

Hope sutyenini alıp yüzünü Dylan’a döndü. Dylan gerçekten çok üzgün duruyordu.

“Oğluna örnek olmak istemene ve ahlaki değerlerine gerçekten saygı duyuyorum. Gerçekten çok samimiyim.” Genç kadın sutyenini arkadan bağladı ve askılarını düzeltti. “Gerçekten zor olmalı ama senin için sadece iğrenç bir sırdan ibaret olmayacağım.” Hope bir anda Dylan’ın onun evine geldiği ve arabasını Shelly’nin otoparkına park ettiği zamanları düşündü. “Yalan söylediğin ya da hakkında konuşmadığın bir sır olmayacağım. Öyle yaşamak istemiyorum.”

“Pekâlâ.”

Hope tişörtüne uzanırken Dylan genç kadının elini tuttu. “Bunun üstesinden geleceğiz. Bir şekilde. Ama seni uyarıyorum, Adam bugün gördüklerinden hiç hoşnut kalmayacak.

Bizim için işleri kolaylaştırmayacaktır.” Dylan, Hope’un çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “O salondaki kadın onun annesi. Adam üçümüzün birlikte mutluluk içinde yaşaması konusunda çocukça hayaller kuruyor. Ve bunun olması için elinden geleni de yapıyor.”

“Aman Tanrım!” Hope bir anda Dylan’ın lafını kesip bileğine sarıldı. “Juliette Bancroft!”

“Onu tanıman ne kadar zamanı alacak diye merak ediyordum.”

“Kahretsin,” diyerek saçlarını düzeltti. “Pislik içerisindeyim”

Dylan elindeki tişörtü Hope’a uzattı. “En kötü halinle bile Julie’den daha güzelsin.”

Bu dünyanın en büyük yalanıydı ancak Hope’un şu an en son endişesi oydu. Hope, Juliette, Blaine’in ofisinde boşanma kâğıtlarını aldığı o günü hatırlamadan önce o evden çıkmalıydı. Boşanma sırasında Hope eski kocasından intikam almak için birkaç kötülük yapmıştı. Bunlardan biride Juliette’in, Blaine’den sır çıkmaz diye gizlemediği ama Hope tarafından basına sızdırılan silikon dedikodusuydu.

Dylan temiz kotunu ve tişörtünü üzerine giyerken, Hope da kirli çoraplarını ve Shelly’den ödünç aldığı botları giyiyordu. “Ben acele edip çıksam çok iyi olur. Bu sayede siz de üçünüz oturup konuşursunuz.”

“Haklısın ama seni eve ben götürürüm.”

“Yürüeyebilirim. Sadece üç kilometre uzaklık ve her gün ondan daha uzun koşuyorum.”

“Seni götürürüm.”

“Yürümek istiyorum. Düşünmem için zamanım olur. Gerçekten.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Koridordan salona doğru giderken Hope, Dylan’ın arkasından yürüdü. Adam sallanan koltukta oturmuştu. Küçük çocuk öyle bir sallanıyordu ki koltuğun yayları gıcırıyor, koltuk duvara vuruyordu. Sinirli bakışlarını Hope’a doğru dikti. Adam’ın gözlerindeki sinir genç kadını tahmininden daha çok üzmüştü. Bu nefret dolu bakışlar Hope’un kalbine bir ok gibi saplanmış ve acı vermeye başlamıştı. Adam ile bir daha arkadaş olabileceklerinden emin değildi. Hope, bakışını sanki hiçbir şey olmamış gibi sırtını odaya dönmüş Dylan ve Adam’ın çerçevelenmiş fotoğraflarına bakan Juliette’e doğru çevirdi.

“Adam kes şunu.”

Adam durmamıştı.

Juliette dönüp Dylan’a baktı. “Evinin neye benzediğini hep merak etmişimdir. Adam bebekken yaşadığımız evi hatırlattı.”

“O evi hiçbir zaman sevmemiştin,” deyip parmağını Adam’a doğru çevirdi. “Kes şunu.”

“Yanılıyorsun.” Juliette, Hope’a doğru baktı ve normal şartlar altında Hope, mükemmel ve güzeller güzeli olan Juliette Bancroft’un yanında şu an ki halinden rahatsız olurdu.

Ama bugün üstünde kimliğini saklayan kıyafetlerinden gayet memnundu. “Adam kız arkadaşının olduğundan hiç bahsetmemiştir.”

“Ben de gideyim artık.” Hope, aklında arka kapıdan kaçıp gitme düşüncesiyle yan yan odadan çıktı. “Eminim konuşacağınız çok şey vardır.”

Sallanan koltuk son bir defa duvara çarpmıştı. Dylan oğlunu koltuktan çekti. “Seni sonra ararım. Bayan Spencer’a güle güle de Adam.”

Adam ağzını açmazken, Hope mutfak kapısına kadar yürümüştü. Bir anda Juliette’in sesi, genç kadını durdurdu.

“Bekle. Seni bir yerden tanıyorum. Sen Doktor Spencer’ın eski eşisin.”

Hope gözlerini kapadı. Kahretsin.

“Sen *National Enquirer* için çalışıyorsun,” diye eklemişti.

Hope Amerika’nın en sevilen meleşinin sinirli yüzünden gözlerini ayırıp Dylan’a doğru baktı. Adam’ın kolundan tutmuş, şaşkınlıkla donakalmıştı.

“Hayır, *Enquirer* için çalışmıyorum.”

“Sen Doktor Spencer’ın hastaları hakkında gizli ve özel olan bilgileri paylaşan anonim kişisin.” Juliette’in sesi yükseldi ve Hope’a doğru sinirli bir şekilde işaret etmeye başladı. “Sen onlara benim kahrolası silikonlarımdan bahseden kişi değil misin? ” Hope duyduklarının karşısında geri çekilmeye başlamıştı. Amerika’nın meleşinin ağzından çıkan sinirli laflar karakterine hiç uymuyordu.

“Kocan bana bunu ispatlayamadığını ama senin yaptığın-
dan emin olduğunu söylemişti.”

Bulundukları ortam düşünülünce Juliette dediklerinde haklı olsa da, bunları Adam’ın önünde konuşması uygun değildi. “Kendi adıma konuşacak olursam,” diye söze başladı. “Blaine domuzun tekiydi ve onu kırmak istiyordum. O sırada başkalarına ne olur diye düşünmüyordum ama sonradan yaptıklarımı düşündüğümde gerçekten başkalarını kırdığım için üzüldüm. Olanlar için gerçekten üzgünüm.”

Dylan sonunda oğlunun kolunu bıraktı. “Sen *National Enquirer* için mi çalışıyorsun?”

“Hayır. Sadece dört yıl önce birkaç yazı için onların anonim kaynaklığını yapıyordum, sonrada birkaç tane moda hakkında yazı yazdım o kadar. Ama şimdi öyle şeyler yapmıyorum.”

“Hayvanlar ve bitkiler hakkında yazıyorsun değil mi?”

Hope, Dylan’a söylemek istemiyordu. En azından bu şekilde değil. “Yani, çok sayılmaz.”

“Tam olarak ne hakkında yazıyorsun?”

Hope daha fazla yalan söyleyemeyecekti. Genç kadın derin bir nefes aldı. “*Weekly New of the Universe*’ün kadrolu yazarıyım. Koca ayak ve uzaylılar hakkında yazılar yazıyorum.”

Dylan geriye çekilerek gözlerini kıstı, bakışlarını Hope’dan ayırmadan Adam’a “Odana git,” diye emretti.

“Odama gitmek istemiyorum.”

“Gitmek istiyor musun diye sormadım. Gitmeni söyledim.”

Adam odayı ayakları sanki yapraktan yapılmış gibi yavaşça terk etti. Odanın kapısı kapanmadan kimse konuşmaya başlamamıştı.

Dylan “Peki,” diyerek başladı. “Demek ki tüm bitkiler ve hayvanlar konusu saçmalıklmış. Bir gazete için yazıyorsun.”

“Dedikodu yazmıyorum sonuçta. Uzaylılar hakkında yazıyorum,” diyerek kollarını açtı. “Tek yaptığım bu.”

“Ve tüm yaptıklarından sonra sana inanmalıyım öyle mi? Kasabaya geldiğin günden beri bana yalan söylüyorsun. Tanrım! Dün sana yazıların için çiçekleri gösterirken herhalde içinden dalga geçiyordun değil mi?”

“Hayır, tabii ki de!”

“Hiram Donnelly hakkındaki her şey de saçmalıktı o zaman değil mi?”

“Hayır, o yazıyı yazmayı gerçekten düşünüyorum. Asla-”

Dylan “Adam’ı nereden öğrendin?” diye sorarak lafını kesti.

Ne sorduğunu anlayamamıştı.

“Oğlum hakkında gazetede ne zaman bir yazı okuyacağım?”

Hope’un soruyu anlaması biraz zaman aldı. Dylan’ın, Amerika’nın en sevilen meleğiyle olan aşk çocuğu gerçekten de büyük haberdi. Çok büyük. “Bunu Adam’a asla yapmam.

Sana da asla böyle bir şey yapmam, inanması güç olsa da bunu Juliette'e bile yapmam.”

“Haklısın. Benim için gerçekten de inanması güç,” dedi Juliette.

Hope odada bulunan herkesin yüzüne baktı. Juliette kızgınlığını saklamak için hiçbir şey yapmıyordu, Dylan ise saniyeler geçtikçe daha da öfkeleniyordu. “Seni buraya kim yolladı Hope?”

“Gazete yolladı. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Beni buraya fotoğraf çekmem ve yazı yazmam için yolladılar. Şu anda yalnızlarla dolu kasabalar hakkında bir dizi yazı yazıyorum.” Kalbi sıkıştıkça Hope kafasını sallıyordu. “Daha geçen hafta Eden Hansen’in mor saçları ve farları hakkında yazdım ama yemin ederimki Juliette’in Adam’ın annesi olduğunu daha birkaç dakika öncesine kadar bilmiyordum. Bana inanmalısın.”

“Seni tanıyabildiğimden bile emin değilim.”

Hope, Dylan’ın soğuk bakışlarından kendisini koruyabileceğini düşünerek elini kalbinin üzerine koydu. “Seni ilk tanıdığımda, sana ne iş yaptığımı söylemedim çünkü seni ilgilendirmiyordu. Seni tanımaya başladıkça, sana yalan söyledığımı nasıl açıklayacağımı bilemedim ve zaman, sanki hiçbir zaman doğru zaman değildi.”

“Doğruyu söyleyebileceğin birkaç zaman düşünebiliyorum. Yani ayın dördüyle bugüne kadar herhangi bir zaman uygun olurdu sanırım.”

“Haklısın, belki de sana söylemem gerekirdi.” Hope’un bunun dışında söyleyecek lafı kalmamıştı.

“Evet, belki de. Kasabaya ilk geldiğin günden beri, senin gibi şehirli bir kızın Gospel gibi bir kasabada ne işi var diye düşünüyorum. Sanırım bunun cevabını artık biliyorum ve bunun koca ayak, uzaylılar, yalnızlar ve şeriflerle hiçbir alakası yok. Adam’ın gerçeğini öğrendin ve koşarak buraya, hayatımızı mahvetmeye geldin.”

“Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

Dylan’ın dudakları tepkisiz ve hiçbir şey demeden durdu. Yüz ifadesinden hiçbir şey söylemesine de gerek kalmamıştı.

“Sana bunu asla yapmayacağımı söyledim ve yapamam da... Ama sanırım öyle bir yazıyı asla okumadığın zaman bana inanacaksın.” Dylan’a son bir kez bakıp kapıdan dışarı doğru yürüdü, bir gün önce kullandıkları ve eve girmek için yarıştıkları sırada öylesine oraya bıraktıkları sırt çantalarının yanından geçip gitmişti.

Idaho güneşi Hope’un gözlerini yakıyordu. Dylan’ın oto-parkından yola doğru yürürken eliyle gözlerine gölge yapıp, tanımadığı bir arabanın yanından geçti ve caddeye çıktı. Dylan’a âşık olmamak için elinden geleni yapmıştı. Kalbinin derinliklerinde bir gün Dylan’ın onu üzeceğini iyi biliyordu ve haklıydı da.

Dylan gözlerini açıp yatağın ucunda Adam’ı gördüğü andan itibaren hayatı direkt cehenneme dönüşmüştü.

Julie “Ne yapacağını düşünüyorsun?” diye sordu.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok.” Dylan, Hope’a inanmak

istiyordu. Bunu gerçekten çok istiyordu, ama genç kadına inanması artık çok zordu. “Adam’a gerçekte hiç evli olmadığımızı söylemek zorundayız. Başkasından duymadan önce söylemeliyiz.” Genç adam burun kemerini sıkarak gözlerindeki ağrıyı dindirmek istiyordu. Hope’a hayatı hakkında çok şey söylemişti. Ona yalan söyleyen bir gazete yazarına bilmesi gerekenden daha fazla şey söylediğine inanamıyordu. “M&S’e sakız almaya girip, çıkışta kasadaki gazetede hakkında bir şeyler okumadan önce bunları bilmeli.”

“Evet, sanırım söylemenin zamanı geldi. Kız arkadaşının bunları yayınlamayacağı konusunda şansımız var mı şence?”

Elini indirdi ve Juliette’e baktı. Julie’nin sadece kendi işi için endişeli olduğunu anlayabiliyordu. “Senin burada ne işin var?”

“Adam’ı eve getirdim.”

“Evet biliyorum. Neden?”

Julie kollarını göğsünün altında birleştirdi ve derin bir nefes aldı. “Havaalanındayken senle konuşmak istediğimi söylemiştim hatırlıyor musun?”

Dylan hatırlamıyordu ama bu öyle bir şey demediği anlamına gelmiyordu.

“Sanırım Gerar laFollette ile çok zaman geçirdiğimi biliyorsunuz,” diyerek, Dylan’ın, onun neler yaptığını takip ettiğini varsaydı.

“Hayır bilmiyordum. Fransız aktör değil mi o?”

“Evet ve bana evlenme teklifi etti. Evet dedim.”

“Adam bu konuda ne düşünüyor?”

“Açıkçası ona senin söyleyebileceğini düşündüm.”

Tabii ki de öyle düşünmüştü. Dylan koltuğa oturarak başını ellerinin arasına aldı. Normal şartlarda oğluna annesinin bir Fransız ile evleneceğini söyleme sorumluluğunu almaktan çekinmezdi. Bu Adam ile Hope hakkında konuşmayı kolaylaştırırdı ama şimdi Hope ile bir ilişkisi olup olmadığını ya da böyle bir ilişki istediğini bile bilmiyordu. Hope hakkında sadece iki şeyden emindi: birincisi, Hope bir gazete için çalışıyordu ve ikincisi de onunla olmaktan çok mutluydu. İkisi birbirinden ayrı şeyler olmamalıydı ama öyleydi.

Dylan sanki Adam’a söyleme sorumluluğunu hiç itiraz etmeden kabul edeceğini bekleyen Julie’ye doğru baktı. “Hayır. Ona kendin söyleyeceksin.”

“Denedim. Gerard ile geçen hafta buluştuk. Adam’a planlarımızı söylemeden önce onu biraz tanıma fırsatı olsun istemiştim. Adam çok kötü davrandı o yüzden olan biteni kendisine anlatamadım. Seni aramayı denedim ama evde değildin.” Julie sallanan koltuğa oturdu ve ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Gerard hakkında o... ile başlayan kelimeyi kullandı.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Erkek arkadaşına orospu çocuğu mu dedi?”

“Hayır. Odun dedi.”

“Ha.” Dylan’ın televizyondan gördüğü kadarıyla adam gerçekten biraz odundu. Dylan, Adam ile telefonda konuştuğu zamanlarda oğlunun keyfinin iyi olduğunu düşünmüştü.

“Adam ile o konuda konuşurum ama evlilik planlarını sen kendin anlatacaksın. Ama bana sorarsan zaten tahmin ettiğİ için herife karşı öyle davranışlarda bulunmuştur.” Dylan arkasına yaslandı. “İkimizin aslında hiç evlenmediğimizi söylememiz gerekiyor. Doğru şekilde halledersek herhangi bir sarsıntı yaşayacağını sanmıyorum. Zamanlama daha iyi olabilirdi ama başka şansımız yok gibi gözüküyor.”

Dylan omuzlarını silkti, daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Oğlu Hope ile babasını yatakta gördüğü andan beri evsiz gibi, bir koltuktan kaldırılıp odasına gönderilmişti. Olaylar sadece daha iyiye gidebilirdi. “Gidip Adam’ı odasından çağır¹ayım,” dedi, odaya doğru giderken banyoya uğrayıp dolaptan birkaç aspirin yuttu.

Aspirinlerin bir işe yaramayacağını biliyordu.

Arka kapıdan Julie’nin kiralık arabasının otoparktan çıkıp şehre doğru gidişini izledi. Sun Valley’den ertesi güne kadar bir uçuş bulamamış ve Adam ve Dylan ile kalabileceğini düşünmüştü. Ama son birkaç saattir yaşananlar düşünülünce orada kalması için bir mucizenin olması gerekiyordu. Sabaha artık tüm kasaba olan biteni öğrenmiş olacaktı. Bu sefer hiçbir şey umurunda değildi. Julie ile birkaç saat daha geçirmek zorunda kalsaydı herhalde onu boğazlardı.

Genç adam arka kapıyı kapadı ve oğlunu bulmak için evin içinde gezindi. Oğlunu yatağına uzanmış, yastığına kafasını gömmüş şekilde ağlarken buldu. Ayakkabılarından biri yoktu, çorapları bileklerine kadar inmiş, şortu ise belinde kıvrılmış duruyordu. Tam acınılacak haldeydi.

Dylan kapının ağzından “Aç mısın?” diye sordu.

“Hayır.” Adam sırt üstü yuvarlandı, yüzü ağlamaktan leke leke olmuştu. “Sırt çantam niye dışarıda duruyor?”

“Hope ve ben Sawtooth Gölünün oraya tırmandık.”

Adam yatağından kapıya doğru babasına baktı. “Benim çantamı mı kullandı?”

“Evet, kullandı.”

“Benim eşyalarım dokunmasını istemiyorum. Ondan nefret ediyorum.”

Dylan yatağa doğru yürüyerek “Birkaç hafta önce seviyordun,” dedi.

“O öncedendi.”

“Neyden önce?”

Adam yüzünü duvara doğru çevirdi. “Siz seks yapmadan önce.”

Dylan kelimelerini iyi seçmek zorunda olduğunu kavramıştı. Oğlu ile seks konusunu ilk kez ciddi bir konuşma yapacaktı. “Hope ve benim yaptığımda bir hata yok. İkimizde yetişkiniz ve senin de pazara kadar dönmemiş olman lazımdı.”

Adam yatağına oturdu ve göz ucuyla babasına baktı. “Artık öyle bir şey yapmanıza gerek yok, çünkü artık ben varım. Bırak kendine bebek yapacak başkasını bulsun.”

“Ne dedin sen?” Dylan yatağın ucuna oturdu. “İnsanlar sırf bebek yapmak için sevişmezler Adam.”

“Tabii tabii. Bunu bana söyleyen sendin. Erkeklerin pe-

nislerini kadınların içine sırf bebek yapmak için soktuğunu sen söyledin.”

Tamam, belki de Dylan arılar ve çiçekler konusunda tahmininden daha fazla anlatmış olabilirdi. “Erkekler ve kadınlar bebek istemeseler de sevişmek isterler.”

“Neden?”

“Çünkü... Yani...” Dylan ne söyleyeceğini bilemiyordu, bir kere batırmıştı zaten, o yüzden gerçeği söylemeye karar verdi. “Çünkü insana kendini iyi hissettiriyor.”

“Nasıl yani?”

Seks yedi yaşında bir çocuğa nasıl anlatılırdı ki?

“Hmm... Hani bir yaran vardır ve bütün gün onu kaşımak istersin ama iyileşemez diye kaşıyamazsın. Ama günün sonunda dayanamazsın ve kaşıdığın an çok hoşuna gider. Ya da ayakların çok soğuk olduğunda sıcacık banyoya girersin ve ayakların hemen ısınır,” diyerek oğlunun gözünde nasıl küçüldüğü izledi.

“İğrenç!”

“Birkaç sene içerisinde sen de farklı hissedersin.”

Adam kafasını salladı. “Asla.”

Dylan konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşündü.

“Bana yolculuğunun nasıl geçtiğini anlatmak ister misin?”

Adam konuyu kapatmayacakmış gibi duruyordu ama kapadı. “Fena değildi.”

“Annen, erkek arkadaşı Gerard ile tanıştığını söyledi.”

“Çok komik konuşuyordu.”

“Annen onun için odun dediğini de söyledi. Pek hoş olmamış.”

Adam “Annem niye burada kalmadı?” diye sorup yine konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşündü. Ancak Dylan buna izin vermedi.

“Kalacak yer yoktu.”

“Seninle yatabilirdi. Hope’un yaptığı gibi.”

“O farklı bir olay. Annen o Fransız herifle evleniyor.”

Adam dizindeki yara bandıyla oynarken “Belki onun yerine annemle sen evlenirsin,” diye tavsiye de bulundu. “Sorsaymışsın seninle evlenirmiş. Bana öyle söyledi. Şimdi git sor işte.”

“Artık çok geç. O Gerard’ı seviyor.” Dylan bacağına vurdu ve Adam hemen kucağına yattı. “İnsanların evlenmemesinde birçok sebep vardır. Ama annenle ben hiç evlenmedik diye seni sevmiyoruz anlamına gelmiyor evlat. Birbirimize önem vermiyoruz anlamına gelmiyor. Anneni, seni bana verdiği için her zaman seveceğim. Ve sen olmasaydın çok mutsuz bir insan olurum.”

“Evet.” Adam başını babasının omuzuna koyarak konuştu. “Ben senin küçük kankanım.”

“Evet.” Dylan oğluna sarıldı. “Evde olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de. Mandy nerde?”

“En son köpeğini gördüğümde babaannenın tavuskuşlarının peşinden kovalıyordu, babaannen de onun.”

Adam’ın gözleri parlıyordu. Yaramaz köpek hikâyelerine bayılırdı. “Babaannem onu yakalayabilmiş mi?”

“Hayır, belki de gidip onu almalıyız.”

Adam başıyla onay verdi ve sonra tekrar başını babasının omuzuna yasladı.

“Annem evlendiğinde adım Adam LaFollete mi olacak?”

“Hayır, sen her zaman Adam Taber olarak kalacaksın.”

“Süper.”

Adam eve geldiğinden bu yana ilk defa işler yoluna girmeye başlamıştı. Annesinin evliliği hakkında yorum yapması bile olumlu bir gelişmeydi. Belki de Adam artık annesiyle babasının evlenmesi hayalinden kurtulabilirdi. Julie artık kendi hayatını yaşamak için özgürdü, Dylan da kendininkisini yaşamak konusunda daha özgür hissediyordu. Evet, biraz geç olmuştu.

“Ve sen de artık Hope ile seks yapmayacaksın değil mi?”

Belki de özgürlüğünü o kadar da kazanmamıştı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Adam’ın ne duymak istediğini biliyordu ama ağzından o kelimeleri çıkartamıyordu. Bu tam da öne doğru adım atarken geri çekilmek gibi olacaktı. Ve komik olan ise Hope’u tanıyana kadar öne doğru adım atmak istediğinden haberi yoktu.

Oğlunun yatağında ona sarılırken kendini uzun süredir bu kadar yalnız hissetmemişti. Hope'dan önce yalnız olduğunu biliyordu ama o anda daha da yalnız hissediyordu. Nasıl olduysa Hope içine işlemiş ve sanki ciğerlerine yeni hayat üflemiş, kanının tekrar akmasını sağlamıştı. Ve şimdi hayatından tamamen gitmiş olma ihtimali onu mahvediyordu.

“Hadi gidip senin şu köpeğini alalım.” Hope’a karşı neler hissettiğinden emin olana kadar bir şey söylememeyi tercih ediyordu.

Hope sanki bir hata yapmış gibi saklanmayacaktı. Evinde parkelerin üstünde sağ sola yürüyerek ve her dakika camdan bakarak saklanmayacaktı. O gün saat yedi kırk beşte şeftali rengi yazlık elbisesini giydi, makyajını yaptı ve kendi kendine yemeğe çıktı. Ne yazık ki kasabadaki en şık yer *Cozy Corner* Kafe’ydi.

Müzik kutusunda uyduruk bir müzik çalıyor, yemekleri oraya ilk adım attığı andaki gibi kokuyordu. Yemek telaşı bitmişti ve içeride sadece çocuklu bir çift ve barda oturup kahkahalar atan ve sigara içen iki üç genç kız oturuyordu.

Ne yazık ki kafenin henüz dumansız hava sahası konusunda bilgisi yoktu ve reşit bile olmayan kızların sigara içmesini umursamıyordu. Ama en azından kızların pembe saçları ve yüzlerinde çengelli iğneleri yoktu.

Hope arkalarda bir yere oturdu, soğansız ve ekstra mayonezli bir hamburger ve tuzsuz büyük boy patates kızartması

ve buzlu çikolatalı süt istedi. Belki de kendini böyle rahat hissedecekti.

Genç kadının aklına iş hiç gelmemiş, zaten tüm gün gerçekten Dylan ile ilişkilerinin bitip bitmediğini düşünürken ağlamamak için kendini zorlamıştı. Onu aramalı mıydı ya da Dylan arar mıydı diye hep merak içinde günlerini tüketiyordu.

Tüm zamanını, son birkaç gündür yaşadıklarını düşünerek geçiriyor, özellikle de bir gece önceki yakınlıklarını tekrar tekrar yaşıyordu. Dylan gerçekten ona değer veriyordu; konuşurken sesinden anlaşılıyor ve dokunuşlarından da anlayabiliyordu.

Saatlerce Dylan'ın evine gidip kendisini dinlettirmeyi, asla ona ihanet etmeyeceğine inandırmayı düşündü. Ona inanmalıydı ama bunun sadece Julie ve Adam hakkında yazı çıkmadığı sürece olacağını biliyordu.

Genç kadın evini temizlemiş ve çamaşırlarını yıkamıştı. Sırf Dylan'ı düşünmek için uzun bir banyo yapıp, yüzüne maske yapıp manikür yapmıştı. Onu tanıyamadığını söylediği o anki soğuk bakışlarını unutmak için... İşe yaramamıştı.

Paris Fernwood, Hope'un içeceğini önüne koydu. Garson masaya bir peçete ve uzun bir pipet yerleştirirken, Hope'un aklına kasabaya ilk geldiği gün gelmişti.

“Teşekkür ederim,” deyip, pipetini kâğıdından çıkardı.

Hiç kafasını kaldırmadan Paris “Bir şey değil,” deyip masadan uzaklaştı.

Çok acıklı diye düşündü Hope. Kafeye ilk geldiği gün de

Paris hakkında öyle düşünmüştü. Ama sonradan, Dylan Taber'ı sevip O'ndan vazgeçmenin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmişti. Özellikle gerçekten bitip bitmediğini bilmeden; kendini bir uçurumun ucunda sallanıyormuş ve onu kurtarabilecek tek kişi Dylan'mış gibi hissediyordu.

Pipeti içeceğinin içine koydu ve büyük bir miktar dondurmali çikolatayı ağzına çekti. Dylan genç kadının kalbini avucunun içine yerleştirmişti ve kalbiyle ne yapacağına artık Dylan karar verecekti.

Paris, Hope'un siparişi ile geri döndü ve önlüğünün cebinde taşıdığı küçük yeşil defterden sipariş fişini yırttı.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sorup fişi masaya koydu.

"Şimdilik yok." Siparişi tam istediği gibiydi. "Teşekkürler."

Paris yine hiç bakmadan masadan uzaklaşmıştı.

Hope, garsona ne yaptığını bilmiyordu ama Paris gerçekten çok alınmış olmalıydı. Tabağına ketçap döktü ve patates kızartmasını batıra batıra yemeye başladı. Sıcak ve yağlıydılar ve beklediği kadar lezzetli değillerdi. Hamburgerine biraz daha mayonez koydu. O da çok süper değildi ama suç yemekte değil, Hope'un ruh halindeydi. Rahatlatılmak istiyordu ve yemek buna yardımcı olmayacaktı.

Hope göz ucuyla masasının yanında duran kadına baktı. Üzerinde Ralph Lauren kot ve kırmızı ipek bir atlet olan kadına bakarak yukarı çevirdi. Koyu renk güneş gözlüğü ve

çene altı peruğu olmasına rağmen Hope, Juliette Bancroft'u hemen tanıdı.

“İlgi çekmek istemiyorsan, gözlüklerden kurtul.”

Juliette hiç sormadan Hope'un masasına oturdu. *National Enquirer* kastederek “Mike Walker'ı aradın mı?” diye sordu. Gözlüklerini çıkardı ve çantasına koydu.

“Size söyledim, *National Enquirer* için çalışmıyorum.”

“Biliyorum. *Weekly News of the Universe* için çalışıyorsun ki en son baktığımda bir dedikodu bölümü vardı.”

“Doğru.” Hope duraksadı ve birkaç patates daha yedi. “Ama yazarlara sizin çöplerinizi karıştırması için para vermiyoruz, dedikodu kısmında okuduğun her şey çoğunlukla eski haber.”

Juliette eline menüyü aldı. “Ajanımla konuştum bile,” diyerek menüyü inceledi. “Basın muhabirimle konuştu ve şimdilik yorum yapılmayacak.”

“Kimse benden bir şey duymayacak.”

Juliette kafasını kaldırdı. “Dylan yüzünden mi?”

Hope hiç tereddüt etmeden “Tabii ki de,” diye cevap verdi, “ama Dylan'a karşı bir şey hissetmiyor olsaydım da Adam'ı incitecek bir şey yapmazdım.”

“Dylan ve ben Adam ile konuştuk ve sanırım iyi olacak. Böyle bir hikâye yayınlanırsa en çok benim canım yanacak.”

Hope “Ve benim tabii ki de,” diye ekledi. “Dylan böyle bir yazı okursa beni asla affetmez.”

Paris masaya bir bardak su koyarak “Ne istersiniz?” diye sordu.

“Bu şişe suyu mu?” diye merak etti Juliette.

“Hayır musluktan.”

Juliette suyu bir kenara itti ve “Az kalorili neyiniz var?” diye sordu.

“Salata.”

“Peki. O zaman bir tavuklu salata alayım. Yanında da sirkeli sos olsun lütfen.”

“Sirkeli sosumuz yok.”

“O zaman mayonezli salata sosu olsun, ayrıca getirirsiniz. Ve çok buzlu diyet kola lütfen.”

“Buzu da yanında mı getireyim?”

Şaka yapıp yapmadığını anlamasa da Hope başını kaldırdı, ama yüzündeki sert bakış şaka yapmadığını kanıtlıyordu.

“Bardağın içinde gelsin lütfen.” Paris uzaklaşırken Juliette başını salladı. “İnsanlar burada nasıl yaşıyor anlayamıyorum.”

“Aslında alışıyorsun,” derken Juliette kadar kendi de şaşırılmıştı dediğine.

“Ne zamandır Dylan’ı tanıyorsun?”

“Uzun zamandır.”

“Evinde seni görmek gerçekten büyük bir şoktu.”

Juliette'nin kırmızı dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Sana gerçekten değer veriyor olmalı."

Hope içeceğinden bir yudum aldı. Dylan'ın şu an ne hissettiğinden emin değildi. Onun için önemli olması dışında çok da açık vermemişti. Şimdiyse belki de gerçek duygularını hiç öğrenemeyecekti.

Juliette'in arkasına çocuklu bir çift oturdu ve bebekleri için bir sandalye istedi. Paris sandalyeyi getirirken, Hope çifte ne kadar iyi davrandığına ve konuşkanlığına şaşırmıştı.

Juliette "Dylan ile birlikte olabilecek bir kadına benzemiyorsun," diyerek Hope'un dikkatini kendine çekti.

"Neden ki?"

"Her zaman güzel bir kadınla birlikte olacağını biliyordum ama sanırım daha gösterişsiz olacağını tahmin ediyordum." Juliette kahverengi peruğunu kulağının arkasına tıktı ve ellerini masanın üzerine koydu. İlk defa Hope, Juliette'in parmağında ki pırlanta yüzüğü fark etti. "Dylan sana hikâyemizin ne kadarını anlattı?"

Hope "Çok bir şey anlatmadı. Sadece ikinizin hiç evlenmediğini ve ayrılırken Adam'ı yanında getirdiğini söylemişti."

"Dylan Los Angeles'dan ayrılırken Adam'ı yanında götürmek istedi. Dylan çok iyi bir baba." Juliette ellerine baktı. "İnsanlar her zaman çocuğunu bırakan bir anneye kötü gözle bakar, çocuğun iyiliği için bile olsa, sanki bir sorunu varmış gibi, sanki kalbi yokmuş gibi... Ama bu doğru değildi. Oğlumu seviyorum ve onu asla bir sır olarak saklamak istemedim."

Hope ne diyeceğini bilemedi. Çocuğu yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı, ama hiçbir zaman da çocuğunun velayetini babası ne kadar mükemmel olursa olsun vermeyi düşünmeyeceğini biliyordu.

“Bunu sadece gerçekten hakkımızda yazmayı düşünürsen diye anlatıyorum. Benim hikâyemi de bilmeni isterim. Adam’ın velayetini Dylan’ın iyi bir baba ve insan olmasından dolayı verdim. İkisini de çok sevdiğim için.”

Hope, Amerika’nın favori meleğinin masmavi gözlerinin içine baktığında, ona gerçekten inanmıştı. Juliette Bancroft’u sevip sevmemesi ya da anlaması önemli değildi. Haklıydı. Dylan gerçekten çok iyi bir baba ve çok da iyi bir insandı.

Daha Dylan’a âşık olmadan da aralarında bir bağ oluşmuş ve uzun bir süredir ilk defa, tüm hayatını ve acı sırlarını onunla paylaşmıştı. Bunları Dylan ile paylaşmış çünkü onun yanında kendini güvende hissetmişti. Genç adama güveniyordu. Aynı şekilde Dylan da hayatını Hope ile paylaşacak kadar güvenmişti.

Ama tüm bunlar sadece bir yere kadar işe yaramıştı. Hope’un nasıl para kazandığı hakkında gerçeği söylememesinin dışında, Dylan da şu an karşısında oturan kadın hakkında yalan söylemişti. Adam’ın annesinin garson olduğunu söylemiş; Dylan da Hope’a gerçeği söyleyecek kadar güvenmemişti. Birbirlerine yalan söylemişlerdi. Bir ilişki için iyi bir başlangıç değildi ama bunun üstesinden gelebilirlerdi.

Dylan, Hope’un magazin muhabiri olmadığını öğrenince özür dilemek zorunda kalacak; Hope da onu affedecekti, sa-

dece çok beklememeyi diliyordu. Hope, çok sabırlı bir kadın değildi.

Hope'un asıl düşündüğü kişi Adam'dı. Gospel'da bulunduğu kısa süre içerisinde küçük çocuğa değer vermeye başlamıştı, bu yüzden Adam'ın ona karşı hissettiği öfke Dylan'ın ki kadar çok kırmıştı.

8
4

KIRIK KALBİN SESİ YANKILANIYOR

Hope ana caddeye doğru koşusunu yaparken müzikçalarının kulaklıkları gri sweatshirtünün önüne çarpıyordu. Güneş gözlükleri gözlerini sabah güneşinden koruyor, kulaklığında çalan müzik kırılan kalbini teselli ediyordu. Saçları sağ sola savrulurken ciğerlerine dağ esintisi doluyordu.

Dylan aramamıştı. Ne önceki gece, ne de o sabah aramamıştı. Hope bekleme konusunda pek becerikli değildi. Koşu şortunu giyip evden çıkmadan saat dokuz buçuğa kadar aramasını beklemişti.

Dylan'a âşıkı ve Dylan'ın da ona değer verdiği biliyordu. Onu bulmak üç sene ve binlerce kilometre sürmüştü. Problemlerini çözebilirlerdi çünkü Hope bu işin peşini bırakmayacaktı, ama evine ne kadar yaklaşırsa midesine o kadar çok sancı giriyordu. Kasabaya vardığında kapısında bitmenin çok da akıllıca bir durum olduğunu düşünmese de, beklemekten de sıkılmıştı. Ne hissedip düşündüğünü artık bilmeliydi. Ve

gerçekten Dylan için ne kadar değerli olduğunu bilmek istiyordu.

Hansen mağazasının köşesini döndükten sonra yavaşladı. Cozy Corner kafenin önünde bir kalabalık toplanmış, film çekim ekibi, fotoğrafçılar ve kaotik bir izleyici kitlesi sesli bir şekilde sokağın ortasında duruyorlardı.

Hope kalabalığın arasında hemen Dylan'ın kovboy şapkasını tanıdı. Kulaklığını kulağından çıkararak boynuna astı. Midesindeki düğüm iyice sıkışmıştı. Yakınlaştıkça daha da sıkışıyordu.

Dylan'ın sesi kalabalığın içinden duyuluyordu. "Bayan Bancroft'un herhangi bir yorumu yoktur."

Kalabalık bir bütün halinde muhabirlerin soruları ve fotoğrafçıların flaşları ile birlikte sokaktan aşağı doğru hareket edip, Jim Hırdavatçısının yanından geçti. Her şeyden öte Hope, Adam'ın ağlamalarını ve oradan ayrılıp annesini yalnız bırakmak için yalvarmalarını duydu. Kalabalık Dylan'ın kamyonetinin çevresini sarınca, Hope da muhabirlerin arasından geçmeye çalışmak zorunda kalmıştı. Hope bir fotoğrafçının omuzunun üstünden Dylan'ın Juliette ve Adam'ı kamyonete bindirdiğini ve kapıyı üstlerine kapadığını gördü. Hope itiş kakışın arasında öne doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Dylan'ın kolundan tutarken "Bunu ben yapmadım," diye bağırıyordu.

Dylan dişlerini sıkıyordu. Genç adamın bakışlarından ateş fişkırıyordu. "Benden uzak dur," dedi ve kolunu çekti. "Oğlumdan da uzak dur!" Kalabalığın içerisinde şoför kapısına

doğru uzaklaştı. Motoru çalıştırdı ve hemen gaza basmıştı. Hope muhabirler çekilmeseydi Dylan'ın onları ezip geçeceğinden emindi.

Kalabalıktan uzaklaştıkça Hope arabanın içerisinde Juliette'i gördü. Yüzü şoktan o kadar beyazdı ki hiçbir makyaj yüzündeki ifadeyi silemezdi. Adam'ın da yüzünden dökülen gözyaşlarını gördü ve içi sızladı. Bir o kadar da kendisi için içi sızlamıştı. Artık her şey bitmişti. Dylan'ı kaybetmişti. Dylan ona artık asla inanmazdı.

Genç adamın uçup giden kamyonetinin arkasından patlayan flaşlara rağmen Hope uyuşuk bir ifadeyle kalakalmıştı. Hope sanki çevresinde patlayan flaşları, videoların kayıtlarını durdurabilecekmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. Ve bir anda gerçekten her şey durdu. Kalabalık bir anda yok olmuştu ve Hope oracıkta Dylan'ın onu rahat bırakması için bağırdığı o noktada tek başına kalakalmıştı. Tüm hayatı paramparça olmuştu.

Arkasında duran insanlara doğru döndüğünde Gospel'da yaşayanları ayırt edebiliyordu ve tabii ki de yüzlerindeki o dehşet ifadeyi açıkça görüyordu.

Hope orada boşluğa bakarak ne kadar dikildiğini, Timberline sokağına ne kadar uzun sürede yürüdüğünü bilmiyordu. Ayakları onu götürüyordu. Elleri soğuktan ve kalbi o kadar kırık ki, nefes alamıyordu.

Evine girmek yerine, Shelly'nin evine doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Arkadaşının ne duyduğunu veya neye inandığını bilmiyordu ama Shelly kapıyı açar açmaz gözyaşlarını tutamadı.

Shelly “Ne oldu?” diyerek hemen Hope’u mutfığa doğru sürükledi.

“Dylan ile hiç konuştun mu?”

“Hayır, ikiniz botlarımı ödünç aldığınızdan beri hiç konuşmadım.”

Hope güneş gözlüklerini mutfak tezgâhının üzerine fırlattı ve nemli yanaklarını sildi. “Gazeteye Adam ile ilgili bilgi sızdırdığımı sanıyor,” diye söze başladı. Shelly yüzünü silmesi için Hope’a bir mendil uzattı. Hope da tüm hikâyeyi, Dylan’ın evinde olanlardan başlayarak anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde Shelly hiç şaşırmamış gibi gözüküyordu.

Shelly “Her şeyin ortada olmasına sevindim açıkçası,” diyerek dolaptan iki tane şarap bardağı çıkardı. “Küçücük bir çocuk böyle büyük bir sır ile yaşamamalı zaten.”

“Sen bunu baştan beri biliyor muydun?”

“Evet.” Shelly buzdolabını açtı ve bardaklara kırmızı şarap döküp bir bardağı Hope’a uzattı. “Dylan çok iyi bir baba, özellikle de hiç yardım alamadığını düşünürsek. Ama bir o kadar da koruyucu. O çocuğun bir gün bu kadar acı çekeceği belliydi.”

Hope bardağı tezgâhtan alıp ve içindeki şaraba baktı. Daha akşam bile olmamıştı ama umurunda değildi. “Sanırım Dylan artık benden nefret ediyor.” Ona nasıl baktığı aklına gelmişti. “Hayır, kesinlikle benden nefret ediyor. O haberi gazeteye benim verdiğime inanıyor,” diyerek Shelly’ye baktı. “Sen bana inanıyorsun değil mi?”

“Tabii ki de inanıyorum. Dylan için neler hissettiğini bi-

liyorum ve açıkçası Dylan'ın sırlarını ortaya çıkarmak için buraya gelmiş olsaydın bana nerede çalıştığını söylemeyeceğini düşünüyorum.”

Hope şarabından büyük bir yudum alarak “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bana teşekkür etme, ben senin arkadaşımım.”

Hope bardağının üzerinden Shelly'nin kırmızı kıvrıkcık saçlarına ve çillerine, ‘Garth Rules’ yazan tişörtüne, kocaman tokası olan kemerine ve sıkı kotuna bakarak “Çok memnun oldum,” dedi. Dylan'ı bulmak üç senesini ve binlerce kilometresini almış olabilirdi ama aynı şey Shelly için de geçerliydi. Birlikte yan odaya geçtiler ve Hope, Shelly'ye, Dylan hakkındaki hislerini anlatmaya başlamıştı.

“Ona âşık olmayı hiç düşünmemiştim, ama kendimi tutamadım. Beni inciteceğini biliyordum ve öyle de oldu.” Hope, Shelly'ye, Blaine ile olan evliliğini, neden bittiğini ve ne zaman bittiğini anlattı. Kendini daha iyi hissedeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Kendini şimdi daha da kırılmış ve incinmiş hissediyordu.

Wally öğle yemeği için eve geldi ve bisikletiyle Adam'a gitmek istiyordu. Shelly durumu netleştirmek için Dylan'ı aradı. Shelly telefonda konuşurken Hope da sandalyesinde Dylan'ın sesini duymak için çaba harcıyordu. Kalbi boğazında atıyordu.

Saatler geçtikçe Shelly ve Hope birkaç kadeh daha şarap içip bir kutu donut yediler.

Shelly, Hope ağlamayı kesince “Gerçekten berbat bir içicisin,” dedi.

“Genellikle çok mutlu bir sarhoş olurum,” diyerek hıçkırdı Hope. “Ama duygusal bir çılgınım.”

“Hala çılgınım diyebiliyor olman beni şaşırttı.”

Hope eve varana kadar bazı düşüncelerini bir araya getirmeye zorlandı. Aklındaki tüm düşünceler çorba olmuş ve bir enkaza dönmüştü. Zar zor kendisini, bira kasketinin ve Dylan’ın giymesi için verdiği boxerinin bulunduğu yatak odasına attı. Uyandığında sanki kafasından beton ile vurulmuş gibi hissediyordu.

Genç kadın yatağından kalktığı anda midesi çok fenaydı ve hemen banyoya koştu. Soğuk fayanslarda Dylan’ın verdiği boxerıyla klozete doğru eğildiğinde aniden sinirlendi. Kendisine ve Dylan’a karşı sinirliydi. Dylan’a o kadar uzun bir süre yalan söylememesi gerektiğinin farkındaydı ama olan olmuştu. Dylan’nın da kendince sakladığı sırları vardı. Dylan, Hope’a güvenmeli ve inanmalıydı, ama yapmamıştı; Hope da asla Dylan’a âşık olmamalıydı. Şu an kendisini Blaine’in ona boşanma kâğıtlarını uzattığı günkü gibi hissediyordu. Sanki göğsüne tekme yemiş gibi, ama bu sefer daha sertti çünkü bu sefer önüne geçebilecek bir bahanesi yoktu. Bu acının tek nedeni aşktı.

Başından beri ikisinin de gelecekleri olmayacağını biliyordu ama yine de olanların önüne geçememişti. Ters yöne doğru koşabilir, 4 Temmuz gecesi ona hayır diyebilirdi. Kalbini Dylan’ın gülümsemelerinden ve tatlım diyen iç eriten sesinin tonundan koruyabilirdi. Tüylerini diken diken eden

ve kalbinin hızını artıran dokunuşlarından geri çekilmeliydi. Sanki eliyle yüzüne ipeksi bir hisle dokunan bakışlarından kaçınmalıydı. Karşı koyabilirdi ama yapmadı. Ters yöne koşabileceğini bile bile üstüne doğru koştuğu bu aşkın hesabını kırık bir kalp ile ödüyordu.

“Ben ne yapacağım?” diye fısıldadı. Bir tarafı gitmek istiyordu. Pılını pırtını toplayıp çekip gitmeyi, her şeyi bırakmayı çok istiyordu. Gospel onun evi değildi.

Yere uzandı ve yanağını soğuk fayansa yasladı. Hope bu sefer düşmeyecekti. Evet, çok acı çekiyordu ama ayaklarının üzerinde duracak; hayatına devam edecekti. Evet, hayatı ayaklarının üzerinde yaşayacaktı. Kendini banyo fayanslarının üzerinden kaldırır kaldırmaz...

Dylan masanın öbür tarafında oturan oğluna doğru baktı. Adam tabağında duran mısır koçanını son beş dakikadır belki de beş yüzüncü defa çevirmişti. Dylan’ın onun için kestığı bifteğe çarpıp duruyordu. “Onunla oynayacağına neden yemiyorsun?”

“Mısırdan nefret ediyorum.”

“Çok komik, en son mısır yediğimizde dört tanesini mideye indirmiştin.”

“Şimdi nefret ediyorum.”

İşler daha karışık bir hal almıştı. Juliette’i üzgün gören Adam bu durum için başta kendini sonra da Dylan’ı suçluyordu. Yedi yaşındaki akli ile yaramazlık yaparak annesini evden uzaklaştırarak Gospel’dan gitmesinin annesin yararına

olacağını düşünüyordu, bu sayede muhabirler onu bulamayacak ve ağlatmayacaklardı.

“Annen iyi olacak endişelenme,” diyerek Adam’ı teselli etmeye çalışıyordu Dylan.

Adam babasına baktı. “Ama ona melek şovunu iptal edeceklerini söylediler.”

Juliette havaalanına doğru giderken bir saat içerisinde çok şey anlatmıştı.

“Sadece çok üzgündü, kimse bir şeyi iptal etmeyecek.” Julie’yi tanıdığından beri onun ne kadar drama kraliçesi olabileceğini biliyor olsa da genç kadını hiç bu kadar abartırken görmemişti. Tüm hayatının mahvolduğunu zırvalayıp durdu ve Dylan onu teselli etmeye çalıştığındaysa duygusuz olduğunu söylemiş, Dylan’ı hayatlarına bir gazeteci soktuğu içinde suçladıktan sonra Hope kadar Dylan’ı da suçladığını çok açık bir şekilde ifade etmişti.

Kafenin orda yaşanan olaydan dolayı Hope’u suçluyordu. Tüm bunları ondan başkası ayarlayamazdı. Genç kadın her ne kadar yapmadığını söylese de, orada gazeteciler ve paparazzi ile birlikte olması inanılmayacak bir tesadüf gibi gözükiyordu.

Hope ile olan ilişkisine Adam geldiği anda bitirecek şekilde başlamıştı. Birkaç hafta Adam’ın yokluğunda keyfini çıkarıp sonra da kendi hayatına geri dönebileceğini düşünmüştü. Ama işlerin öyle olmadığını keşfetmişti. Hope yanındayken çok mutluydu. O hayatındayken her şey daha güzeldi. Vazgeçmek istemiyordu. Hope’dan vazgeçmek istemiyordu. Bit-

mesini istemiyordu ama bitmişti. Her şey ters yüz olmuştu.

“Neden yemeğini yemiyorsun?”

“Dedim ya, mısır sevmiyorum.”

“Peki ya bifteğin?”

“Onu da sevmiyorum.”

“Ekmeğin?”

“Üstüne jöle süremiyorum.”

Adam eve geldiğinden bu yana işler yolunda gitmediği için yemek yeme konusunda ısrarcı olmaması gerektiğini anlıyordu. “Bana ne,” deyip mısırını ısırmaya başladı. Oğlunun buzdolabını açışını keyifle izliyordu.

“Üzüm jölesi nerede?”

“Kalmamıştır. Çileklisini dene.”

“Çilekten nefret ediyorum.”

Dylan bunun doğru olmadığını biliyordu, Adam’ın gözünü açıp kapayana kadar onu yiyebileceğini tüm Gospel bilirdi.

“Neden almadın?” Adam’ın sesi suçlayıcıydı.

Dylan mısırını tabağına koyup peçeteyle ellerini sildi. “Unuttum sanırım.”

“Meşguldün herhalde.”

İkisi de Adam’ın ne demek istediğini biliyordu. Evet, Dylan, Hope ile çok meşguldü. Havaalanından döndüklerinden beri Adam hep babasına laf sokuyordu.

“Yemeğinden hiç yemeyecek misin?”

Adam başını salladı. “Üzüm jölesi istiyorum.”

“Çok yazık.”

“Bana jöle almayacak mısın?”

“Bu gece değil.”

“Kahvaltımı da jöle olmadan yapamam.” Adam çenesini kaldırdı. “Açlıktan öleceğim.”

Dylan ayağa kalktı. “Kimse açlıktan ölmez evlat.” Dylan, Adam’ın tabağına işaret etti.

“Şimdi yemeğini yemeyeceğinden emin misin?”

“Evet.”

“O zaman git dişlerini fırçala, sonra da pijamalarını giy.” Bir küçük çocuğun buna da karşı çıkacağını düşündü ama Adam alt dudağını büzüştürerek odadan ayrılmıştı. Dylan, Adam’ın tabağını masadan alıp yere koydu. “Al bakalım,” diyerek tabakları Mandy’ye uzattı. Köpek mutfak masasının altından çıkarak tabaktaki bifteği saniyeler içerisinde çiğneyip yutmuştu. Mısırdan da biraz yaladıktan sonra çekip gitti.

Dylan yerden tabağı kaldırırken yemek için hiç uğraşmayıp yulaf ezmesi hazırlamasının yeterli olacağını düşünmeden edemedi. Yirmi dört saatten az bir zaman önce hayatının tam bir cehenneme dönüştüğünü düşünüyordu. Ama çok yanılmıştı. Daha yeni ateşe atlamışlardı. Yemekten önce annesiyle telefonda konuşmuş; en optimistik ses tonuyla annesi ona durumların sadece daha kötüye gidebileceğini söylemişti.

Evet, belki de haklıydı. Birisi kasıklarına tekme atabilir veya Adam hastalanabilirdi. Tüm bunların dışında fiziksel saldırı ve ya hastalık dışında hayatı daha kötüye gidemezdi.

Dylan tabakları ve tavaları oldukları yerde bırakıp televizyonun karşısına uzandı. Uzaktan kumandayı eline alıp kanallar arasında gezinmeye başladı. Çarkıfelek, Kim Milyoner Olmak İster ve Hollywood Magazin. Tam öteki kanala geçerken televizyonda bir anda Julie'nin fotoğrafı çıktı.

“Cennetten Gelen Star Juliette Bancroft yedi yaşında ki oğlunu tüm dünyadan sır gibi sakladı.” Haber üçünün kafenin oradaki görüntüleriyle devam ediyordu. “Adı açıklanmayan bir kaynak Juliette'in oğlunun babasıyla 50 kilometre uzaklıktaki Gospel, Idaho'da yaşadığını açıkladı.”

Dylan, televizyonda kendini, Julie ve Adam'ı arabaya bindirirken izledi. Birkaç saniye sonra kalabalıkta Hope görünüp kolunu tutuyordu. Genç kadın çok soluk gözüküyor olsa da Dylan'a göre her zamankinden daha güzeldi. Hope'un dudaklarını izledi ama mikrofon genç kadının söyledikleri algılamamıştı, Dylan'ın da tekrar duymasına gerek yoktu. Biliyordu. Masum olmadığını biliyordu. Bu koca bir yalandı. Görüntüsü televizyondan yok olurken bile Dylan'ın bir tarafı Hope'a inanmak istiyordu. Genç kadın Dylan'ı ters yüz etmiş olsa da her şeyi düzeltebilecek olanın yine Hope olduğunu biliyordu. Genç kadını kollarının arasına alıp, sar-sarak bunları neden yaptığını mantıklı bir şekilde açıklamasını istiyor, sonrasında burnunu Hope'un boynuna gömmek için can atıyordu.

Dylan, bir uçurumun kıyısında duruyordu. Ya düşüp ölecek ya da hayata sıkı sıkı tutunacaktı. Artık olayların daha kötüye gidebilme ihtimalini düşünmeyi dahi istemiyordu. Çünkü her düşündüğünde boktan şeyler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Genç adam yatağına uzandığında Hope'u düşünmeye başlamıştı. Onunla yakınlaşmadan önce Hope hakkında, biraz olsun araştırma yapsaydı, bunların hiç biri başına gelmeyecekti. Artık her şey için çok geç olsa da, sabah ilk iş Hope'u Kimlik Bilgi Sistemi'nden kontrol etmek olacaktı.

Bir sonraki sabah Dylan, uyandığında, evinin önünde kamp kurmuş bir paparazzi ordusu ile karşılaşmıştı. Adam'ı apar topar uyandırıp Double T çiftliğine gitmenin en iyisi olduğuna karar vermiş; hafta sonunu at binerek ve küçük uğraşlarla uğraşarak geçirmişlerdi. Julie bir kez aramış, kendisinin Gerard'ın, Bordeaux'da ki evinde saklandıklarını yakında, *People* dergisine bir röportaj vereceğini söylemişti.

Dylan, kasabaya döndüğünde magazincilerin çoğu kasabadan ayrılmıştı. Yardımcısı Hazel son iki haftada olan biteni özet geçmiş, kasabalıların şikâyetlerini iletmışti. Genç adam California Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne başvurmadan önce raporlarını incelemiş, birkaç dakika içinde Hope'un ev adresini ve kimlik numarasına ulaşmış, bu işe başladığında Hope'un bilgilerine ulaşmasının ne kadar kolay olduğunu anlamıştı.

Dylan, Hope'un, *The Weekly News of The Universe* için çalıştığını öğrenmişti. Genç kadın üç farklı takma isimle ya-

zarlık yapmaya devam ediyordu. Son model Porsche'sinden önce bir Mercedes'e sahipmiş. *The San Francisco Chronicle* ve daha sonrasında *The Los Angeles Time* gibi gazetelerde de çalışmıştı. Dylan, Hope'un dava kayıtlarını, evlenme ve boşanma belgelerini de dikkatle okumuştı.

Dylan dava dosyalarını daha derin bir şekilde incelemeye başladığında, Hope'un, Myron Lambardo adlı bir güreşçiye taciz davası açtığını; davanın sonucunda davalının Hope'un yakınına yaklaşmama cezasına çarptırıldığını ilgiyle okudu. Bu dava Hope, Gospel'a gelmeden önce sonuçlanmış, Myron Lambardo savunmasında genç kadının yazdığı bir hikâyede onu, eşcinsel bir cüceye benzeterек, özel hayatını mahvettiğini söylemişti.

Mahkeme hem Hope'un yararına karar vermiş hem de Myron'ın genç kadın ile iletişime geçmesini yasaklamıştı. Dylan okuduğu belgeleri masanın üzerine fırlatıp arkasına yaslandı. Okuduğu şeylere hiç şaşırılmamıştı. Hope'un bunların hiç birinden bahsetmemiş, belki de daha birçok şeyi de saklamıştı. Bu cüce adamın konusu, bunlardan sadece bir tanesiydi. Dylan daha neler duyacağını merak ediyordu.

Hope, olayların sonrasında bir hafta boyunca evden çıkmayı reddetmişti. Daha sonra Shelly ile birlikte Sun Valley'de ki lüks butiklerde zaman geçirerek, kalp kırıklığını alışveriş sayesinde onarmaya çalışıyordu. Turşunun nasıl yapıldığını, yabanmersinin nasıl toplandığını arkadaşından öğrenmiş, bol bol yazı yazmıştı. *The Weekly News Of The Universe* için birçok yaz yazmış, Hiram'ın hikâyesinin taslağını sonunda

ortaya çıkmış; yazdığı kurgu hikâyelerden sonra, gerçek bir yaşam hikâyesi yazmak ilk başta, Hope'u zorlamış olsa da sonradan, bundan zevk almaya başlamıştı.

Shelly'den öğrendiği kadarıyla Donnellyler, mutlu bir aile tablosu çiziyorlardı. Ailenin üç çocuğu da Shelly'den büyüktü. Çocukların hiç arkadaşı olmamış ve hiçbir zamanda başları belaya girmemişti. İki erkek ve bir kız çocuğu, kasabanın ahlaklı Şerifi ve karısı tarafından örnek bir şekilde büyütülmüşlerdi. Bu mutluluk tablosu, çocuklar evi terk edip bir daha anne ve babalarını ziyarete gelmediklerinde, insanlarda şüphe uyandırmıştı. Bu hikâyede eksik bir detay vardı ama ne olduğunu kimse bilemiyordu.

Hope, uzun bir süre çocuklarla iletişime geçmeye çalışmış, ama hiç biri onunla konuşmak istememişti. Her ne kadar hiç biri, Hope ile iletişime geçmemiş olsa da, genç kadının keşfettikleri bazı taşların yerine oturmasını sağlamıştı.

Donnellylerin en büyük çocukları alkolizmden ölmüş, ortanca olan, aile içi istismardan tutuklanmış; kız kardeşleri ise rehber öğretmen olmuştu. Hope bu bilgileri okuduktan sonra mutlu aile tablosunun aslında tam bir cehennem azabı olduğunu anlamıştı. Genç kadının asıl şaşırdığı şey ise bu tablonun Gospel'da hiç kimse tarafından sorgulanmamasıydı.

Bu araştırmaların dışında Hope, Dylan'ı unutmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Rüyalarında, uyandığında ve hatta yazılarında aklında her zaman Şerif Dylan oluyordu. Uzun hikâyelerinden birine Dennis Taylor adında bir uzaylı komutan karakteri bile eklemişti.

Hope, ertesi gün markete gidip dergiyi almak için acele

etmişti. Markete gidip dergiyi büyük bir heyecanla açtığında, hikâyesinin yine, baş hikâye olarak yayımlanmadığını görmüş ve hevesi kursağında kalmıştı. Kasanın oraya geldiğinde Stanley ile çene çalmış, sonrada magazin dergileri bölümüne bakmadan otoparka yürümüşü.

Genç kadın cebindeki araba anahtarlarını çıkartırken, hikâyelerinin tahmin ettiğinden çok daha fazla beğenildiğini görebiliyor olsa da bu başarı kendisini artık mutlu etmiyordu. Ne mutluydu ne de üzgün. Hayatın içinde beğenilen uzaylı hikâyeleri yazmanın dışında âşık olmak ve kalbini yakışıklı bir Şerif'e vermek gibi güzel ihtimallerde bulunuyordu.

Hope o sırada birinin kendisini çağırdığını duymuştu. Aniden arkasını dönüp kimin bağırdığını görmek için etrafına bakındı. Büyük bir karton afişin havada durduğunu görünce ne yapacağını şaşırmıştı. Afişin üzerinde "MICKY'Yİ DAMIZLIK BİR MUFFIN YAPALIM" yazıyordu. Genç kadının kalbi çarpıyor, elleri titriyordu.

Myron, Hope'u bulmuştu.

Genç kadın arabasına atlayıp, otoparkı son hızla terk etmişti. Mahkeme kararlarının Idaho'da geçerli olup olmadığını bilmiyordu. Şerif'in ofisinin olduğu binanın otoparkına gelene kadar ne yapması gerektiğini bilememişti. Bazı cevaplara ve yardıma ihtiyacı olsa da, Dylan'ı buna karıştırmak istemiyordu. Belki de merkezdeki başka memurlardan bilgi alabilme ihtimali vardı. Dylan başkasının ona yardım edebileceğine emindi.

Dylan'nın, Blazer'ı kapıda duruyordu. Genç adam ofise gelmişti. Hope'un yaralı kalbi amaçsızca çırpınıyordu. Hope

kendi problemlerine Dylan'ı dâhil etmek istemiyordu. O'nu en son gördüğünde Hope'a hayatından tamamen çıkmasını söylemişti. Dylan bunu tüm kalbiyle söylemişti. Bu ne kadar can acıtıcı olsa da Hope, Dylan'nın dediğini yapmak zorundaydı.

Genç kadın bir anda Dylan'nın sahip olduğu o sevimsiz sekreterini hatırladı. Hope, Şerif'i görmek istese bile muhtemelen o sevimsizi aşmak imkânsız olurdu.

Hope derin bir nefes alıp, merkez binanın içine girdi. Üzerindeki beyaz koton tişörtü, kotu ile ne kadar iyi gözükebiliyorsa öyle gözüküyordu. Kırmızı rujunu tazeledi. Ama genç kadın ne yaparsa yapsın, Dylan'nın, kendisi için kılını kıpırdatmayacağını çok iyi biliyordu.

KAFAYA GELEN DARBELERİN
BEYİNE ZARAR VERDİĞİ KANITLANDI

Hope bilgi almak için girişteki resepsiyona ilerlerken Dylan ile aynı binanın içinde olduğuna inanamıyordu. “Merhabalar. Sınırlama emri ile ilgili bilgi almak istiyorum,” dedi.

“Acil bir durum mu?” diye sordu resepsiyondaki görevli memur.

“Sayılır,” diye yanıt verdi Hope.

“Şahıs yakınınıza kadar geldi mi?” diye sordu.

“Daha değil,” diye yanıtladı Hope.

Görevli memur telefon ile Hazel’ı arayarak Hope’a yardımcı olmaya çalıştı. “Hazel burada bir bayan sınırlama yasağı ile ilgili bilgi almak istiyor,” dedi.

Hope, görevli memur olaya Hazel’ı ve Dylan’ı karıştırma-

dan önce, panik içinde, başını salladı. “Hayır. Bilgi almak istemiyorum. Sormak istediğim California’da ki mahkemenin verdiği kararın Idaho bölgesinde de geçerli olup olmadığıydı. Myron Lambardo adlı şahıs sanırım beni burada da buldu,” diye devam etti Hope.

“Bir dakika Hazel.” Memur Hope’un suratına şüphyle baktı. “O olduğuna emin misiniz?” diye sordu.

“Evet. Myron’ı nerede görsem tanırım. Kendisi kısa boylu Patrick Swayze olarak adlandırılabilir,” diye yanıtladı.

“Ne kadar kısa?” diye sordu memur.

“Cüce diyebiliriz,” diye yanıt verdi.

Görevli memur, bekleme düğmesinin üzerindeki parmağını kaldırırken duyduklarının karşısında gözlerini kırıştırmıştı. “Hazel. Buradaki kadın California’dan gelen bir cüce tarafından takip edildiğini söylüyor; ayrıca yasaklama emrinin bütün eyaletlerde geçerliliğini de öğrenmek istediğini belirtmem gerekiyor,” dedi.

Hope olanlara inanamıştı. “Aman Tanrım!” diye inledi.

“Bir dakika, kendisine soruyorum.” Görevli memur Hope’a doğru bakıyordu.

“Siz tavus kuşu desenli botları olan kadın mısınız?” diye sordu.

“Evet,” yanıtını verdi Hope.

“Evet oymuş.” Memur kadın parmağıyla cam kapıların olduğu kısmı gösteriyordu. “Buradan girip, sağa dönün lütfen. Hazel size yardımcı olacaktır,” dedi.

Hope, cam kapıların üzerinde asılı olan altın kaplı yıldız şeklindeki rozetin üzerindeki ismi gördükçe kalbi acı ile kassılmıştı. Myron’ı görmenin verdiği stresin üzerine birde Dylan’ı görmesi genç kadını çok ağır gelecekti. “Sadece bilgi almaya gelmiştim. Siz bana yardımcı olamaz mısınız?” diye sordu memura.

Kadın memur kafasını iki yana salladı. “Eğer sizi takip eden adam California’dan geldiyse, Şerif’in bunu bilmesi gerekir,” dedi.

Hope’un önünde iki tane yol vardı. Ya bir yetişkin gibi davranıp Dylan ile yüzleşecek, ya da bir korkak gibi koşarak merkezden uzaklaşacaktı. Cam kapıların önünde birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldı. Belki de gördüğü kişi Myron değildi. Şimdi merkezi terk edip gidebilir, Dylan’nın olmadığı bir saatte gelebilirdi. En kötü ihtimalle Myron’ı görmezden gelerek, buradan gitmesini sağlayabilirdi. Ama işin kötü tarafı Hope’un bunu defalarca yapmasına rağmen Myron’nın, pes etmemesiydi.

Hazel, cam kapının arkasında belirdiğinde Hope, daha ne yapacağına karar vermemişti.

“Şerif içeri gelmenizi söyledi,” diye seslendi.

Hope, Hazel’in arkasında koridor boyunca ilerlerken mi-

desi kasılıyordu. Odaya yakınlaştıkça kendisini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Ve işte Dylan oradaydı. Hope, ofisin içine girdiğinde, genç adamı, eskisinden daha yakışıklı bir şekilde masasında otururken bulmuştu. Saçları parmaklarıyla şekil verilmiş gibi seksi ve dağınıktı. Saçları bu halde olsa bile Dylan, her zamankinden daha muhteşemdi.

“Çağrılarınızı bir süreliğine bekletme mi ister misiniz Şerif?” dedi Hazel.

“Evet.” Dylan’ın sesi odayı bir bahar havası gibi ısıtmıştı. “Tabii ki savcılık dışında gelen aramaları Hazel,” diye devam etti.

Hazel, Hope’a son bir bakış fırlattıktan sonra Dylan’a baktı. “Bir ihtiyacınız olursa ben masamda olacağım Şerif,” dedi.

Hope, kırık kalbi, sevdiği adam ve kasılan midesi ile baş başa kalmıştı.

“Neden oturmuyorsun?” Dylan sonunda Hope’un yüzüne bakıyordu.

“Hayır, hayır... Biliyorum çok meşgulsün. Seni rahatsız etmek istemem. Sadece bir soru sorup gitmeyi planlıyordum ama yardımcıların beni görmek isteyeceğini varsayarak sana yönlendirdiler. Biliyorum beni görmek istemiyorsun ama... Burada olduğu...”

“Sorun nedir?” Dylan, Hope’un sözünü kesmişti.

Genç kadın elini midesinin üzerine koyup derin bir nefes aldı. “California’da geçerli sayılan uzaklaştırma kararı Idaho’da da geçerli oluyor mu?”

“Evet,” diye yanıt verdi Dylan.

“Pekâlâ.” Hope aldığı derin nefesi bir anda vermişti. “Teşekkürler,” dedi.

“Neden sordun?” diye sordu Dylan.

Hope, Dylan’nın yeşil gözlerindeki ilgisiz bakışı görebilecek kadar ona yakın duruyordu. Şerif, genç kadına sanki Gospel’da yaşayan herhangi biriymiş gibi davranıyor ve sadece görevini yapıyordu. Sanki hiç birbirlerine dokunmamışlar, birlikte güzel günler geçirmemişlerdi.

Dylan’nın bakışlarında, ilk gün tanıştıklarında var olan o istek yok olmuş, hiç bir duygu kırıntısı kalmamıştı. Hope, tüm bu kaybettiği şeylerin değerini şimdi daha iyi anlıyor, Dylan olmadan ne kadar mutsuz olduğunu bir kez daha hissediyordu.

“Neden sordun?” Genç adam sorusunu tekrar etti.

Hope, âşık olduğu adamın artık onu sevmediğini hissederken konuşmanın ne kadar zor olduğunu şimdi öğrenmişti. Genç kadın bakışlarını, Dylan’nın masasındaki kâğıtlara indirdi.

“Bir kaç ay önce Myron Lamborda isim bir kişi tarafından tehdit edilmeye başlamıştım.” Hope’un elleri deri kemerinin

üzerinde gezinirken ağlamaması gerektiğini kendisine telkin ediyordu. “Gospel’a gelme sebeplerimden biride oydu. Mahkemenin stresinden ve kargaşadan uzaklaşmam gerekliydi.” Hope, Dylan’nın yüzün baktı. “M&S’den çıkarken Myron’ı gördüm,” diye devam etti.

“Bugün mü?” diye sordu Dylan.

“Birkaç dakika önce,” diye yanıt verdi Hope.

“Ne söyledi?” dedi Dylan.

“Sanırım sadece ismimi söyledi,” dedi Hope.

“Başka?”

“Elinde büyük bir afiş tutuyordu. Üzerinde ““MICKY’Yİ DAMIZLIK BİR MUFFIN YAPALIM” yazmıştı.”

“O olduğuna emin misin?” diye sorularına devam etti Dylan.

“Başka kim böyle bir şey yapabilir ki?” Dylan’nın tavrı, o kadar profesyoneldi ki Hope, kırılan kalbinin artık tuzla buz olduğuna emin olamıştı.

“Sana ne kadar yaklaştı?” dedi Dylan.

“Otoparkın öbür kısmında bekliyordu,” diye yanıt verdi Hope.

Dylan eliyle masasının oradaki koltuğu gösterdi. “Lütfen otur Hope,” dedi.

Genç adam sonunda genç kadının ismini söylemişti. Ama Hope söylememesini tercih ederdi. Bu her şeyi daha da batırmış, Dylan'nın sevişirken kulağına adını fısıldadığı günleri hatırlatmıştı.

“Ben iyiyim.” Hope iyi olduğunu söylese de odanın içine bir adım attı.

Dylan, Hope'un suratına birkaç saniye baktıktan sonra bilgisayarına bir şeyler yazmak için yüzünü ekrana döndü. “Sana fiziksel olarak bir şey yapacağından korkuyor musun?” diye sordu.

“Aslında hayır. Bana asla dokunmadı. Bir keresinde bana öldürücü bir mezartaşı hareketi yapmaya yeltendi,” dedi.

Dylan boş gözlerle genç kadına bakmıştı. “Özel bir güreş hareketi,” dedi.

“Biliyorum.” Genç adam bilgisayar ekranında bir şeyler okuyup, tekrar Hope'a baktı. “Seni Gospel'a kadar takip ederek, kanunları çiğnemiş bulunuyor,” dedi. Dylan durumu özetlemeye başlamıştı. “Tabii ki buraya gelme sebebinin başka bir şey olduğunu söyleyebilir ama hakimim buna inanacağını hiç zannetmiyorum.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Hope.

“Onun hakkında tutuklama kararı çıkartıp merkeze getireceğim. Yakalanma saatine bağlı olarak nöbetçi mahkemeye çıkacak. Kefalet miktarı belirlenene kadar gözetim altında tutulacaktır,” diye yanıt verdi Dylan.

“Yeniden mahkemeye mi çıkmak zorundayım?” Hope bu işle daha fazla uğraşmak istemiyordu.

“Bu Myron’ın mahkemedeki savunmasına bağlı. Kefaletini ödeyip, kasabayı terk ederse olay kapanacaktır,” dedi.

Hope bundan şüphe ediyordu. “Onunla sadece konuşup, ikna etsem? Kalabalık içinde bana bir şey yapmaya kalkışmaz. Boyu neredeyse belime gelen küçük boylu bir Patrick Swayze diye adlandırabiliriz. Belki de sen onu buradan gitmesi için korkutabilirsin,” dedi. Hope, Myron’ın, Dylan’nın tehditleri ile kasabadan ayrılacağı konusunda şüphe duyuyordu. !

Dylan sandalyesine yaslanıp, kollarını göğsünün üzerinde bağladı. “Eğer istediğin buysa olur, ancak her ihtimale karşı ifadeni almak zorundayım. İzlememiz gereken bir prosedür var,” dedi Dylan.

Hope, ellerini alnına götürüp bir saniyeliğine de olsa düşünmeye çalıştı. Buraya geldiği için çok pişman olmuştu. Myron kefaletini ödeyerek sabahleyin özgürlüğüne kavuşacaktı, Hope ise bu işten hiçbir şekilde kârlı çıkmayacaktı. Myron sadece mahkemeye para ödemek zorunda kalmış olacak; Hope ise Dylan’nın yüzünü görmek, sesini işitmek ve genç adamı ne kadar çok sevdiğini anlamak zorunda kalacaktı.

Hope ellerini iki yana bırakıp kafasını salladı. “Her neyse... Tüm konuştuklarımızı unut gitsin. Sanırım o küçük kurnaz beni istediği kadar rahatsız edebilir,” dedi. Genç kadının odaya girdiği andan itibaren gözünde biriken yaşlar, gözle-

rinin buğulanmasına neden olmuştu. Genç kadın, Myron'a duyduğu öfke yüzünden mi yoksa âşık olduğu adamın artık ona karşı bir şey hissetmemesinde dolayı mı ağlamayı istediğini, bilemiyordu. "Uzaklaştırma cezası Myron için bir şey ifade etmiyor. O yüzden unut gitsin," diye devam etti.

Dylan, Hope'u görmeye dayanamıyormuşçasına yüzünü çevirip, bilgisayar ekranında okuduğu yazıya dikkatini vermişti. O sırada Hope'un yanağını bir damla yaş düştü.

"Buraya geldiğimi unut gitsin..."

Dylan, Hope'un ofisini koşarak terk etmesini izledikten sonra yavaşça ayağa kalktı. Genç kadının arkasından gitmemek için kendini zor tutmuştu. Hope'u yakaladığında ne yapacağını bilemiyordu. Hope'un merkeze geldiğini duyduğunda vücudu hemen tepki vermiş. Hope, üzerinde beyaz tişörtü ve kotu ile odaya girdiğinde Dylan, onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Dylan, bir süre Hope'a, normal bir vatandaş gibi davranmış ve bunu iyi bir şekilde idare etmişti. Ta ki genç kadının ağladığını görene kadar... Hope'un gözyaşlarını gördüğünde, Dylan, koltuğundan fırlayıp onun yanına gitmemek için kendini çok zorlamıştı. Tüm yaşananlardan sonra Dylan, Hope'u hâlâ seviyordu.

Genç adam sandalyesine yaslanıp, duvarda asılı duran onur belgelerine baktı. Hope ile birlikte gittikleri Sawtooth

Gölü'ne yaptıkları geziyi hatırlamış; Hope'un, Dylan'nın ofisine gelip bir şeyler bahane ederek onu baştan çıkartacağını söylediği zaman aklına gelmişti. Bir yanı Hope'un özür dilemek için burada olduğunu söylese de, genç kadının bir şey dememesi Dylan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Dylan, Hope'u özlemişti. Ya da tanıdığını zannettiği Hope'u demek daha doğru olurdu. Onun ses tonunu, teninin kokusunu özlemişti. Hope ile sevişmeyi, genç kadının yanında uyuduğu zamanları... Ama en çokta yemek yediği masanın karşı tarafında onun yüzünü görmeyi özlemişti.

Her ne kadar tanıdığını zannettiği Hope'un, gazeteci Hope ile bir alakasının olmadığını düşünse de, ikisi de aynı kişiydi. Hope'un önünde iki yol vardı. Birincisi; Amerika'nın ortasına bomba gibi düşecek olan bir magazin haberi, ikincisi ise; Dylan ile yaşayacağı mutlu bir hayattı. Hope işini seçmiş ve Dylan'a arkasını dönmüştü.

Dylan, odanın köşesine doğru ilerleyip portmantodan şapkasını aldı. Yapabileceği tek şey Hope'u unutmaktı. Dylan onu unutacaktı. Ama ilk önce Myron'ın icabına bakması gerekiyordu.

Öğleden sonra saat üçte Myron, Lambardo Cozy Corner'da tek başına oturuyor patates kızartmasını, soğuk biranın eşliğinde yiyordu.

Müzik kutusundan yayılan batı tarzı müziği, Myron'nın,

kulağını tırmalıyor, genç adam Metallica çalan bir yer olup olmadığını merak ediyordu. Mekânın, uzun örgülü garsonu dışında çekilir bir yanı yoktu. Kadının yaka kartında Paris ismi yazıyordu. Myron, bu ismin, çok havalı olduğunu düşündü. Paris'in iri yapısı tam da bir güreşçinin seveceği tarzda ki kadınlara uyuyordu.

“Teşekkürler Paris.” Myron sohbeti ilerletmeyi düşündü. “İsmi Fransa'nın başkentinden mi aldın yoksa Teksas'taki Paris'ten mi?” diye sordu.

“Hiç birinden. Bu ismi annem sevdiği için koymuş,” diye yanıtladı Paris.

“Bende çok sevdim. Çok egzotik.” Myron içeceğinden bir yudum alıp konuşmaya devam etti. “Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Doğduğumdan beri. Sen nerelisin?” dedi Paris.

“Belli bir yerim yok. Profesyonel bir güreşçi olarak çalışıyorum. O yüzden göçebe gibi yaşıyorum,” yanıtını verdi Myron.

“Bir güreşçi mi?” Paris'in gözleri büyümüştü. “The Rock'ı tanıyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki de.” Myron yalan söylüyordu. “Birlikte maçlara çıktık,” diye yalanına devam etti.

“Gerçekten mi? Kendisi benim favori güreşçim,” dedi Paris.

O adam, tüm kadınların, en sevdiği güreşçiydi. The Rock kadar olmasa da Myron'da bir zamanlar şöhretin tadına bakmıştı. Sihirli Cüce Micky hikâyesinde yer aldığında, insanlar, onunla konuşmak istemiş; bu sayede normal kadınlarla çıkma şansı bulmuştu. Sonrasında kaltak gazeteci Hope Spencer ortaya çıkmış ve her şeyi mahvetmişti.

Myron şimdi yirmi altı yaşındaydı ve kaybettiği ününü geri istiyordu. Hope'un tek yapması gereken, bir yazı yazarak kaybettiği ününü ona geri kazandırmasıydı. Genç kadın istediğini yaparsa, onu rahat bırakacaktı.

“WWF'da güreştin mi?” diye sordu Paris.

“Hayır ama hayallerimin arasında oda var. Peki, sen güreşmeyi hiç düşündün mü?” dedi Myron.

“Ben mi?” Paris gülümsedi. “Hiç yapmadım ki,” dedi.

Myron genç kadının büyük ellerine ve göğüslerine baktı. “Bence yapabilirsin tatlı şey.” Küçük adam Paris'in yüzüne bakıyordu. “Seninle görüşmeyi çok isterim,” dedi birden.

“Ah ben pek sanmıyorum.” Paris, Myron'ın tepesinden kapıdan giren Dylan'ı görmüştü. “Ah hayır Dylan burada,” dedi.

Myron arkasını dönüp gelen kişiye baktı. Gelen kişinin kasabanın Şerif'i olduğunu fark ettiğinde okkalı bir küfür savurdu. “Ulu Tanrım. Beni hemen saklamalısın.” Myron taburesinin üzerinde zıplayarak bar kısmının arkasına kendini fırlattı. “Eğer beni sorarsa, burada olduğumu söyleme,” dedi.

“Sanırım Dylan benim yaptığım bir şey için burada,” dedi.

Myron, tezgâhın duvarına sırtını yaslayarak ses çıkarmadan bekliyordu. Paris, Myron’ın, haklı olmasını umuyordu. Eğer Şerif onun için buradaysa olayların akışı değişirdi. Eğer Gospel’da tutuklanıp hapse atılırsa, Tiny Ted’den duydukları başına gelebilirdi. Sarhoş polis memurları zavallı adamı bir kasaba hapishanesinde demir parmaklıkların çevresinde dans ederken şarkı söylemeye zorlamışlardı.

Myron kapının sertçe kapandığını duymuştu.

“Merhaba Paris. Nasılsın?” diye sordu.

“İyi. Senin için ne yapabilirim Dylan?” yanıtını verdi Paris.

“Hiçbir şey. Dışarıdaki mini Winnebago’nun sahibini arıyorum. Adı Myron Lambardo. Onu gördün mü?” diye sordu.

“Neden tehlikeli biri mi?” dedi Paris.

“Hayır, sadece Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Dylan.

Myron nefesini tutmuş Paris’in vereceği cevabı bekliyordu. “Buradaydı ama az önce gitti.” Myron saklanmıyor olsaydı Paris dudaklarından öpebilirdi.

“Ne kadar zaman önce gitti?” diye sordu Dylan.

“Bir saat,” yanıtını verdi Paris.

“Hangi yöne gittiğini gördün mü?” diye devam etti Dylan.

“Hayır.” Myron saklandığı yerden çıktığında Paris’i öpmekle kalmayacak genç kadını, zevkin doruğuna çıkaracaktı.

“Pekâlâ. Bir daha onu buralarda görürsen teşkilatı aramalısn,” dedi.

“Neden? Ne yapmış?” Paris alacağa cevaba göre Myron’ı tekmeleyecekti.

“Hakkında çıkan uzaklaştırma kararını hiçe sayıp Gospel’a gelmiş,” dedi Dylan.

“Kimden uzaklaştırılmış ki?” diye sordu Paris merakla.

“Bayan Spencer’dan,” dedi.

“Oh.” Myron’ı tekmelemişti.

“Sorun nedir?” diye sordu Dylan.

“Hiçbir şey yok. Sadece bir böcek,” dedi. Myron, kollarıyla bedenini sarıp Paris’den gelecek olan bir başka darbeye karşı kendini korumaya almıştı.

“Eğer onu görürsen ara,” diye tekrarladı Dylan.

“Ararım,” dedi Paris.

Myron, tezgâhın altından fısıltıyla bağırdı. “Gitti mi?”

“Ellerini bacaklarımdan çek,” dedi Paris ona.

Myron elleriyle yavaşça Paris’in bacaklarını okşuyordu. “Çok yumuşak bir cildin var,” dedi.

Paris, Myron'a bir böcekmiş gibi bakıyordu. "Hope Spencer'in arkasından buralara kadar gelmişsin," dedi.

"Arkasından demesek daha iyi olur." Myron ayağa kalkıp, Paris'in yüzüne baktı. "Ondan benim için bir şey yapmasını istemek için buradayım," dedi.

"Nedir o? Bir bebek mi?" diye sordu Paris.

"Tabii ki hayır. O kadından nefret ediyorum," yanıtını verdi Myron.

Paris'in kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" dedi.

"Evet. O kadın benim hayatımı mahvetti," diye yanıt verdi Myron.

"Benimkini de. Bu kasabaya geldiğinden beri bütün erkekler onun peşinde," dedi Paris.

"Hope'un mu? Bu inanılmaz," dedi.

"Yalan söylüyorsun," dedi Paris burun kıvrarak.

"Hayır, tatlım ben kıvrımlı kadınları severim. Senin gibi kadınları," dedi Myron.

Hope, bahçe eldivenlerini giyip arka bahçesindeki gülleri temizlemeye koyulmuştu. Öğleden sonra güneş etkisini kaybetse de, kafasına Gap şapkasını geçirmişti. Üzerine kısa bir short ve tişört geçirmiş; etraflarındaki böceklerden kurtulmak için böceksavar kremini sürmüştü. Arabasından yükselen Bonnie Raitt müziği ve buzlu çayı ile çalışmaya hazırdı.

Myron'u ilk gördüğü günden itibaren üç gün geçmişti. Bu sürede Myron'u bir daha görmemiş sadece ondan bir telefon almıştı. Numarasını nasıl bulduğunu bilmese de bu olay canını çok sıkırmıştı.

Shelly'ye bu konudan bahsettiğinde, arkadaşı, ilk başta durumun ciddiyetini anlamamış ama sessiz telefonlar artıkça Paul'un, Myron'ın kışına tekme atmak için gönüllü olduğunu söylemişti. Bunların hiç birinin bir anlamı yoktu. Çünkü Myron, saklanmak konusunda oldukça deneyim sahibi olmuştu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu bir ses.

Hope, omuzunun üzerinden dönüp baktığında üzerlerinde sadece mayoları ve kovboy botları olan iki küçük çocuğu gördü. Wally'nin bakışları kapının yanına koyulmuş bahçe malzemelerinde gezinirken Adam sadece yere bakıyordu. “İkinizde güneş kremlerinizi sürdünüz mü?” diye sordu Hope.

Wally başını olumlu anlamda salladı. “Ne yapıyorsun?” diye sorusunu tekrarladı.

“Bu gül yataklarını temizlemeye çalışıyorum,” diye yanıt verdi Hope.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu çocuklar.

Normal şartlarda Hope, bu yardım teklifini sorgusuz kabul ederdi ama bunu şimdi yapamazdı. “Hayır teşekkürler,” dedi.

“Bize para ödeyebilirsin.” Hope tekliflerini kabul etmiş

gibi Wally konuşmaya devam ediyordu. “İyi iş çıkartırız.”

Hope, Adam’ın suratına baktığında, küçük çocuk da Hope’un yüzüne bakmaya başlamıştı. “Çok isterdim ama Adam’ın babasının buna izin vereceğini zannetmiyorum,” dedi Hope.

“Babasının bir şey diyeceğini zannetmiyorum. Ne diyor-sun Adam?” diye arkadaşına döndü Wally.

Adam başını iki yana salladı. “Babamın buna bir şey diyeceğini zannetmiyorum,” dedi.

Ama Hope öyle olmadığını biliyordu. “Baksanıza,” Genç kadın onlara bir öneride bulunacaktı. “Gidip babandan izin alırsan burada çalışabilirsiniz,” dedi.

“Tamam.” İki çocukta aynı anda koşmaya başlamışlardı.

Hope, çocukların arkalarından bakarken ikisinin de geri dönmeyeceğini biliyordu. Genç kadının düşünceleri tekrardan Myron’a kaymıştı. Sabah saatlerinde Şerif’in ofisinden birileri aramış Myron’ın kasabayı terk etmiş olabileceğini düşündüklerini söylemişti. Hope, Myron’ın gitmediğini biliyor olsa da bir şey söylememişti çünkü bu konu yüzünden Dylan ile yüz yüze gelmekten kaçınmıştı.

Myron, Hope’u deliye çevirse de, en azından zarar vermiyordu. Toprağın içinde kökleri sertçe çekip, poşetin içine attı. Dylan tarafından kalbinin onarılmayacak şekilde kırılmasın-

dansa, Myron tarafından deliye çevrilmeyi tercih ederdi. Kafasını kaldırıp derin bir nefes aldığında çocukları karşısında buldu.

“Adam’ın babası sorun olmayacağını söyledi,” dedi Wally.

Hope, Dylan’nın oğlunun onun etrafında olmasına izin vermesine çok şaşırmıştı. En azından “*Benden ve ailemden uzak dur*” dedikten sonra bunun olacağını hiç tahmin etmiyordu. “Gerçekten izin verdi mi?” Bu soruyu direk olarak Adam’a sormuştu.

Adam’da genç kadının gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. “Evet, verdi,” dedi.

“Benim için çalışacağını söylediğinde evet dedi yani? Adımı söyledin değil mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Adam.

Hope, Dylan’nın kendisi hakkında en azından artık o kadar kötü bir insan olmadığını düşünmesini şaşkınlıkla karşılamıştı. Elindeki eldiveni çıkartıp çocuklara baktı. “Pekâlâ, beni takip edin,” dedi. Her ikisini de evin içerisine çağırmış ve pembe bulaşık eldivenlerini onlara vermişti. Çocuklara bu sırada bol şekerli birer soğuk çay ikram edip, birlikte bahçeye çıktılar. Wally durmadan konuşuyor Adam ise normalde olduğundan daha sessiz duruyordu.

“Hope sana bir soru sorabilir miyim?” Wally o sırada kendi boyu kadar bir kökü çıkartmaya uğraşıyordu.

Genç kadın çocuğun ne soracağını merak etmişti. “Tabii ki sorabilirsin. Ama soruyu beğenmezsem cevaplamam,” dedi.

“Tamam. Arabanı kullanabilir miyim?” diye sordu.

Hope evin önünde duran arabasına baktı. “Evet.” Wally’nin suratı bir anlığına aydınlanmıştı. “Ama on altı yaşına basıp ehliyetini aldığında,” diye devam etti.

“Ah hayır,” diye isyan etti Wally.

İki çocuk sessizce işlerine devam ederken, Hope, Adam’ı gözünün kenarıyla izlemeye koyulmuştu. Son bir saattir Adam, Hope’un ona bakmadığı zamanlarda bakıyor, sanki bir şeyi çözmeye çalışır gibi düşünceli gözüküyordu.

“Hope?” diye seslendi Wally.

“Evet Wally.”

“Senin neden çocuğun yok?” diye sordu.

Hope ellerini beline koyup, şapkasının altından onu izleyen çocukların meraklı yüzlerine baktı.

“Evli olmadığın için mi?” Wally soru sormaya devam ediyordu.

“Seni salak. Çocuğunun olması için evli olman gerekmiyor,” dedi Adam.

“Hı hı.”

“Hı hı. Annem ve babam ben doğduğumda evli değiller-

miş.” Hope, Adam’ın söylediklerini duyduğunda küçük çocuğun bu konuyu öğrenmesine ve kabullenmesi sevinmişti.

Wally, Adam’a şaşkınlıkla bakıyordu. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Adam.

“Oh.” İki çocukta Hope’un cevabını beklemeye koyulmuşlardı.

“Pekâlâ.” Hope yalan söylemek istemiyordu. “Ben daha çok gençken bir ameliyat geçirdim. Hastalığım benim çocuk sahibi olmamı engellemiști,” dedi.

Adam’ın gözleri kocaman açıldı. “Bir ameliyat mı? Nereinden?” diye sordu.

Hope karın kısmını parmağıyla gösterdi. “Buradan,” dedi.

“Canın acıdı mı?” Adam bu konu ile çok ilgilenmişti.

“İlk başta evet ama şimdi acımıyor,” diye yanıt verdi.

Adam, Hope’a doğru yürüyüp genç kadının ameliyat izinin olduğu yer doğru bakmaya başlamıştı. “Bir yara izin var mı? Görebilir miyim?” diye sordu.

Hope, Adam’ın sıcaktan alnına yapışmış saçlarını yana doğru düzeltti. Adam’ın sıcak alnına dokunduğunda kalbine giden sıcaklığı çok özlemişti. Küçük çocuk artık ona nefretle bakmıyordu. “Hiç zannetmiyorum,” dedi.

“Ah, adamım.”

Dylan'nın arabası, Timberline Sokağı'na döndüğünde Hope dizlerindeki toprağı temizliyordu. Dylan'ı her gördüğünde başlayan kalp çarpıntısının daha ne kadar süreceğini merak etmişti. Hope, verandasına doğru yürüyüp soğuk çayından bir yudum alarak Dylan'a arkasını dönmüştü. Dylan'nın ona bakıp hiçbir şey hissetmediğini bilerek onunla, konuşamazdı. Tıpkı kendisinin eski eşine karşı hiçbir şey hissetmemesi gibi...

“Görürüz.” Çocuklar eldivenlerini yere fırlatıp Aberdeenlerin verandasına koşmaya başlamışlardı.

“Çocuklar bekleyin. Paranızı unuttunuz,” diye seslendi Hope.

“Sonra alırız,” dediler. Hope, çocukların bu acelesinin sebebini yeni anlamıştı. Adam babasından izin almamış, Onun arabasının sokağına girdiği görünce fırlayıp gitmişlerdi. Dylan'nın bu konudan hoşlanmayacağını düşünmesi gerekirdi. Hope, bahçede yarım kalan işleri bitirmeye uğraşırken Dylan'ı beklemeye koyulmuştu. Muhakkak gelecek ve Hope'a bağırıp çağıracaktı. Genç kadın çok fazla beklemek zorunda kalmadan Dylan'ı, karşısında buldu.

Hope hemen ayağına kalkıp bir eliyle dur işareti yaptı. “Bana bağırmadan önce bilmen gerekenler var. Adam'a benim için çalışmasının senin için uygun olmayacağını bu yüzden izin alması gerektiğini söyledim. O ve Wally seni arayıp, izin aldıklarını söylediler,” dedi. Genç kadın eldivenlerini çıkartıp sıkıca tuttu. “Bu arada senin ve Juliette hakkında bilgi almak

için Adam'ı hiçbir zaman kullanmadım... Belki bilmeyi istersin. Her neyse ne düşündüğün umurumda değil." Son söylediği şey tamamen yalandı. Ama Hope öyle hissedeceğine inanmayı istiyordu.

Dylan ağırlığını bir ayağına vererek, güneş gözlüklerinin arkasından Hope'a baktı. "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım," diye yanıt verdi Hope.

"Buraya yardımcım Mullins'in arayıp aramadığını sormak için geldim," dedi Dylan.

"Evet, birisi aradı," dedi.

"Yani Myron'ın kasabadan ayrıldığını düşündüğümüzü biliyorsun," diye devam etti Dylan.

"Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Hope.

Dylan'nın tek kaşı havaya kalktı. "Sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Gitmediğini biliyorum. Günlerdir beni arıyor," dedi.

"Ne demek için arıyor?" diye sordu Dylan merakla.

"Hiçbir şey. Sadece nefes alıp veriyor," diye yanıt verdi Hope.

Dylan'nın dudakları öfkeyle büzölmüştü. Parmağıyla şapkasını ittirdi. "Myron'nın nefesi olduğunu nasıl anladın?" diye devam etti.

“Bunu daha öncede yapmıştı. Tabii ki kasabada başka sapık yoksa o, Myron’dı,” dedi.

“Kasabanın dışından arıyor olabilir,” dedi Dylan.

Hope omuzlarını silkti. “Belki,” dedi ama şüpheliydi. “Burada bekleyebilir misin? Adam ona parasını ödemedi kaçıp gitti. Onu getireceğim.”

“Unut gitsin. Adam beni aradığı konusunda yalan söylediği için parasını alamayacak. Ceza olarak bahçeni bedavaya temizlemesi gerektiğini kendisine söyleyeceğim,” dedi.

Dylan’nın tavrı çok sert gelmişti. “Emin misin? Çok çalıştı,” dedi Hope.

“Evet, eminim. Ama ileride benden izin almayacağı zamanlarda olacak,” diye devam etti Dylan.

“Sorun olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Hope şaşkınlıkla.

“Evet, aramızda ne geçerse geçsin ve ne yaparsan yap senin Adam’ı haberin için kullanmayacağını biliyorum,” dedi.

Dylan’nın sözleri birer iltifat olarak gözüксе de Hope onun kesinlikle bunu bilerek yapmadığının farkındaydı. Sınırleri tepesine çıkmış bir şekilde Dylan’nın üzerine yürüdü. “*Ne yapmışım ben?* Ben hiçbir şey yapmadım. Ve sen bunu anladığın gün... Sen... Sen...”

Dylan’nın dudağının bir kısmı keyifle kıvrılmıştı.

“Ben ne?” diye sordu.

Dylan, Hope’a gülüyordu. İlk olarak Hope’un kalbini kırmış şimdide ona gülüyordu. Hope kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Bir cüceyi bile bulmaktan aciz olan bir Şerifsin. Gospel’da ki tek cüce Myron olduğuna göre bu çok zor olmamalıydı,” dedi.

“Bunun sebebini sana söyleyeyim tatlım. Eğer kendine arkadaş bulmak için bu yollara başvurmasaydın, bir cüce tarafından taciz edilmezdin,” diye yanıt verdi.

“Bahçemden defol,” dedi Hope sinirli bir şekilde.

“Yoksa ne yaparsın? Şerifimi ararsın? Bir kalem alıp, telefonunu not et. 9-1-1,” dedi Dylan.

Hope ellerini, Dylan’nın göğsüne yerleştirip itirmeye çalıştı. Adam bir santim bile yerinden oynamıyordu. Genç adam aniden Hope’un bileklerini kavrayıp, genç kadını kendine doğru çekti. Hiçbir şey demeden Hope’un dudaklarına eğilip tutkuyla öpmeye başladı.

Hope, Dylan’nın dudaklarından uzaklaşıp onun suratına bakmaya başlamıştı. Kafası karışmıştı ve Dylan’a çok kızgındı. “Sen koca bir yalancısın Dylan Taber,” dedi iyice sinirlenerek.

“Ben mi? Ben mi yalancıyım?” diye sordu Dylan.

Bu adil değildi. Hope sonunda âşık olabileceği adamı bulmuş ama aynı zamanda o adam tarafından terk edilmişti. “İkiyüzlüsün,” dedi devamında.

Dylan gözlüklerini çıkartıp Hope'a baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bana kızdın çünkü kimin için çalıştığım konusunda sana yalan söylemiştim. Bu küçük yalanım haddinden fazla sorununa sebep olacak kadar büyütüldü. Evet, bunu sana daha önce söylemeliydim ama sen de bana yalan söyledin Dylan. Adam'ın annesinin bir garson olduğunu söyledin," dedi.

"Bunun için geçerli sebeplerim vardı," dedi Dylan.

"Evet, bana hiç güvenmemen gibi değil mi?" diye sordu.

"Sana güvenmemek konusunda haklı çıktım," yanıtını verdi Dylan.

Hope yere düşen eldivenlerini alıp Dylan'a baktı. "Yapmadığım şeyler için kendimi savunmaktan bıktım. Sana son kez söylüyorum. Gazeteleri ben aramadım," dedi.

Dylan sanki Hope'un aklını okuyabiliyormuş gibi ona dikkatlice baktı. "Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim... Değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir zaman bilemeyeceksin çünkü sen bana inanmak yerine, yalan söylediğimi düşünerek terk ettin. Eğer beni umursasaydın bunu yapmazdın," dedi.

"Yanılıyorsun." Dylan'nın bakışlarını Hope'un başının üzerine odaklanmıştı. "Seni umursuyordum," dedi.

“Buna inanmıyorum.” Hope tüm kalbiyle sevdiği adama son kez baktı. “Ve ben, beni yeterince umursamayan bir adamdan daha fazlasını hak ediyorum,” dedi.

Myron sigarasını ağzının kenarına yerleştirip yatağında yatan Paris’e baktı. Bu kadın, Myron’nın annesi dışında bu zamana kadar en değer verdiği kadın haline gelmişti. İki gün önceye kadar onun bakire olduğunu öğrenmişti. Winnebago’da Paris’in ilk sevişmesini kendisi ile yaptığına hâlâ inanamıyordu. Paris onu seçmişti. Bu duygu Myron’nın göğsünü kabartıyordu. Ama aralarında çözemedikleri tek şey Myron’ın bu kasabada çok uzun kalmayacağı gerçeğiydi.

“Keşke seninle yarın gece ki baloya gidebilseydik.” Paris uykulu bir sesle Myron’a bakıp gülümsedi. “Kuruluş Günü Balosu için her yeri muhteşem bir şekilde süslüyorlar. Herkes en güzel kıyafetlerini giyinerek baloya geliyor. Sana dans etmeyi öğretebilirdim,” dedi.

“Çok üzgünüm ama yakında buradan gideceğim. Ama gitmek istemiyorum,” dedi Myron.

“Seni burada sonsuza dek saklayamayacağımı biliyorsun değil mi? Ama burada olmadan çok hoşlandım,” diye devam etti Paris.

“Biliyorum ama daha fazla burada kalamam. Meksika’ya gitmeyi düşünüyorum. Hope Spencer’in ünümü mahvetmesinden sonra bu ülkede bir şey yapamayacağımı anladım. Her

zaman en iyisi olmak için çabaladım. Bunu Meksika’da yapabilirim,” dedi.

Myron göğsüne yaslanan kadının gözyaşlarını hissedebiliyordu. “Seni özleyeceğim Myron,” dedi ağlayarak.

“Ben de seni özleyeceğim. Sen çok iyi bir kadınsın Paris,” dedi.

“Çok iyi sayılmaz. Anlık bir sinirle gazetecileri buraya topladığım için kendimle gurur duymuyorum,” diye yanıt verdi Paris.

“Bunu yapmasaydın asla tanışamazdık,” dedi.

“Evet, bu doğru. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin,” dedi Paris.

VAHŞİ DOĞADA KAYBOLAN KADINLAR

Dylan, polis arabasını otoyoldan çıkararak yol kenarındaki çam ağaçlarının gölgesine park etti. Sabah saat sekize geliyordu ve arabasını radarın hızlı gidenleri iyi yakalayabileceği şekilde park etti. Otoyol sabahın bu saatlerinde genellikle sessiz olsa da her zaman işe geç kalmış birkaç kişi olurdu. Telsizini kapatıp ulaşılmaz hale geldikten sonra arkasına yaslanıp, *People* dergisini ve *The Weekly News of the Universe*'i eline aldı. İkisine de bu sabah M&S'den almıştı. İlk olarak Julie'nin röportaj verdiği *People* dergisini açtı. Makalenin yarısına geldiğinde o kadar iğrenmişti ki dergiyi arka koltuğa fırlattı. Tamamiyle yalan söyleyerek Dylan'ın, Adam'ı kaçırp, Gospel'a geldiğini söylemiş; kendisini bir çiçek gibi gösterirken Dylan'ı tam tersine bir pislik olarak anlatmıştı. Kaç kişinin bu saçmalığa inanacağına merak ediyordu.

Genç adam, *The Weekly News of the Universe*'i eline ala-

rak Hope'un makalesini bulmaya çalıştı. Dylan şaşırmasına rağmen genç kadının yazısı aslında çok ilginçti. Genç adam yazıyı kadın gibi giyinen bir şerif olan, Dennis Taylor'ı keşfettiği yere kadar okudu.

Kendini pembe bir ayı kıyafeti giymiş şekilde anlatıldığını okurken "Ha siktir!" diye küfür etti. Yazının tamamı şerifin kaç tane turist kadını hiç beklenmedikleri anda 'dünyanın en güzel yerini görme' vaadiyle kandırabileceği konusunda bahis açmasıyla ilgiliydi. Tabii ki bahsin sonucu şerifin, kaç kemiğin değil kaç kalbin kırılacağı üzerineydi.

Genç adam, gazeteyi katlayıp yan koltuğa attı. Hope'a karşı çok takıntılıydı, bunun başka açıklaması yoktu. Özellikle dün genç kadını öptükten sonra bunu daha iyi anlamıştı. Dilinin dokusu ve dudaklarının tadı dışında başka bir şey düşünemiyor; kalbi hızlıca atıyordu. Beynindeki kanı pompalayıp kasıklarına yönlendiriyor ve onu kollarında tuttuğu kısa süre içerisinde kendini, çok garip bir şekilde bütünleşmiş hissediyordu. Sanki vücudundaki tüm hücreler 'Evet' diye bağırıyordu.

Dylan, her geçen gün Hope'u, daha az özleyeceğini sanıyordu ama tam tersi olmuştu. Parmaklarını birbirine geçmiş saçlarında takılmasını, yatakta yanında ki yastığa baktığında, genç kadını uyurken görmeyi özlüyordu. Daha geçen gün M&S'de eline bir şeftali alıp kokladığında, aslında Hope'un kokusunu duymayı umduğunu fark etti. Daha bu sabah buzdolabını açtığında Hope'u mutfak masasında çıplak halde, vücutlarının birleştiği, gözlerinin aşkla parıldadığı anı dü-

şündü. Hatırlayınca bir anda ateş basmıştı ve hemen kafasını buzdolabına soktu. Adam o anda mutfığa girip babasına ne yaptığını sordu. Yalan söyleyip dolabın içinde ki mikropları incelediğini söylemişti.

Bana hiçbir zaman değer vermedin demişti Hope, ama yanılıyordu. Ona âşıktı. Daha öncede âşık olmuştu ama bu türden bir aşk değildi. Hayatında ilk defa hissettikleri bir bütündü ve bir o kadar da acıydı. Kalbi ve ruhu o kadar derinlerdeydi ki Hope'suz yaşamayı, hayal edemiyordu. Hope'un bir gülüşü, sesinin bir tınısı bile onu doyurmaya yetmişti. Bir şey yapması gerekiyordu. Onsuz geçirdiği her gün bir öncekinden, daha da kötüydü. Dylan güneşin doğuşunu izlerken, harekete geçme zamanının geldiğini hissediyordu. Ona inanmak zorundaydı. Sadece kendisi için değil, aynı zamanda Hope için de bunu yapmalıydı. Ona hiçbir kanıt ya da görgü tanığı olmadan inanmak zorundaydı. Kalbinin sesini dinlemesi, ruhunun derinliklerine inmesi gerekiyordu. Ve en sonunda Hope' inandığını hissediyordu. Çünkü bu kadını çok seviyordu.

Radarların ışıkları yanıp sönmeye başladı, Dylan, Las Vegas plakalı minik bir araba hızlıca geçerken, doğruldu. Şapkasını düzeltti ve arabasını çalıştırdı. Dylan gaza basar basmaz otoyola çıkarken durumu telsizle bildirmeyi ihmal etmemişti. Polis arabasının ışıklarını yaktı. Bir dakikadan kısa bir sürede hızla giden arabanın arkasına çoktan yaklaşmıştı.

Myron Lambardo'dan ne umacağını bilememişti. Uzun bir kovalamaca olmayacağını ve Myron'ın direnmeyeceği-

ni umuyor; Dylan bir cüceyi güreşerek yere yatırmayı istemiyordu. Özellikle de ölümcül darbeleri iyi bilen bir cüceyi yere yatırma düşüncesi hiç iç açıcı olmamıştı.

Myron, sonunda pes ederek yolun kenarına çekti. Dylan'da cüce herifin arabanın arkasına çekip ve şapkasında bulunun video kamerasını açtı. Sürücü kapısına yaklaştı, arabanın camı açılırken Ezer Geçer Myron'la göz göze geldi. İtiraf etmeliydi ki güreşçi tam olarak Patrick Swayze'ye benziyordu. Sadece daha ufağı olarak kabul edilebilirdi.

Dylan, 'Ehliyetinizi görebilir miyim lütfen?' derken gözleri sürücünün yanında oturan bayana takıldı. "Paris?"

"Merhaba Dylan," dedi.

Genç adam çok uzun zamandır tanıdığı kadına baktı ve "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Myron ile kasabadan ayrılıyorum," dedi.

Paris, hiçbir zaman esprili bir kişilik olmamıştı, ama şu anda şaka yapıyor olmalıydı. Myron, Dylan'a sert bakışlarla ehliyetini uzattı. Ehliyetinde ki fotoğrafı, daha önce güreşçiler hakkında okurken de görmüştü.

"Myron bana güreşmeyi öğretecek. Lakabım da Tatlı Şey olacak," diye devam etti.

Dylan gözlerini ehliyetten ayırarak Paris'e baktı. "İşte şimdi şaka yapıyor olmalısın," dedi.

Paris'in büzüşmüş dudakları bir anda canlandı. "Bir erke-

ğın beni istemesine inanmak bu kadar mı zor?” diye sordu.

Dylan bir anda kendisini alacakaranlık kuşağında hissetti. Ya da Hope’un, bir hikâyesinin içinde. Şu an bunu yaşıyor olamazdı. “Öyle bir şey demedim Paris,” dedi.

“Myron değerimi biliyor. Birbirimize âşığız ve Vegas’a gittiğimizde evleneceğiz,” dedi.

Paris ciddi görünüyordu ama gerçekten de ne kadar ciddi olabilirdi ki?

“Düğünüz biraz ertelemek zorunda kalabilirsiniz. Nişanlın şu anda kaçak durumunda,” dedi Dylan.

“Ama kasabayı terk ediyorum.” Myron ilk defa konuşmuştu. “Bir daha asla Hope Spencer’a bulaşmayacağım. O kadın hayatımı mahvetti. Paris’i tanıyana kadar gidecek yerim yoktu. Şimdi yenilendim,” dedi.

“Eminim öyledir.” Dylan, Paris’e benzeyen ama gerçekten iyi taklidini yaptığını düşündüğü kadına baktı. “Bir takipçi sapıkla beraber olduğunun farkındasın değil mi?” diye sordu.

“O bir sapık değil.” diyerek Paris nişanlısına gülümsedi ve elini tuttu. Çok saf gözüküyordu, tıpkı âşık bir kadın gibi. “Sadece ısrarcı.”

“İsrarcılığı onu hapse attıracak,” dedi Dylan.

Paris’in kalın kaşları, bir an da, kısık gözlerinin üzerine düştü. Dylan, birinci sınıftan beri tanıdığı, çabuk sinirlenen bu kadının, yeni bir yüzünü görmüştü. “Bunu benim için sa-

kın pişman etme Dylan Taber. Hayatım boyunca Myron gibi birini bekledim durdum. Beni sevecek birini. Tanrı biliyor ki seni beklerken çok zaman harcadım,” dedi.

“Beni mi?” Dylan bir adım geri çekildi.

“Tüm o pasta ve kekleri boşu boşuna mı yaptığımı sanıyorsun? Tüm kasabada bir tek sana öyle şeyler pişirdiğimi fark etmedin mi?” diyerek kahkaha attı ama bu çok acı bir kahkahaydı. “Fark etmediğine bahse girerim. Özellikle kasabaya Hope Spencer geldikten sonra. Ona takıntılısın. O salak küçük popolu sarışına takılıp kaldın,” diye devam etti.

Dylan “Paris, bak...” diyerek tam lafa başlıyordu ki ne diyeceğini bilemediği için sustu. Paris’in tüm bunları yapmayı sevdiği için yaptığını sanıyordu. Hope hakkında haklı olup olmadığından emin değildi.

“Ailenin bundan haberi var mı?” diye sordu.

“Onları Vegas’dan arayacağım,” diye yanıt verdi.

“Bak şimdi ne diyeceğim” Myron sözlerini kesti. “Sen bana ehliyetimi geri verirsen bende hemen kasabayı terk ederim,” dedi.

Her ne kadar Dylan adamı serbest bırakmak istemese de Myron’ın teklifini düşünmeye başlamıştı.

“Bana kalırsa Hope Spencer ve ben şu anda eşit durumdayız. O benim hayatımı mahvetti ama o olmasaydı Paris’i asla bulamazdım. Haftaya bu saatte Meksika’da kadınımla yeni bir hayat kurmuş olacağız ve bizi bir daha asla görmeyeceksiniz,” dedi.

Dylan'a göre bir başka seçenek ise onu kasabaya geri götürüp mahkemeye çıkarmak ve Hope'a söylemek istemediği şeyleri söylettirmekti. Ama yine de Dylan ehliyeti geri verdi. "Seni bir daha hiç görmeyeceğimden emin olmalıyım. Ve bir daha Hope Spencer'a bulaşmayacağından da," dedi ve Paris'e baktı. "Bundan emin misin?"

Paris "Tabii ki de evet." diyerek yüzünü yumuşatıp Myron'a baktı. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım. Sonunda ailemin evinin dışında ve kendime ait bir hayatım olacak."

Dylan hayatında daha çılgınca bir şey duymamıştı.⁸

Paris büyük çantasına uzandı ve kucağına yerleştirdi. "Bunu sana postalayacaktım," diyerek çantasından bir sürü pullanmış zarf çıkardı ve bir tanesini Dylan'a uzattı. "Ama maden buradasın."

Dylan zarfı aldı ve bir adım geri attı. "İyi şanslar Paris," dedi.

Myron arabayı vitese sokarken "Benim yanımda olduğu sürece şansa ihtiyacı yok," dedi.

Dylan, araba görüş mesafesinden yok olana kadar yolun kenarında durdu. Ne çılgın bir sabah... Arabasına doğru yürüdü ve araca bindi. Paris Fernwood, Myron Lambardo, yani Ezer Geçer Myron ile evlenip, kendi de güreşçi olacaktı. Paris'i biriyle güreşirken düşünememişti.

Genç adam, polis aracının ışıklarını kapatıp, Paris'in verdiği zarfı açtı. Ayın Pastası kulübüne üyelik falan bekliyordu.

Ama onun yerine Myron Lambardo'ya ne kadar âşık olduğunu yazan sevimli bir mektupla karşı karşıya kalmıştı. Tüm -i'lerin üzerinde noktalar yerine kalpçikler vardı. Mektubun altına ise kısa bir not düşmüştü. "Bu arada..."

Seni ve Adam'ı kırmayı hiç istemedim. Ve birkaç gazeteye telefon ettiğim için çok üzgünüm, ama istediğim hayatı bana kazandıran bu olay için nasıl üzülebilirim ki.

Paris Fernwood –yakında Bayan Myron Lambardo.

Dylan son paragrafı mektubu buruşturup yan koltuğa atana kadar tekrar tekrar okudu. Genç adam ne yapacağını bilemez şekilde birkaç saniye direksiyona sıkıca tutundu. Hope yerine Paris olması artık umurunda bile değildi. Hope'a kanıtsız inanmaya başladığından bu yana artık önemli değildi, geçen hafta olsaydı umurunda olurdu. Geçen hafta öğrenmiş olsaydı bu kadar acı çekmiş olmayacaktı.

Hope ve Adam ile olan sorunlarını düşündüğü uykusuz geceler aklına geldikçe, iyice sinirlenmiş ve Paris'in kasabayı terk edip Meksika'ya kaçmasına memnun olmuştu. Paris için kötü bir şey dilemiyordu ama mutlu olmasını da istemiyordu. Hatta Meksikalı bir senyoritanın Paris'i ringde haklamasını, tüm kalbiyle dilemişti.

Kasaba Komitesi, bu senenin balosuna en mükemmel temayı bulmak için çok uzun saatler boyunca çalışmıştı. Tartıştılar, kavga ettiler ve en sonunda da çubuk çektiler. Yeni milenyumma uçuracak fikrini bulan kişi Iona Osborn olmuştu

Balonun yapılacağı binanın dışı, yeşile boyanmış ve içi ise dışarıda ki doğayı yansıtacak şekilde dekore edilmişti. Tavandan binlerce alüminyum yıldız sallandırılmış ve içeride ki havayı Stanley Caldwell tarafından yapılan kâğıt esere dikilmiş çamlar kaplamıştı. Sawtooth Dağı eseri, başköşede yerini alıyordu.

Pete Yarrow ve müzik grubu sahnede yerini almıştı. Pete iki kere Yıldız Arayışı programına misafir olarak katılmış, kasabada ki ününe ün katmış ve kasabada sevilmesine sebep olmuştu. Müzik tarzları folk müziği ve rock müziği karışımını yansıtıyor; Pete nota kaçırdığında kalabalık bunu fark edip rahatsız olmuyordu.

Biralar 1,5 dolar, bir kadeh şarap 2 dolar ve bir kutu soda ise 1 dolardı. Su ise musluktan aktığı için bedavaydı. Gospel halkı en şık kıyafetlerini giyinmişti. Bayanlar dantel ve tül, erkekler ise bazıları kovboyumsu olsalar da takım elbiselerini giyinmişlerdi.

Stanley Caldwell'in eseri Sawtooth Dağı, beyaz ışıklarla aydınlatılmış şekilde binanın ortasında duruyordu.

Hope, Stanley'nin eserinin önünde, Sawtooth Gölü'nü temsil eden mavi parlak parçaya bakarak, dikiliyordu. Tülü sevmeyen Hope, Sun Vally'den satın aldığı siyah sade elbisesini giymişti. Elbise kolsuzdu, yakası yuvarlaktı ve tüm vücudunu sarıyordu. Ayağına ise altı santim topuklu ayakka-bılarını geçirmişti. Saçlarını dalgalandırıp, kulağına pırlanta küpelerini takmıştı. Çok iyi görünüyordu ve Hope bunun farkındaydı.

Shelly'e göre Dylan, Kasaba Komitesinin balosuna hiç gelmezdi ve Adam'ı almaya geldiğinde çok iyi gözükmediğinden bu gece de pek geleceğini sanmıyordu. Bu durumun Hope için fark etmediğini düşünmüştü. Çünkü genç kadın, Dylan'ı düşünerek süslenmemiştir. Tamam, belki sadece azıcık düşünmüş olabilirdi.

Hope çok iyi göründüğünü bildiği halde, ortamda bulunan rengârenk kadınların arasında sırttığını hissedebiliyordu. Rahatlığına düşkün Shelly bile bu geceye özel kendini pullu saten bir elbisenin içine sıkıştırmıştı. Shelly ve Paul, dans pistinde dans ederek kendilerinden geçiyorlardı.

“Pardon.” Hope müziğin gürültüsünde sesini duyurmaya çalışıyordu. “Daha önceden tanıştığımızı pek sanmıyorum,” dedi bir ses.

Hope, omzunun üzerinden mavi tül içerisindeki, kadının yanındaydı. Dağdan yansıyan ışık kadının bebek mavisi saçlarından ve gözlerine yansıyor. Tıpkı Hansen mağazasında olan olayın olduğu gün ki gibi Hope kendini, korkunç hissetmişti. Bu kadına bakmak tıpkı bir araba kazasına bakar gibiydi. Bakmayı istemiyordu ama başka tarafa da bakma şansı yoktu.

Hope “Geçen hafta sizin dükkânınızda tanışmıştık,” diyerek kadına kendini hatırlatmaya çalıştı.

“Hayır, o benim kardeşim Eden'dı. Ben onun ikiz kardeşi Edie Dean'im,” diye karşılık verdi.

Tanrım! “Sizden iki tane mi var?” diye sordu Hope.

“Evet, ama kardeşim moru tercih ediyor,” dedi kadın.

Hope, maviliğe bakmamak için kendini zorladı. “Hatırladım,” dedi.

“Kafedeyken Iona Osborn senin şu *News of the World* için yazdığını söyledi,” diye devam etti kadın.

Hope “*News Of the Universe*” diye düzeltti. “Iona makalelerimi nereden öğrenmiş?” diye sordu.

“Iona Osborn, Paris ile birlikte çalışıyor, dün akşamda Paris ona her şeyi anlatmış,” dedi.

Her şeyin bir gün ortaya çıkması kaçınılmazdı.

“Çok kısa zamandır kasabada olduğuna göre eniştem Melvin ile tanışmamışsındır,” diye devam etti.

“Hayır, o şerefe ulaştığımı pek sanmıyorum,” dedi Hope.

“Şeref meref. Melvin fare suratlı, koyun sever, iki yüzlü herifin tekidir,” dedi kadın.

“Şimdi, düşünüyordum da. Makalelerinde uzaylılar tarafından kaçırılan birilerini istiyorsan Melvin tam da aradığın adam. Ufolar onu aldıklarında özel bölgesine elektrotlar bağlayabilirler.” Edie yumruğunu sıkarak havada salladı. “Ve ona elektroşok verebilirler,” dedi.

“Tamam o zaman.” Hope birkaç adım yana atarak kalabalığın arasına karıştı. Her zaman Gospel’den birinin gerçekten

ne konuda yazdığını ortaya çıkaracağını biliyordu da bu kişinin, Paris Fernwood olacağı hiç aklına gelmemişti. Şimdiyse Paris ve Edie biliyorsa tüm kasaba öğrenmiş olmalıydı. Herkesin biliyor olması konusunda Hope, ne hissettiğini bilemiyordu. Rahatlama ve endişe ile karışık bir şeydi. Başka yalan olmayacaktı. Başka sırlar da... Şimdi herkesin yeni makaleleri için fikirlerini ve gerçek hayat hikâyelerini dinlemek zorunda kalacaktı. Ama bunu umursamıyordu. Tanrı aşkına, bu insanlar kırık bacaklar üzerine bahse girip, dalga geçiyorlardı.

Hope, kalabalığın arasından kimseye bakmamaya çalışarak bara doğru yürüdü. Gelmeyeceğini bile bile gözleri sadece, Dylan'ı arıyordu.

Hope, barmenden bir kadeh şarap istedikten sonra küçük siyah çantasından para çıkartırken Burley "Makalelerin hakkında çok şey duydum," diyerek kadehi uzattı. "Daha önce koca ayakla tanışan hiç kimse duymamıştım."

Hope, barmenin yüzüne dikkatlice baktığında gözlerinden, espri yaptığını anlamıştı. "Bende daha tanışmadım," diyerek parayı uzattı. "Ama birkaç uzaylı ve içine şeytan kaçmış bir köpekle röportaj yapmışlığım var."

Burley, kahkalara boğulurken Hope, salona geri döndü. Şarabından bir yudum alıp, dans pistine bir göz attı.

Paul, Shelly ile çılgınlar gibi dans ederken, tavandaki disko topu Shelly'nin yeşil pullarından ve Paul'ın zümrüt yeşili kravatından ışıklar yansıtıyordu. Çalan şarkı Hope'un daha

önce duymadığı; bir kovboy ve kamyonetini anlatan bir şarkıydı. Hope, pembe saten bir elbise içindeki, kocası olduğunu düşündüğü bir adamla dans eden, Hazel Avery’i gördü.

Hope, şarabından bir yudum daha aldı ve Dylan’ın ona, dans etmeyi öğrettiği gün aklına geldi. Dersin başında tamamen giyinikken dersin sonundaysa tamamen çıplak kalmışlardı. Şöminenin önünde ki ayı postunun üzerinde sevişmişlerdi. Şimdiyse Hope, Dylan’ın kaç tane daha kadını dans ederken çırılçıplak soyduğunu düşünüyordu.

Uzun boylu bir kovboy yanaşıp, dans etmeyi teklif ettiğinde Hope, kadehini masaya koymak üzereyken, Dylan, genç kovboyun önüne geçmişti.

Dylan genç adama, “Bas git Buddy,” dedikten sonra sert bir bakış fırlattı. Dylan, Hope’un elinden tutup, dans pistinin ortasına doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

Hope, Dylan’ı orada görmenin, ona dokunmasının ve kalbini hoplatan sesinin tonunun şokunu atlattığı anda, Dylan’ın, disko topuyla aydınlanmış yüzüne baktı. Disko topundan yansıyan ışıklar, saçlarının arasından lacivert bir ceket ile kaplı omuzlarına doğru iniyordu. Dylan’ın üzerinde, beyaz uzun bir gömlek ve bordo bir kravat vardı, Hope ise dans pistinin üzerinde ki gölgelerin arasından Dylan’ın onu, arzuladığını görebiliyordu. Bunu her şekilde görebiliyordu. Gözlerini, Dylan’nın kravatının düğümüne odaklayıp, genç adamın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Dylan elini, Hope’un beline yerleştirirken Hope; “Bu yaptığın pek de hoş değildi,”

dedi sertçe. “Çok kibar bir çocuktı. Onunla öyle alaylı bir şekilde konuşmak zorunda değildin.”

“Buddy onun adı. Buddy Duncan. Challis’de yaşıyor,” dedi Dylan.

“Aaa.” Hope, Dylan’nın, yüzüne ve dudaklarına baktı. “Senin burada ne işin var? Shelly bana bu baloya hiç gelmediğini söylemişti.”

“Shelly çok geveze olmaya başladı,” dedi.

Dylan, Hope’u iyice yakınına çekmeye çalıştı ama Hope buna izin vermiyordu. Dylan onu istiyordu. Hope bunu, Dylan’nın gözlerinden ve kendisini belinden tutuşundan anlayabiliyordu, ama bu aşk değildi. Bu arzuydu. Hope ise bunlardan fazlasını istiyordu.

“Burada ne işin var?” diye tekrarlardı.

“Önce sakinleş,” dedi. Dylan iyice yanaştı, savaşı kazanmıştı. “İşte şimdi oldu.” Dylan, Hope’u iyice göğsüne çekti. Başını Hope’un kulağına yanaştırıp, konuşmaya başladı. “Sen burada olduğun için buradayım. Bir adam bir kadını seviyorsa eğer onunla zaman geçirmek ister. Bu ceket ve kravat takmak pahasına bile olsa. Ona sıkıcı sarılmak ve saçlarını koklamak ister.”

Dylan’nın sözleri, Hope’u, kalbinden vurmuştu. Hope artık direnmeyi bırakmıştı. Nefes almaktan korkuyordu. Onu yanlış duyduğundan korkuyordu.

Dylan, dans pistinden yavaşça süzülürken, “Dün söylediklerini düşündüm,” dedi. “Sana inanacak kadar değer vermemem konusunda haklıydın. Sana başından beri inanmamıştım.”

Hope, Dylan’nın çenesinden gözlerine doğru baktı. Vereceği cevaptan ne kadar korksa da genç adamın, ona inanmayı neden tercih ettiğini öğrenmeliydi. “Gazetecilere gerçekte kimin haber verdiğini öğrendin mi?” diye sordu.

Dylan, cevap vermeden birkaç saniye duraksadı. Hope’un umutları birden suya düşmüştü. Ona inanmamıştı. Aslında hiçbir şey değişmemişti. İkisinin bir gelecekleri yoktu.

“Evet,” dedi Dylan ve Hope aralarında ki mesafeyi tekrar açmaya çalıştı. “Sakin dur yoksa seni tekrar bağlamak zorunda kalacağım.”

“Bırak beni Dylan,” dedi Hope. Gözlerine ağrı saplanmıştı ve oracıkta tüm kasabanın önünde ağlamaktan korkuyordu.

“Tatlım bu bir daha olacakmış gibi görünmüyor,” dedi Dylan ve daha da sıkı tutmaya başlamış; onu o kadar göğsüne doğru yapıştırmıştı ki Hope, az kalsın nefes alamıyordu.

“Gazetecileri arayanın Paris olduğunu öğrendim, ama o zamanlar bunun bir önemi yoktu. Birisine âşık olduğunu anladığın zaman o kişiye inanmak zorundasın, yoksa kendi kendine çok acı çektirirsin.” Sıcak nefesi yüzüne vurduğunda “Seni seviyorum Hope. Hayatım sensiz çok anlamsız,” diye devam etti.

Hope da Dylan olmadan çok mutsuzdu ve bilmek zorundaydı. “Gerçekten mutsuz muydun?” diye sordu.

“Evet,” diye yanıt verdi Dylan.

Dylan, Hope’u kollarına aldığından bu yana genç kadın, ilk defa gülmüştü. Aynı anda ağlamak, gülmek ve kıvrılıp Dylan’ın göğsüne sokulmak istiyordu. “Ne kadar mutsuzdun?” diye sordu.

Dylan alnını Hope’un alnına yasladı. “Her sabah uyandı-ğında içimde bir soğukluk hissediyordum, sanki evimde bir şeyler eksikmiş gibi, oksijen ya da güneş ışığı gibi... İhtiyacım olan bir şey gibi. Sonra yanımda ki boş yastığa bakıyordum ve o an anlıyordum ki seni özliyordum. Gece yattığımdaysa, yatağımda uzanıp senin de beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Senin de beni benim seni özlediğim kadar özleyip özlemediğini düşünüyordum,” dedi.

“Dylan?”

“Efendim?”

“Ben de seni çok özledim,” dedi Hope.

Şarkı bitip öteki başlamadan Thomas Aberdeen, Dylan’ın omzuna dokunarak araya girip giremeyeceğini sordu.

Dylan gözlerini kısarak çok net bir şekilde “Asla,” diye cevap verdi. “Git kendine başka bir kadın bul. Bu kadın artık benim.”

Hope, ilişkilerinin artık ortada olduğunu görebiliyordu.

Elini Dylan'ın yanağına koydu ve bakışlarını genç adamın gözlerine odakladı. "Benim senin kadının olduğunu bilmiyordu," dedi.

"O zaman ona göstermem gerekecek," dedi ve Hope'u yere doğru eğerek, ciğerlerinde hava kalmayacak şekilde öptü. Dylan kolunu, Rhett Butler gibi Hope'un sırtına yerleştirip ve herkesin önünde onu en arzulu, ıslak şekilde öptüğünde hayat çok daha iyiydi. Doğrulduklarında avuçlarını başının iki kenarına koydu ve uzunca gözlerinin içine baktı. "Seni sevdiğimi herkesin bilmesini istiyorum Hope," dedi ardından.

"Bende herkesin seni sevdiğimi bilmesini istiyorum," dedi Hope.

Dylan güldü. "Bunu söylemen çok iyi oldu yoksa seni eve götürüp sandalyeye bağlayarak, söyleyene kadar işkence yapmak zorunda kalacaktım," dedi.

"Beni bağlamana gerek yok. Seni seviyorum. Bana Sawtooth Gölü'nü gösterdiğin günden beri seni çok seviyorum. Belki de daha önce seni sevmeye başlamıştım," dedi Hope.

Dylan burnunu Hope'un burnuna sürttü. "Aramızda ki her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, ama bana izin verirsen hayatımın sonuna kadar seni mutlu etmek istiyorum," dedi.

Hope gözlerini kırpsa da gözyaşlarını tutamıyordu. "O zaman burada ne işimiz var. Beni eve götür," dedi.

"Aşkım buraya adım attığım andan beri bunu demeni bekliyordum," dedi Dylan heyecanla.

Kamyonette Donnellylerin evine doğru giderken Hope, Dylan'ın yanında oturdu. Elini Dylan'ın bacağına koyup, başını omzuna yasladı. En son birlikte kamyonete bindiklerinde Hope, Dylan'ın kıyafetlerini yırtmıştı ama şimdilik sakın durmayı tercih ediyordu. Daha sonra kıyafet yırtmak için çok zamanları olacaktı. Hayatının sonuna kadar zamanı vardı. Şimdilik daha önemli bir meseleleri vardı. Adam ile konuşmaları gerekiyordu.

Hope, Dylan'ın ceketinin üzerinden genç adamın omzunu öptü, Dylan ise elini Hope'un omzuna atmıştı. Kamyonette karanlığında kendilerini evrende ki tek insanlarmış gibi hissediyorlardı. Tıpkı Sawtooth Gölü'nde birbirlerine âşık oldukları gece gibi... Hope'un kalbi hızlıca atmaya başladı. Baş tıpkı ters duran zavallı Kraliçe takımyıldızı gibi dönüyordu.

Hope, Dylan'ın, Myron ve Paris'in kasabayı terk etmeleri ve Meksika'da başlayacakları güreş kariyerlerini hakkında anlattıklarını dinlerken, açıkçası o garip çiftin planlarının yürümeyeceğini düşünüyor, ama geri dönüp hayatlarını mahvetmemeleri içinde planlarının olmasını istiyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Bende seni seviyorum. Ama benim bir paket program olduğumu biliyorsun. Adam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Dylan.

Hope'un düşünmesine bile gerek yoktu. “O çok süper bir

çocuk Dylan. Çok zeki ve komik ve onun yanında olmaktan çok mutlu oluyorum,” diye yanıt verdi.

Dylan; “O zaman bizimle kal.” dedi ve alnını öptü. “Son-suza kadar bizimle kal. Çok şey istediğimi biliyorum ama yine de soruyorum. Benim için, oğlu olan bir adam için, Los Angeles’da ki hayatında vazgeçmeni istiyorum. Anne olma konusunda neler hissettiğini bilmiyorum ama bunu düşün-meni istiyorum.”

Dylan aslında çok şey istememişti ve düşünmesine de gerek yoktu. Hem de hiç yoktu. Adam ne olmasını istiyorsa onu olurdu, bir anne, bir arkadaş ya da ikisini de.

“Adam’a bana karşı neler hissettiğini anlattın mı?” diye sordu Hope.

“Evet. Her ne kadar göklere zıplamadıysa da sana özel bir taş bulacağını söyledi. Büyük parlak olanından,” diye yanıt verdi.

“Özel bir taşa ihtiyacım yok. Bana sen lazımsın,” dedi Hope ve doğrulup Dylan’ın yüzüne baktı. “Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?”

“Şu anda değil,” dedi Dylan.

Hope, birkaç ay beklemenin iyi bir fikir olduğunu düşündü ama Dylan’ın ne kadar beklemek istediğini merak etmeden duramamıştı.

“Adam ile konuştuktan sonra seni evine götüreceğim ve

seninle sevişeceğim. Çok yumuşak, mutlu ve tatmin olduğun zaman geldiğinde de sana evlenme teklifi edeceğim,” dedi.

Hope rahatlayarak kahkaha attı. “Neden bekliyorsun ki?” diye sordu.

“Çünkü seviştikten sonra her şeye evet dediğini keşfettim. Vücudundan pasta yemeye, bağlanmaya, evliliğe, her şeye...”

Hope omuzlarını silkti. “Sen nasıl istersen,” dedi.

Hope, Gospel’a koca ayak ve uzaylı bulmaya gelmişti ama bunlardan çok farklı olarak, aşkı bulmuştu. Bu hepsinden daha mükemmel bir şeydi. Kalbinin olduğu yeri bulmuştu. Artık Dylan, Adam ve Shelly vardı. Kariyeri vardı, daha o sabah *Time* dergisinden Hiram Donnelly makalesi ile ilgilendiklerini bildiren bir e-posta gelmişti. Garantisi yoktu ama zaten garantiler sadece tost makineleri ile gelirdi. Gerisi çok çalışma ve şansa bağlıydı. Gospel’a taşındığından bu yana onu seven bir adam bulmuştu. Garantiye ihtiyacı yoktu.

Sonra belki Hope bir kitap yazardı. Bu insanların Rocky Dağı midyesi yediği, eğlendiği, ikizlerin saçlarını boyayıp birbirlerinin eşleri hakkında ki acı cinayetleri yazdığı bir kitap olabilirdi.

Hope, Dylan’ın otoparkına doğru döndükleri anda ‘Hayır’ diye düşündü. Kurgu denilen hikâyeye türü bile Gospel’ı anlatamazdı.

Burası Hope’un bile anlatabileceğinden çok daha iyiydi.

NEW YORK TIMES BESTSELLER
RACHEL GIBSON

Yaz Aşkım

Idaho'da iki şeye yaygın olarak inanılır.

1. Idaho dünyanın en güzel yeridir.
2. Dünyadaki tüm kötü şeyler Kaliforniyalıların başının altından çıkmaktadır.

Idaho'da işler bu şekilde yürürken,
gazetelere yazdığı küçük öykülerle meşhur olmuş
Hope Spencer, kafasını toplamak için tatile
çıkmaaya karar verir. Üstelik tatil yapmak için
daha önce hiç gitmediği Idaho'yu seçmiştir.
Unutmadan söyleyelim.
Hope Spencer, Kaliforniyalıdır.

Birazcık ilham için başladığı bu tatil, Hope'un
kontrolünden çıkmak üzeredir.

₺ 20

